

Tứ Đại Danh Bộ - Đàm Đình Hội

Contents

Tứ Đại Danh Bộ - Đàm Đình Hội	1
1. Vết Máu Trên Dã Khương Hoa	1
2. Tình Trong Mưa	6
3. Đàm Đình Chi Chiến	12
4. Pháo Hoa - Yển Tử - Kiếm	16
5. Sát Niệm	24
6. Quan Dao Khê Quyết Tử Chiến	28
7. Chính Là Nàng Ta	34
8. Ánh Mắt	39
9. Tử Hương Lam Sơn	45
10. Máu Nhuộm Cổ Kim Lan	50
11. Hoàng Hôn Hoảng Hốt	56
12. Hoa Cửa Bạch Hoa Hoa	61
13. Tảo Hứng Nhân	67

Tứ Đại Danh Bộ - Đàm Đình Hội

Giới thiệu

Nguồn: nhanmonquan. com Dịch giả: Ngọc Diện Hồ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-dai-danh-bo-dam-dinh-hoi>

1. Vết Máu Trên Dã Khương Hoa

Đàm Đình - còn gọi là Bác Dịch Đình, mỗi khi gặp ngày lễ hội khánh tiết, những người bán hàng rong ở các nơi đều tập trung cả về đây, thị tứ nhiệt náo.

Dưới thì có lê dân bách tính, trên thì có quan quyền quý nhân, vui vui vẻ vẻ tới đây nói cười, đánh cờ, xem

hoa đăng, giao du, thậm chí là vẽ tranh thưởng nguyệt, tầm lạc chốn thanh lâu, ngồi nghe kể chuyện xưa tích cũ, uống rượu đánh đàn.

“Trận chiến Đàm Đình” là một trong những trận chiến quan trọng nhất của võ lâm, ảnh hưởng của nó với giang hồ cổ nhiên cũng rất sâu sắc. Có điều là cả kẻ khiêu chiến lẫn người tiếp chiến đều không thể tưởng tượng được hậu quả của trận chiến này thế nào.

“Trận chiến Đàm Đình” là Lam Viễn Sơn ước chiến với Chu Bạch Tự!

2.

Một con khoái mã. Long bồm tung bay, tiếng hí cất cao, màu lông ngựa như ô vân cái tuyết, trên thân còn có ba điểm đỏ thẫm, giống ba đoá mầu đơn đang nở rộ. Người trên ngựa, bạch y như tuyết, mặt như Quán Ngọc, sau lưng đeo một thanh trường kiếm, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, đang định vượt qua Quyển Gia Cầu, thẳng tiến Đàm Đình ở U Châu.

Người trên ngựa này chính là Chu Bạch Tự.

Lúc này trên khoé miệng Chu Bạch Tự đang nở một nụ cười hạnh phúc mà kiêu ngạo, bởi vì trong đầu y đang nghĩ tới cảnh vị hôn thê Bạch Hân Như mặc váy trắng tiến y lên đường. Lúc ấy hoa rụng bay bay, y thúc ngựa chạy trên đường quan đạo, Bạch Hân.

* Hoa gùg.

Như vậy vậy bàn tay nhỏ nhắn như búp ngọc, kiễng chân gọi với theo: “Tự ca, chàng nhất định sẽ thắng, muội sẽ đợi chàng về”.

Nụ cười của Chu Bạch Tự càng lúc càng đậm nét, đó là vì y nghĩ tới lòng tin của Bạch Hân Như dành cho mình, đó cũng chính là lòng tin của y với chính bản thân. Tia sáng trong mắt của Bạch Hân Như, chính là kiếm quang rực rỡ của y lúc đánh bại đối thủ.

Trong khoảnh khắc quyết định sinh tử, lấy tinh quang của kiếm để thấp sáng lên vinh quang của sinh mệnh, đây là khát vọng mà Chu Bạch Tự theo đuổi. Mặc dù trong giang hồ, y không phải là chưa từng thất bại, Bắc Thành do y thống lĩnh cũng suýt nữa gặp phải họa diệt môn, nhưng y vẫn bồng bồng khí thế. Chỉ có sóng to gió lớn trên giang hồ, mới có thể khiến cho tiềm lực của con thuyền nhẹ như y phát huy tối đa, đè sóng vượt gió tiến lên phía trước.

Y nhất định có thể thắng.

Đã có bao lần cường địch chiếm hết ưu thế, nhưng ý chí và kiếm khí của y, vẫn có thể phát huy một cách rực rỡ trong gian khó, khiến cho quần ma khiếp đảm kinh tâm, cuối cùng vẫn giành được thắng lợi.

Có điều, địch thủ lần này, không phải tà ma, mà là Lam Viễn Sơn.

Tây Trấn Lam Viễn Sơn.

Gió tanh mưa máu nổi lên vì tranh danh đoạt lợi trên giang hồ vốn là chuyện không thể tránh khỏi. Võ lâm tứ đại gia Đông Bảo Tây Trấn Nam Trại Bắc Thành bảo vệ lẫn nhau, kết thành liên minh đã nhiều năm, mỗi căn gặp phải cường địch, tứ đại gia đều dốc hết sở năng, cùng chung sức đối địch, không biết đã đánh bại bao nhiêu là cường địch.

Thế nhưng ‘văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị’ địa vị của tứ đại gia được củng cố, thì khó tránh khỏi chuyện thực lực khuếch trương, từ đó dẫn tới kèn cựa lẫn nhau, quyết phân cao hạ. Huống hồ, Nam Trại Ân Thừa Phong và Bắc Thành Chu Bạch Tự trong tứ đại gia đều là thiếu niên nghệ cao gan lớn, không tránh khỏi tâm cao khí ngạo. Còn Đông Bảo Hoàng Thiên Tinh nếu không phải gần đây bị Ma Cô Cơ Diệu Hoa đánh trúng một thiết đả, làm gãy mấy chiếc xương, và nội thương trầm trọng thì cũng sớm đã mở lời đòi quyết chiến rồi. (Chi tiết xem lại phần Ngọc Thủ trong Tứ Đại Danh Bộ Hội Kinh Sư.)

Võ lâm tứ đại gia tuy là bốn cột trụ chủ trì chính nghĩa trong võ lâm, nhưng cũng không lọt ra ngoài vòng tranh danh đoạt lợi này.

Điều làm Chu Bạch Tự cảm thấy băn khoăn là, tại sao người phát động khiêu khích đầu tiên lại là Lam Viễn Sơn?

Lam Viễn Sơn xưa nay vốn là người trầm mặc, đạm bạc, trong tứ đại gia, Tây Trấn trầm nhất, nhưng võ công cũng bí hiểm bất trắc nhất.

Tình thế tứ đại gia đã đến mức không thể không phân cao hạ, điểm này thì Chu Bạch Tự tương đối hiểu, nhưng không hiểu tại sao người hạ chiến thư trước lại là Lam Viễn Sơn, mà người bị khiêu chiến đầu tiên, lại là Chu Bạch Tự y?

Nghĩ tới đây, nụ cười trên khoé môi Chu Bạch Tự, liền biến thành nếp nhăn trên trán.

Đúng lúc này, một trận gió thổi qua, làm cỏ hoa xào xạc, kể đó là một tiếng kêu kinh hãi của một nữ tử vang lên.

3.

Chu Bạch Tự dừng ngựa, quay đầu, hai chân thúc mạnh, con thần mã Tử Vân La liền lao vút đi như một mũi tên.

Khi ngựa chạy tới gần bờ sông, tiếng kêu cứu của nữ tử đã biến thành tiếng ú ớ, dần dần yếu ớt, trở thành tiếng rên rỉ thảm thiết như tiếng kêu của những con thú nhỏ trước khi bị dã thú ăn thịt.

Những bông hoa Dã Khương trắng bên sông tựa như tiên nữ đang nhoẻn cười, nở khắp bờ sông, trên nền cỏ xanh, cũng rải rác mấy chục đoá bạch hoa, đang bị mười bàn chân của năm tên đại hán tàn nhẫn dẫm đạp.

Cánh hoa yếu ớt, không chịu nổi những bàn chân nặng nề.

Trên bãi cỏ có một nữ tử đang nằm, váy đã bị vén lên tận đùi, áo phía trên cũng bị giật ra một nửa, mái tóc đen tuyền bị xoã ra, tạo nên một vẻ đẹp khiến người ta phải rung động tới tận tâm can. Hai trong năm gã đại hán đang giữ chặt không cho nàng dậy dựa.

Năm đại hán kia thấy nữ tử tuy đang phải đối mặt với sự vũ nhục cực kỳ đáng sợ nhưng vẫn có một vẻ ngạo mạn và lạnh lùng, trong lòng không khỏi có chút hoang mang, bọn chúng liền dùng những lời lẽ dâm cuồng để trêu chọc, hòng làm nữ tử xấu hổ và khơi gợi thú tính của chúng.

“Ha ha, mỹ nhân xinh đẹp, thiên kim cũng không mua được, hôm nay để các ca ca cho nàng được khoái lạc”.

“Không ngờ đại gia lại có thể gặp được mỹ nữ thế này tới bờ sông hái hoa!”.

“Thế nào? Đừng xấu hổ, nơi này chỉ có chúng ta và nước sông nhìn thấy thôi”.

Vừa nói tên đại hán vừa vuốt vuốt bờ vai trắng ngần của nữ tử.

Nữ tử kia giống như bị một con sâu cực kỳ kinh sợ bò lên người, hoảng hốt gạt tay hán ra, muốn chạy lại bị một tên khác ngáng chân: “Trên thảm cỏ này thật thoải mái, Khiếu Xuân Ngũ Miêu chúng ta ngoại trừ kiếm pháp liên thủ, về mặt này liên thủ cũng...”.

Đột nhiên, thanh âm của y giống như một cây trúc tiêu đột nhiên bị gãy làm đôi, bị gấp khúc.

Gương mặt y cũng nhăn nhúm.

Một thanh trường kiếm trắng như tuyết ngọc, “xoạt” một tiếng xuyên ra từ bụi cỏ, đâm vào tiểu phúc của y.

Một thanh niên khôi ngô tuấn tú thần định khí nhàn ung dung đứng dậy từ bụi cây Dã Khương.

“Kiếm trận ‘Miêu Nhi Khiếu Xuân Ngũ Đại Tiên’ của Mạt thị huynh đệ kể từ nay sẽ tuyệt tích giang hồ”.

Thanh âm của y mang theo vẻ châm biếm lạnh lùng, vừa mới xuất hiện đã hủy đi một người.

Mạt thị huynh đệ đưa mắt nhìn nhau, cơ hồ như bị người ta dội cho một chậu nước lạnh, dự hỏa hoàn toàn tiêu tán, thay vào đó là nộ hỏa bùng bùng: “Người... người là ai?”.

Câu này còn chưa dứt, Chu Bạch Tự đã thu kiếm lại.

“Xoạt!”

Y thu kiếm cũng như lúc y xuất kiếm vậy.

Không ai nhìn thấy y xuất kiếm, chỉ thấy Mạt Phi Tương trúng kiếm.

Lúc này kiếm của Chu Bạch Tự đã trở lại trong bao, những cánh hoa Dã Khương trắng muốt xung quanh y lấm tấm máu tươi.

Mạt Phi Tương ngã xuống bãi cỏ xanh.

Mạt thị huynh đệ gầm lên tức giận, nhất tề phát kiếm, tuy bốn người cùng lúc bạt kiếm, nhưng lại vang lên bốn tiếng động hoàn toàn khác nhau: “cong, keng, xoảng, vù” đó là vì thanh kiếm trên tay chúng, có dài, có ngắn, có thô, có mỏng, hơn nữa thanh dài lại là xà hình kiếm, thanh ngắn là có tới ba mũi, thanh thô đầu khoằm lại như móc câu, thanh mỏng mềm như lá lúa, hình dáng hoàn toàn khác nhau.

Xem ra nếu Mạt Tịch Phi chưa chết, thanh kiếm của y chắc chắn cũng khác với đám huynh đệ của mình.

Chu Bạch Tự khom người, nhặt mảnh xiêm y trên mặt đất lên, cánh mũi ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng, trong lòng thầm thở dài một tiếng.

Lúc y cúi đầu, Mạt thị huynh đệ muốn phát động, nhưng lại phát hiện thanh niên thần định khí nhàn này, lúc cúi người xuống, song mục vẫn lạnh lùng nhìn mình, cả bốn đều cảm thấy ánh mắt đó sắc bén còn hơn bảo đao bảo kiếm, bất giác giật bắn mình, tim đập loạn nhịp, nhất thời không thể động thủ.

Chu Bạch Tự ném xiêm y cho nữ tử kia, rồi vỗ vỗ tay, đưa mắt nhìn xung quanh.

“Kiếm trận ‘Miêu Nhi Khiếu Xuân’ của các người đã thiếu mất một người, không cần phải đánh nữa”.

“Rút kiếm của người ra!”

Lão đại Mạt Quân Đầu gầm lên.

“Kiếm của kiếm thủ chân chính, ở trong bao”.

Chu Bạch Tự cười ngạo mạn.

“Kiếm rời bao, tức là lúc địch thủ mất mạng”.

Y chỉ tay vào bốn người mặt đang căng ra, thản nhiên nói: “Những kẻ cầm kiếm kêu gào như các người, không gọi là kiếm thủ”.

“Gọi là mẹ người!”

Mạt thị huynh đệ vùng kiếm phát ra những âm thanh hoàn toàn khác nhau, rít gió công tới Chu Bạch Tự.

Cùng lúc đó tiếng kêu kinh hãi của nữ tử cũng vang lên.

Thân hình Chu Bạch Tự xoay chuyển như một cơn gió, trong nháy mắt đã tránh khỏi ba kiếm, ba thanh kiếm đều khê lướt trên y phục của y. “Keng!”

Họ Chu rút kiếm ra chừng nửa thốn, cản lại thanh kiếm của Mạt Hồng Chí.

Trong sát na hai thanh kiếm chạm nhau đó, hoa lửa bắn tung toé.

Mạt Hồng Chí bị hoa lửa bắn vào mặt, đành phải nhắm mắt lại, thời gian ước chừng chỉ một cái búng tay.

Nhưng lúc y mở mắt ra, trước ngực đã có thêm một cái lỗ, máu chảy ra như suối, kể đó là một cơn đau khủng khiếp lan khắp châu thân. Mạt Hồng Chí ngã bịch xuống đất.

“Tên thứ hai”.

Chu Bạch Tự thông thả quay người lại, xuyên qua làn kiếm quang dày đặc của đối phương, y cũng chẳng buồn quay đầu lại, trường kiếm đã ngoặt ngược lại xuyên qua bối tâm Mạt Ban Thường.

Tiếng gầm rú vì thịnh nộ biến thành tiếng kêu thảm thiết.

Giao thủ mới ba chiêu, trên mặt đất đã có thêm ba cỗ thi thể. Năm kẻ đang muốn thỏa mãn lửa dục, trong chốc lát, chỉ còn lại có hai người, nỗi kinh sợ này thật không thể dùng lời lẽ để miêu tả được.

Ánh mắt của hai tên còn lại là Mạt Quân Đầu, Mạt Sơn Đệ bắt đầu đảo tròn nhìn quanh quất.

Chu Bạch Tự cười gằn: “Các người tạo ác đa đoan, không tha được!”.

Y tung mình nhảy lên không, bổ người lao tới. Nhưng cùng lúc ấy, Mạt thị huynh đệ đã chia làm hai bên tả hữu, nhảy vào bụi cỏ.

Kỳ thực Chu Bạch Tự cũng e ngại nhất điểm này: nếu hai kẻ còn lại chia nhau bỏ chạy, bản thân y truy sát một tên thì dễ, muốn không bỏ sót tên nào thì thật khó. Vì vậy y mới cố ý dùng lời lẽ làm dao động tinh thần bọn chúng, hòng một kích hạ sát cả hai tên”.

Đáng tiếc là năm con nhặng họ Mạt này tuy võ công không bằng Chu Bạch Tự, nhưng lại lịch duyệt giang hồ, kinh nghiệm phong phú, vừa thấy tình thế bất lợi là lập tức chia nhau bỏ chạy, tự tìm sinh cơ!

Chu Bạch Tự bổ tới, hai huynh đệ họ Mạt đã chia ra hai hướng bỏ chạy. Chu Bạch Tự đành khẽ dẫn chân, người lại bay lên hạ xuống sau lưng Mạt Quân Đầu.

Mạt Quân Đầu nhảy lên giống như một con chuột đồng, chân vừa chạm đất đã đạp mạnh xuống tiếp tục nhảy thêm bước nữa, nhưng người còn đang lơ lửng giữa không trung thì đã tách thành hai mảnh, máu tanh bắn ra như mưa. Phần thân trước vẫn còn lực đạo, bay thêm một đoạn nữa rồi mới rơi bịch xuống đất.

Tuy Chu Bạch Tự giết được Mạt Quân Đầu, nhưng muốn quay lại truy sát Mạt Sơn Đệ thì không dễ nữa rồi. Thế nhưng đúng lúc y quay người lại, thì liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Mạt Sơn Đệ.

Thì ra lúc Mạt Sơn Đệ hoảng loạn chạy trốn, nữ tử đã dùng một thanh đoản kiếm đâm trúng eo hông của y. họ Mạt chết trong tay một nữ tử yếu ớt, chính bản thân y cũng tràn đầy vẻ nghi hoặc và không tin tưởng, nên tiếng kêu mới đặc biệt thê lương như vậy.

Y giãy dụa muốn dùng kiếm giết chết đối phương, nhưng kiếm mới đi được nửa đường đã thoát lực, rơi xuống. Một cánh tay còn lại đang đặt trên vai nữ tử, cũng thông xuống.

Nữ tử vừa gạt ra, vừa nhú chặt hai hàng lông mày thanh tú, tựa hồ như sắp bật khóc, dường như trên người nàng đang dính một thứ gì đó nhớp nhúa mà nàng muốn gạt ra cũng gạt không được.

Nữ tử giết chết Mạt Sơn Đệ, thì hai chân cũng mềm nhũn, ngồi phịch xuống cỏ, trên gương mặt đẹp tựa đoá phù dung vẫn còn đầy vẻ sợ hãi, bi thống, phần nộ và vẻ thống khoái vì đã phục thù. hoa Dã Khương khắp bờ sông càng làm gương mặt nàng nổi bật, cô ngạo mà đáng thương, giống như một đoá bạch liên hoa trong bích ngọc trì vậy.

Lúc này ánh mắt của nữ tử đã rối loạn, hoa dung thất sắc, nhưng chiếc yếm hồng, chiếc áo nhỏ hai lớp lộ ra bên ngoài, cùng với chiếc cổ, bờ vai trắng ngần trên nền thâm cổ xanh mướt điểm xuyết những bông hoa trắng lại toát lên một vẻ đẹp mãnh liệt vô cùng. Đối với Chu Bạch Tự, ngay cả Bạch Hân Như cũng chưa từng cho y một cảm giác mạnh đến như vậy.

Chu Bạch Tự vội vàng trấn định lại tinh thần, bổ tới xóc Mạt Sơn Đệ lúc này vẫn còn chưa tuyệt khí lên: “Bảy vụ cướp của giết người đâm sát nữ tử gần đây ở U Châu có phải do các người làm không?”.

Hai châu U, Tô gần đây đã xảy ra bảy vụ án cướp của giết người khiến người ta nghe mà phải kinh hãi. Người bị hại đều là những nữ tử tài nghệ song toàn, trong võ lâm cũng có địa vị nhất định, trong đó có người võ công còn cao hơn cả Tiên Tử Nữ Hiệp Bạch Hân Như. Bảy vị nữ tử này lần lượt là:

Phu nhân Hoài Bắc đệ nhất anh hùng Long Tại Điền, Cố Thu Noãn.

Thanh Mai Nữ Hiệp Đoàn Nhu Thanh.

Viên minh châu trên tay ngự sử Sầm Sách Tung Sầm đại nhân, Sầm Yến Nhược.

Nữ chưởng môn Yến Vân Kiếm Phái Long Vưu Cúc Kiếm.

Ái thiếp Ân Lệ Tình của Phú Khả Định Quốc Tiên Sơn Cốc Tiên đại lão bản. Thập Toàn Tài Nữ Dư Tố Đông tinh thông ‘cầm kỳ thi thư hoạ, kiếm chưởng đao thương binh.’

Nữ Hào Hiệp Lãnh Mê Cúc.

Bảy nữ tử này chết một cách vô cùng thần bí, lúc chết trên người lại tịnh không mảnh vải, của cải bị vơ vét sạch trơn. Vì vụ việc này, quan phủ chẳng những đã phải dùng phi kỵ mời Truy Mệnh trong Tứ Đại Danh Bộ đến hiệp trợ phá án, mà cả Vô Tình cũng đã tới U Châu. Hơn nữa các nữ tử trong võ lâm cũng thâm lo lắng, nên Bạch Hân Như đã cùng sáu vị hiệp nữ trong võ lâm tới đây giúp một tay.

Chu Bạch Tự vốn cũng rất đau đầu vì vụ án này, đã dốc hết lực lượng đi điều tra hung đồ, nhưng không ngờ lại nhận được chiến thư của Lam Viễn Sơn, nên y đành gấp gáp lên đường ứng chiến.

Tuy là gấp gáp, nhưng vẫn một lòng tất thắng.

Chỉ là y vẫn không ngừng suy nghĩ về bảy vụ kỳ án này, thế nên mới nhân lúc Mạt Sơn Đệ chưa chết, hy vọng có thể moi ra được đầu mối gì đó.

“... Không phải... không phải chúng ta...”. Mạt Sơn Đệ nhấp nháy mắt, khoe miệng trào máu tươi thốt lên câu cuối cùng: “Không phải chúng ta làm...”. rồi tuyệt khí.

Chu Bạch Tự phát giác mình đang chop lấy một tử thi, trong lòng bỗng cảm thấy hụt hẫng.

Có điều, y tin lời Mạt Sơn Đệ.

Chu Bạch Tự đương nhiên tin câu “người trước khi chết, luôn luôn nói thật”, nhưng y lại càng tin tưởng một chuyện khác. Đó là với kiếm pháp của Khiếu Xuân Ngũ Miêu, cho dù có liên thủ cũng chỉ có thể đánh bại được một trong bảy người vị nữ hiệp đã ngộ hại, ngoài ra may ra thì có thể bình thủ với một người khác, còn nếu so với năm người còn lại thì tất bại chứ chẳng nghi.

Dựa vào Khiếu Xuân Ngũ Miêu, căn bản không thể gây ra những vụ án lớn như vậy.

Y chậm rãi rút thanh kiếm trên người họ Mạt ra, máu tươi giống như vàng tịch dương đang nhuộm vàng mặt sông, làm cho những cánh hoa lấm tấm vết đỏ.

Nữ tử kêu lên một tiếng, dường như nàng rất sợ máu.

Nhưng đầu gối nàng, cũng đang chảy máu.

Máu nhuộm đỏ chiếc váy trắng của nàng. Chu Bạch Tự quỳ xuống, nữ tử kia cơ hồ như muốn co người lại, cuối cùng vẫn để Chu Bạch Tự vén chiếc váy lên, giúp nàng băng bó vết thương trên đùi.

Chu Bạch Tự chưa từng gặp một nữ tử nào có đôi chân mềm mại xinh đẹp nhường này. Máu của nàng dính trên tay y đỏ thẫm, bất chợt một trận gió thổi tới, những đoá hoa Dã Khương trắng muốt cũng rụng đưa như muốn gập đầu.

Mưa. Cuối cùng cũng rơi xuống.

-oOo-

2. Tình Trong Mưa

Mưa rơi xuống làm cho mặt sông biến thành một chiếc khung cửi khổng lồ, dệt nên một tấm lưới bạc. Vài hạt mưa len lỏi vào cổ áo nữ tử, khiến nàng co người lại vì lạnh.

Chu Bạch Tự chỉ vào mình nói: “Ta là Bắc Thành Chu Bạch Tự”.

Người trong giang hồ bất kể là biết hay không biết võ công, đại đa số đều đã nghe qua thanh danh của Chu Bạch Tự. Nhưng điều y đặc ý nhất chính là năm hai mươi mốt tuổi y đã trở thành tông chủ của một trong võ lâm tứ đại gia, sáu năm nay không ngừng gặp phải cường địch, không ngừng bị khiêu chiến, nhưng Bắc Thành Vũ Dương Thành do y lãnh đạo vẫn sừng sững oai nghiêm, còn những bang phái tổ chức đối địch với y, thì đa phần đều đã tiêu tán như mây khói từ lâu.

Vì vậy vô cùng trân trọng thanh danh của mình, hơn nữa y cũng rất tự thị với thanh danh đó.

Nữ tử khẽ gật đầu, cho dù lúc này y phục của nàng hơi nhàu nát, không được chỉnh tề nhưng vẫn có toát lên một thứ khí chất của đại gia khuê tú, cao quý và trang nghiêm.

Chu Bạch Tự lại nói: “Giờ thì không sao rồi”.

Y đưa tay chỉ mấy thi thể nằm trên mặt đất, trong lòng thâm nhủ: “Nàng cũng không cần phải ngại ngần làm gì, dù sao những kẻ đụng tới nàng đều đã chết cả rồi, chuyện này tuyệt đối sẽ không bị truyền ra ngoài đâu”.

Nữ tử kia lại gật gật đầu, mái tóc dài buông trên chiếc cổ trắng muốt, đẹp một cách lạ lùng.

Chu Bạch Tự nói: “Mưa rồi, chúng ta mau rời khỏi đây thôi!”.

Lúc này tiếng mưa rơi trên cỏ cây bắt đầu vang lên rào rào, những vết máu tươi trên hoa trắng bị nước mưa làm nhạt dần, từ từ trở về màu trắng nguyên thủy.

Chu Bạch Tự ngẩng đầu nhìn sắc trời: “Sắp mưa lớn rồi”.

Nữ tử đột nhiên ôm mặt khóc thật thương tâm. Chu Bạch Tự không biết làm sao, đành bước tới vỗ khẽ lên vai nàng. Gió sông thổi tới, làm vài lọn tóc của nàng tung bay vào cánh mũi Chu Bạch Tự, một mùi hương ngan ngán khiến y cảm thấy tâm thần như mê mẩn.

Nữ tử rút người lại làm bàn tay Chu Bạch Tự vỗ vào khoảng không, gương mặt trắng tựa những đóa hoa nhỏ dưới đất chợt thoáng hiện sắc ửng hồng.

Nữ tử cũng không khóc nữa, từ từ đứng dậy.

Chu Bạch Tự hít sâu một hơi, không nhìn nàng nữa, quay đầu đi trước, tìm lại con thần mã khi động thì nhanh như cuồng, khi tĩnh như vững như bàn thạch của mình.

Con ngựa thấy chủ nhân đi tới cùng một nữ tử lạ mặt, liền khẽ hí lên một tiếng.

Tiếng ngựa hí lẻ loi giữa trời mưa, càng làm không gian thêm vắng lặng.

Chu Bạch Tự quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nữ tử đang chậm chậm đi theo mình, hai tay cố che đậy những nơi y phục bị xé rách.

Chu Bạch Tự nói: “Mưa lớn rồi, cô nương hãy lên ngựa đi!”.

Nữ tử khẽ chuyển động đôi nhãn châu xinh đẹp, nhìn con ngựa cao lớn rồi u uất hỏi: “VẬY... còn huynh?”.

Chu Bạch Tự ngậy người, y lẫn lộn giang hồ đã quen, xưa nay chưa từng cố kỵ điều này. Nam nữ đừng nói là cùng cưỡi một ngựa, cho dù cùng nằm một giường nhỏ y cũng không ngại. Có điều câu hỏi của nữ tử, không ngờ lại khiến y cảm thấy thẹn thùng.

“Ta... ta đi bộ”.

“VẬY là sao được... không được...”.

Nữ tử lại yếu ớt nói.

“Đừng ngại, không sao cả”.

Chu Bạch Tự thâm tính toán, nhưng cũng không chắc chắn: “Chân ta nhanh, đuổi kịp được. Không xa phía trước là Quyền Gia Câu rồi. Cô nương... cô nương có phải sống ở gần đây không?”.

Nữ tử lắc đầu, cúi đầu.

Chu Bạch Tự thâm băn khoăn! Nàng một thân một mình, không có bầu bạn, lại không phải sống ở gần đây, sao lại tới đây hái hoa làm gì? Thật kỳ quái! Nhưng trong nội tâm y không hiểu sao lại có một ham muốn gần như là ảo tưởng, tuy rằng chính bản thân y cũng không hiểu đó rốt cuộc là cái gì, nhưng lúc này y chỉ mong rằng nữ tử kia hãy đi chậm một chút, để y có thể nhìn nàng thêm giây lát, dù chỉ giây lát cũng được.

Mưa bắt đầu nặng hạt, con ngựa khẽ đập đập chân trước, rồi lại hí lên một tiếng như muốn thúc giục chủ nhân.

“Vậy thì... chúng ta đến Quyền Gia Câu trú tạm một đêm, cô nương thấy sao?”.

Nữ tử cúi đầu, sống mũi thẳng đều đặn đến cơ hồ như không giữ được một chiếc lông nhỏ.

“Chắc cô nương sống ở U Châu?”.

Chu Bạch Tự càng nói càng bớt ngượng ngập: “Ta cũng đang tới U Châu, đợi sáng mai ta sẽ đưa cô nương tới đó được không?”.

Nữ tử đột nhiên nhỏ giọng nói một câu: “Cảm tạ tráng sĩ đã ra tay cứu mạng”.

Chu Bạch Tự cảm thấy thanh âm của nàng giống như một nhạc khúc kỳ diệu, lại giống như tiếng mưa rơi trên hoa trắng.

Nữ tử lại nói thêm một câu: “Tôi tên Tiểu Hoắc”.

Chu Bạch Tự ngậy người, “Tiểu Hoắc” giương như không giống như tên của một nữ tử ôn nhu nhường này, nhưng đọc lại mấy lượt, y lại cảm thấy rất giống, nhất thời cũng không biết làm sao, đành nói: “Mời, mời lên ngựa”.

Thần mã lại dậm bước thêm mấy bước, hí lên khe khẽ, liếc mắt nhìn chủ nhân.

Nếu như ngựa cũng hiểu chuyện, vậy ắt hẳn là nó đang cười chế giễu họ Chu rồi.

Tiểu Hoắc nhẹ giọng nói: “Tráng sĩ... cùng lên ngựa, có được không?”.

Chu Bạch Tự ngần ngừ: “Thế này... không được hay lắm... nam nữ...”. Lời vừa thốt ra, y đã bắt đầu cảm thấy hối hận, bèn nuốt lại không nói tiếp nữa.

Tiểu Hoắc nói: “Mạng của tiểu nữ là do tráng sĩ cứu, thân này nhờ tráng sĩ mới giữ được trong sạch, nếu tráng sĩ không chê, tiểu nữ tử cũng không dám tự hiềm”.

Chu Bạch Tự nghe nàng nói vậy thì hào khí liền dâng cao, lớn giọng nói: “Được, vậy thì cùng lên ngựa đi!”.

Nói đoạn liền đưa tay đỡ Tiểu Hoắc lên ngựa, rồi tự y cũng nhảy lên ngồi phía sau, hai tay ôm vòng ra trước người nàng, hô lên một tiếng. Thần mã tung vó lao vút đi xuyên qua màn mưa mờ mịt.

Phi kỵ trong mưa.

Mưa càng lúc càng lớn, phủ lên núi đồi một tấm lưới bạc, tiếng vó ngựa dậm trên mặt đường và tiếng mưa tạo thành một thứ tiết tấu vô nghĩa và đơn điệu. Chu Bạch Tự cảm thấy Tiểu Hoắc trong vòng tay mình khẽ run lên, liền không tự kiềm chế nổi mà nhích lại gần một chút, mùi u hương từ mái tóc nàng liền xộc vào mũi, cơ hồ như y đang ôm trong lòng một đóa hoa Dã Khương thơm ngát vậy.

Đôi tai trắng mềm của Tiểu Hoắc cũng cảm nhận được hơi thở nóng ấm của nam nhân phía sau. Thân thể đã lạnh tới muốn đóng băng của nàng, không hiểu sao còn cảm thấy ấm dần lên trong cơn mưa lớn.

Chu Bạch Tự lao ào ào trên đường, khiến nàng có cảm giác trôi trên thuyền, mơ mơ hồ hồ như đồng sinh cộng tử với đối phương. Máu và nước mắt của nàng phảng phất như bùng cháy trong mưa, nước mưa thấm ướt y phục của hai người, làm chúng dính sát lại với nhau, huyết dịch cơ hồ như cũng từ đó lan tỏa chảy sang cơ thể đối phương.

Chính vì cảm giác này mà Tiểu Hoắc đã dựa hẳn người vào lòng Chu Bạch Tự.

Vì thế đợi đến lúc họ tới được Quyền Gia Câu, hai người cơ hồ như đã tương giao được mấy chục năm, cảm giác xấu hổ ngượng ngùng lúc đầu đã hoàn toàn không còn tồn tại.

2.

Hai người thuê hai phòng ở khách sạn ven đường, thay y phục ướt rồi chuẩn bị dùng cơm. Cả hai cảm thấy ăn uống trong phòng của Chu Bạch Tự hay Tiểu Hoắc đều không tiện lắm, bèn xuống nhà dưới dùng cơm. Chu Bạch Tự dặn dò tiểu nhị lấy thứ cỗ tốt nhất cho ngựa ăn, rồi cùng Tiểu Hoắc ăn mấy món ăn nóng hổi trên bàn. Bởi vì vừa mới vượt quãng đường dài trong mưa, thế nên hai người đã gọi một bình “Cổ Thành Thiêu”.

Bên ngoài tối om như một tờ giấy Tuyên Thành bị đổ mực, có dùng bông thấm cũng không sạch.

Quyền Gia Câu có mấy khách điểm, có mấy con phố, đều tối đen tranh thủy mực, trong màn mưa mờ mờ xám xịt lại càng chẳng có chút sinh khí.

Giữa nhà có một chậu lửa lớn, xung quanh có mấy khách lữ hành đang xòe tay sưởi ấm.

Có điều trong lòng Chu Bạch Tự và Tiểu Hoắc lại cảm thấy rất ấm áp.

“Cổ Thành Thiêu” chẳng những đã làm máu huyết trong cơ thể họ nóng bừng, mà đã phủ thêm một lớp mây hồng lên hai má phấn của Tiểu Hoắc.

Họ rất ít nói chuyện, ăn cũng rất ít, trong tiếng mưa rơi tịch tịch, thi thoảng vang lên vài tiếng ngựa hí cô đơn.

Chu Bạch Tự và Tiểu Hoắc rời khỏi bàn ăn, trở về phòng ngủ trên lầu. Hai người đi ra từ hai gian phòng khác nhau, nhưng lại quay trở về cùng một phòng.

Mưa đêm làm cho mấy chiếc đèn lồng đỏ treo ngoài cửa tiệm có mấy chữ “thực” - “túc” mơ mơ hồ hồ, trong朦胧 lung toát ra một chút không khí vui vẻ cũ kỹ.

Chu Bạch Tự nhìn thấy hai má hồng của Tiểu Hoắc, không cầm được lòng đưa tay lên khẽ vuốt ve. Con phố dài trong mưa, chỉ có cơn gió lạnh lẽo thổi vi vu.

Hơi thở của Tiểu Hoắc dần trở nên gấp gáp, chiếc cổ thon dài ra vì khó thở, lộ ra chiếc gáy trắng muốt, khiến Chu Bạch Tự không kiềm chế được cơn sóng lòng, đặt môi hôn khẽ lên đó.

Toàn thân Tiểu Hoắc cơ hồ như bị thoát lực, lùi lại phía sau, làm tấm màn bị buông xuống, thở hổn hển nói: “Đừng... đừng...”.

Nhưng rồi tiếng nói lại bị hơi thở dồn dập lấp đi mất, hồi lâu sau nàng mới nghiêng răng thốt ra nốt nửa câu sau: “Huỳnh... huỳnh sẽ hối hận đó”.

Chu Bạch Tự ào tới như sóng biển, như cuồng phong, câu nói của Tiểu Hoắc làm y thoáng ngây người: “Hối hận?” Ngay sau đó y liền tự nhủ: “Có gì mà hối hận chứ? Có được nữ tử thế này, chết ta cũng không hối hận!” Kế đó tâm tư của y lại dồn cả vào việc hôn như điên như cuồng lên gương mặt trắng bóc của Tiểu Hoắc.

Đương nhiên y không phát giác ra, lúc nói câu này, bàn tay nắm chặt tấm màn của Tiểu Hoắc vì quá dụng lực nên ngón tay đã đâm vào lòng bàn tay. Cuối cùng tấm màn cũng buông xuống, nhẹ nhàng và dịu dàng đắp lên che đậy cho hai tấm thân nóng bỏng.

3.

Ngày hôm sau. Chu Bạch Tự đã lên lưng ngựa từ khi những giọt nước mưa đêm qua vẫn còn vương vấn trên mái hiên. Y hít sâu một hơi không khí trong lành của buổi sáng sớm, hôm nay là một buổi sáng nhiều sương mù. Đêm nay, y sẽ phải tới Đàm Đình, quyết phân cao hạ với Lam Nguyên Sơn của Tây Trấn.

Lúc y lên ngựa, hít vào thứ không khí thanh khiết sau cơn mưa, trong lòng liền cảm thấy thế gian này dường như không có chuyện gì là không thể thực hiện.

Y nhớ lại việc hoang đường tối qua, khóe miệng khẽ hiện nụ cười. Chu Bạch Tự cảm thấy vận khí của mình cũng không đến nỗi nào, dựa vào vận khí này, nhất định y có thể đánh bại Lam Nguyên Sơn.

Điều phiền phức duy nhất là: Chu Bạch Tự không biết phải sắp xếp cho vị hôn thê Bạch Hân Như và Tiểu Hoắc thế nào. Có điều, y quyết định không nghĩ ngợi những chuyện phiền não này trước khi quyết đấu, mà phải dùng nhuệ khí mới có được lúc đắc chí, đánh bại Lam Nguyên Sơn, đợi sau khi giành được thắng lợi vinh quang thì mới lo xử lý.

Y ngồi trên ngựa, quây lại nhìn Tiểu Hoắc đang ngây người ra vẫy vẫy bàn tay nhỏ nhắn, rồi đưa tay lên hét lớn: “Nàng ở đây đợi ta, sau khi đánh thắng ta sẽ quay lại tìm nàng”.

Y vừa thúc ngựa, vừa cảm thấy mình thật hạnh phúc. Sáng sớm hôm qua, người tiền y là Bạch Hân Như, đẹp tựa một đóa tường vi trắng, sáng sớm hôm nay, y lại được Tiểu Hoắc điểm lệ tựa một đóa hoa Dã Khương tiền đưa.

Vì vậy y cười trên ngựa, mà như cười trên mây vậy, chưa đến trưa đã đến U Châu rồi.

Chu Bạch Tự tìm nơi nghỉ trọ, đã tọa điều tức, để cho sát khí và công lực của mình lên trạng thái hoàn mỹ nhất... y phải dùng chiến ý mạnh mẽ nhất, để đánh bại Tây Trần Phục Ngưu Trần Chủ Lam Nguyên Sơn.

Lúc y vận khí hành công, cảm thấy công lực của mình phát huy tới tràn ngập khắp châu thân, trong lòng vô cùng thỏa mãn, bởi vì đối phương là Lam Nguyên Sơn nổi danh thiên hạ với nội lực hùng hậu, trận chiến đêm nay, chỉ dựa vào kiếm pháp e rằng khó mà giải quyết được.

Thì ra Chu Bạch Tự tuổi trẻ đắc ý, trở thành nhất phương bá chủ, ngoài ra y còn là một trong những cao thủ thanh niên cả nội ngoại công phu đều có tạo chỉ đặc thù trong võ lâm.

Nội công của y là Long Hổ Hợp Kích Đại Pháp của Long Hổ Sơn, hơn nữa còn tinh thông cả Vô Tướng Thần Công của Thiếu Lâm Tự, có thể chuyển hóa nội lực thành Tiên Nhân Chỉ, không gì là không xuyên thủng được.

Nhưng ngoại hiệu của y lại là Thiểm Điện Kiếm. Nội công của y càng thâm hậu, thì kiếm pháp lại càng nhanh, địa vị trong võ lâm cũng càng cao, trong các cao thủ mới quật khởi, hiện nay vẫn chưa có người nào có thể sánh với y được.

Lúc y giết chết Khiếu Xuân Ngũ Miêu Mạt thị huynh đệ chỉ dùng tới khoái kiếm, đã khiến cho bốn người trong năm huynh đệ họ Mạt táng mạng.

Chu Bạch Tự tuy không phải là vị tông chủ trẻ tuổi nhất trong võ lâm tứ đại gia, y còn hơn Nam Trại Ân Thừa Phong hai tuổi, nhưng trong tứ đại gia, y là người nổi danh nhất, ngoại hiệu cũng oai phong nhất.

Tây Trần là thế gia ít can thiệp ân oán giang hồ, võ lâm thị phi nhất trong võ lâm tứ đại gia.

Lam Nguyên Sơn là trấn chủ của Phục Ngưu Trần, nhiều hơn Chu Bạch Tự mười tuổi, rất ít giao thủ với người, nhưng giang hồ truyền ngôn nội công của người này đã tới cảnh giới không thể tưởng tượng, ngay cả Nội Gia Đệ Nhất Quân Đào Thiên Vân nổi danh chưởng lực hùng hậu, cố ý dùng lời lẽ khích bác, bức Lam Nguyên Sơn xuất thủ đối chiêu với y ba chiêu, sau đó Đào Thiên Vân về nhà bệnh liền ba năm. Đó là vì y phải dùng toàn lực mới hóa giải được nội kình của đối phương bức nhập vào cơ thể, dẫn đến thận hư huyết hao, cơ hồ suýt nữa mất đi tính mạng.

Ngoài ra còn có truyền ngôn rằng Lam Nguyên Sơn cẩn trọng đến mức khiến người ta phải le lưỡi lắc đầu, chẳng những mỗi lần trước khi ăn đều dùng ngân châm thử độc, mà thậm chí sau khi ăn y còn có thể nói chính xác xem mình đã ăn hết bao nhiêu hạt cơm, không sai một hạt. Thái độ này của y, khiến Phục Ngưu Trần tuy không thành danh trong một đêm, nhưng luôn luôn tiến tới, từ một vùng đất khô cằn hẻo lánh, giờ đã trở thành một trấn đông đúc trù phú, tài lực không kém gì thế gia giàu có nhất trong tứ đại gia là Đông Bảo.

Lam Nguyên Sơn muốn quyết chiến, người đầu tiên khiêu chiến là Chu Bạch Tự.

Điểm này, Chu Bạch Tự cũng không hiểu lắm, nhưng y hoàn toàn không sợ.

Đấu chí của thanh niên nhân, cho dù là chạm phải lửa đỏ, cũng chỉ coi như là một thứ rèn luyện, chứ tuyệt không vì đau đớn mà sợ hãi.

Chu Bạch Tự muốn gặp Lam Nguyên Sơn sớm hơn một chút, quyết chiến sớm hơn một chút, thắng lợi sớm hơn một chút, để có thể trở về gặp Tiểu Hoắc sớm hơn một chút.

4.

Chu Bạch Tự gặp Lam Nguyên Sơn ở Đàm Đình.

Đó là buổi tối.

Tiếng sênh tiếng ca vang vang khắp nơi, trên phố trong ngõ người đông như biển, hoa đăng rực rỡ như ban ngày.

Chu Bạch Tự và Lam Nguyên Sơn nhìn thấy hoa đăng, cùng lúc thầm nhủ: “Thì ra Trung Thu sắp tới rồi”.

Hai người nghĩ đến đây, không hẹn mà cùng ngước mắt lên nhìn vầng trăng lạnh lẽo trên cao.

Thị tuyến hai người lại trở lại đoàn người nhiệt náo, lập tức liền phát hiện ra đối phương, giống như một tảng nham thạch cao lớn sừng sững.

5.

Có chim yến bay qua, khe lượn trên đầu biển người, rồi bay vút lên cao. Hoa đăng sáng rực, chiếu sáng làm mặt người tràn đầy hỉ khí.

“Đúng là có chim yến”.

Lam Nguyên Sơn vận bộ trường bào bằng lụa màu lam, mặt trắng hơn tuyết, nhưng râu ria xồm xoàm cả dưới cằm.

“Phải!”.

Chu Bạch Tự cũng thầm cảm thấy kính phục trước thái độ nhàn dịch của đối phương.

“Trận chiến này của chúng ta, đánh ở nơi nhiệt náo, kết thúc ở nơi u tĩnh, có được không?”.

Đây là câu nói thứ hai của Lam Nguyên Sơn.

Chu Bạch Tự đương nhiên hiểu được dụng ý của y.

Võ lâm tứ đại gia dù sao cũng là bốn phái hệ liên quan mật thiết với nhau trong bạch đạo, vì vậy, Đông Bảo Tây Trấn Nam Trại Bắc Thành tuy đã đến mức không thể không phân thắng phụ, nhưng cũng không thể công khai huyết chiến, chỉ cần mỗi bên cử ra một người đại biểu là để phân cao hạ là được rồi”.

Nguyên nhân chủ yếu là: võ lâm tứ đại gia có một điểm giống với Tứ Đại Danh Bộ, đó chính là bảo vệ chính nghĩa võ lâm, trừ bạo an lương, tuy cách làm và suy nghĩ của hai bên có lẽ hơi khác biệt, nhưng xét trên diện rộng thì cũng là thống nhất vậy.

Nếu tà ma hắc đạo biết được võ lâm tứ đại gia tàn sát lẫn nhau, lẽ nào lại không vỗ tay chúc mừng, thậm chí là nhân lửa quạt thêm chút gió?

Tình hình này bất luận là Lam Nguyên Sơn hay Chu Bạch Tự cũng đều không muốn nhìn thấy, vì vậy trận chiến này, tuy trọng đại nhưng lại không hề có tiếng vang trên giang hồ.

Hơn nữa, nếu như trận quyết chiến này để cho bốn người có giao tình thâm sâu với tứ đại gia là Tứ Đại Danh Bộ biết được, họ nhất định sẽ toàn lực ngăn trở chuyện này xảy ra.

Những điểm này, trong chiến thư Lam Nguyên Sơn gửi Chu Bạch Tự đều đã viết rất rõ ràng. Trước khi quyết chiến, tuyệt đối không khoa trương, càng ít người biết càng tốt, nhưng để cho công bằng công đạo, trận chiến này sẽ diễn ra ở nơi công khai, sau khi quyết định thắng phụ, mới cho người biết kết quả.

Thế nên họ đã chọn nơi quyết đấu là Đàm Đình nhiệt náo, phương thức quyết đấu lại cực kỳ tịch mịch.

6.

Góc phố truyền lại tiếng đàn tiếng ca huyền ảo, trong đó lại phảng phất như có tiếng chuông chùa cất lên.

Lam Nguyên Sơn cười cười. Ông tay áo của y rất dài, buông xuống sát mặt đất.

“Ta luyện nội công, Tiên Nhân Chỉ, Long Hồ Hợp Kích Pháp, Vô Tướng Thần Công của Chu thể huynh, Lam mô nghe danh đã lâu, cũng vô cùng ngưỡng mộ”.

“Không dám!”.

Chu Bạch Tự mỉm cười tiếp lời.

“Chúng ta trao đổi kỹ nghệ, ai thất thủ thì tự biết, Chu thể huynh thấy thế nào?”.

Lam Nguyên Sơn nhướn một bên lông mày, khiến cho gương mặt y giống như nhân vật trong kịch, bị vẽ sót một hàng lông mày vậy.

Chu Bạch Tự không nói gì.

Y chỉ từ từ cung tay lên, đưa ngang trước ngực, ôm lại thành quyền.

Trong võ lâm, đây chính là một chữ “mời!”.

Lam Nguyên Sơn khẽ gật đầu, đi tới một bàn bán thư họa bên cạnh đó. Lão tú tài bán tranh liền không ngừng hỏi: “Khách quan! Ngài muốn mua tranh sơn thủy hay tự họa, tiệm chúng tôi có cực phẩm đó!”.

Lam Viễn Sơn cầm một bức tranh lên, giở ra đánh “soạt” một cái, cả bức tự họa liền căng ra như một miếng thép, bắn về phía Chu Bạch Tự.

Lam Nguyên Sơn vừa cười vừa nói: “Mời Chu thế huynh thưởng thức!”.

3. Đàm Đình Chi Chiến

Chu Bạch Tự đối mặt với quyền họa bắn tới trước mặt, giật mình kinh hãi: trong bức tranh sơn thủy đó ẩn hàm một luồng chân lực không cực kỳ mạnh mẽ, nếu để nó chạm phải người, ắt sẽ như một tảng đá lớn đè nặng lên trái trứng gà, còn nếu né tránh, coi như y đã thua mất một hiệp.

Y liền đưa tay lên, năm ngón tay chụp lấy ống quyển.

Tay hữu của Lam Nguyên Sơn vẫn chấp tay sau lưng, chỉ dùng cánh tay tả trắng muốt cầm lấy một đầu ống quyển.

Chu Bạch Tự dùng hữu thủ.

Năm ngón tay của bàn tay hữu.

Tiên Nhân Chỉ do Cổ Thâm Thiền Sư ở Tung Sơn truyền thụ.

Chỉ kinh vừa đẩy vào ống quyển, Chu Bạch Tự lập tức cảm thấy những luồng nội lực cuộn cuộn tràn tới như sóng thủy triều, như muốn làm năm ngón tay y bật ra, bay lên không trung vậy.

Kinh lực Tiên Nhân Chỉ của y cũng đẩy ra như suối nguồn.

Một bên lông mày của Lam Nguyên Sơn lại hất lên, tướng mạo thập phần cổ quái.

Y cũng đang cảm nhận được có năm đạo kinh lực sắc bén như đao đang xuyên vào lòng bàn tay.

Hai người vẫn mỉm cười, cúi đầu xem tranh.

Lão tú tài bán tranh vẫn ngẩng ra bởi phong thái ung dung của vị khách mặc áo lam, chỉ khẽ vung tay một cái đã mở cuộn tranh ra đưa tới tay người khách áo trắng.

Bức họa này vẽ một mỹ nữ, y phục tung bay phất phới, bên trên có hàng chữ “Thiên tải hữu dư tình”, bút ý khinh linh uyển chuyển, sau lưng mỹ nữ là cảnh tú sơn linh thủy, thiên địa tịch mịch, vẻ thương cảm phiền muộn như tràn ngập cả bức họa.

Chu Bạch Tự cười cười nói: “Đúng là tranh đẹp, nhân tình vật ý, đều khắc họa hết sức tỉ mỉ”.

Lam Nguyên Sơn cung mỉm cười: “Bút thế sâu sắc, đúng là tuyệt tác, quả thực hiếm thấy, hiếm thấy!”.

Lão tú tài lạc phách vốn là tác giả của bức tranh, nghe được hai người tán mỹ như vậy, trong lòng như có hoa nở rộ, vội vàng nghiêng hẳn người ra trước nói: “Đây... đây chỉ là bức tranh bỏ đi của kẻ bất tài, được huệ nhãn của hai vị thưởng thức, thật là tam sinh hữu hạnh... cho dù là ba lượng...”.

Nói tới đây, ánh mắt của y liền dừng lại trên mặt giấy, cơ hồ như không thể dời đi chỗ khác.

Bức họa vẫn còn nguyên đó, nhưng màu sắc đã dần dần mờ đi, chỉ còn lại mấy vệt hồng nhạt, và năm chữ “thiên tử hữu dư tình”, năm chữ này lão đã đặc biệt mời một vị danh gia đến hạ bút, nhưng bút tích cũng dần dần trở nên mơ hồ rồi.

Y căn bản không tin vào mắt mình, nhưng lúc này, màu sắc của bức họa đang rõ ràng mờ đi.

Y đương nhiên chưa từng chú ý nét mặt của Chu Bạch Tự và Lam Nguyên Sơn lúc này, trên trán hai người đã lấm tấm những hạt mồ hôi to như hạt đậu.

Lão tú tài “à” lên một tiếng, đưa tay dụi dụi mắt đưa tay sờ sờ vào bức họa.

Đúng lúc này, bức họa đang căng ra, đột nhiên trùng xuống, hai người đều thẫn thờ phào nhẹ nhõm. Nếu để lão tú tài chạm phải bức họa tràn đầy công lực của hai người, lão tú tài tất sẽ bị chấn động vỡ nát lục phủ ngũ tạng mà chết, trận quyết đấu này xem như đã bại lộ. Kết quả này cả hai người đều không muốn nhìn thấy, thế nên đều nhất tề thu hồi công lực lại.

Tú tài vừa chạm phải, bức tranh chỉ còn lại bức tự họa mềm nhũn, lão tú tài há hốc miệng, chỉ nói được mấy chữ: “Đây, đây...”. Đối với y mà nói, bị người ta nhìn thấy bức họa đã thôi màu, chính là ngân lượng trắng toát đã mọc cánh bay đi trước mắt.

Lam Nguyên Sơn cười cười móc ra một đĩnh bạc: “Tranh đã thôi màu, nhưng ba lượng bạc thì ta vẫn trả đủ”.

Vừa nói y vừa đặt đĩnh bạc vào tay lão tú tài.

Lão tú tài lập tức cười toét miệng, nhưng mắt vẫn bần thần nhìn đĩnh bạc: “Tiểu nhân, tiểu nhân... không trả lại được...”.

Chu Bạch Tự chợt đưa tay ra, kẹp lấy một góc đĩnh bạc: “Ở đây đại khái có năm lượng bạc, không cần trả lại nữa”.

Lão tú tài tuy không hiểu tại sao cả đĩnh bạc lại bị cắt mất một góc, nhưng y nhìn thấy ngân lượng thì sướng đến mờ cả mắt, cười hì hì nó: “Tiểu điểm còn rất nhiều tranh...”. đại khái từ khi lão mở tiệm đến nay, đây là món hàng hời nhất mà cũng thuận lợi nhất.

Lam Nguyên Sơn nhìn thấy đĩnh bạc bị cắt mất một góc, như dao chém, bèn nói: “Hảo! Tiên Nhân Chỉ thật kinh người!”.

Chu Bạch Tự đang định khiêm nhượng mấy câu, thì chợt thấy ngân lượng trong lòng bàn tay y lại xoắn lại, vết cắt hoàn toàn biến mất như chưa bao giờ tồn tại, trong lòng thẫn thờ kinh hãi, thất thanh thốt lên một tiếng: “Viễn Dương Thần Công?”.

Lam Nguyên Sơn cười cười: “Một chút tiểu kỹ thâm thường, không đáng...”.

Chu Bạch Tự nói: “Lần này không ngờ lại được kiến thức Viễn Dương Thần Công mà võ lâm truyền tụng là ‘dĩ nhất công phá vạn công’!”.

Lam Nguyên Sơn cười nhạt: “Trận thứ hai, xin mời Chu thể huynh tự chọn”.

Lúc này hoa đăng huyền ảo đã bày khắp nơi trên thị tứ, có hoa đăng là truyền thuyết Tây Du, có chiếc lại là truyền kỳ Hậu Nghệ xạ nhật, Thường Nga bôn nguyệt sống động như thật... nếu như mỗi chiếc hoa đăng là một truyền kỳ, một cổ sự thì Đàm Đình phải có đến cả ngàn cổ sự, cả vạn truyền thuyết.

Nhưng những người đang ngẩng cổ ngắm đèn, lại không hề phát hiện cuộc ác đấu đang diễn ra giữa biển người, cũng không chú ý đến một vầng trăng lạnh lẽo treo lơ lửng trên cao.

Chu Bạch Tự ngẩng đầu nhìn hai ngọn thủy đăng cách họ không xa, cười cười nói: “Nguyệt nhập ca phiến, hoa thừa tiết cổ, Lam trấn chủ, ngọn đèn kia là của huynh, ngọn này của ta”.

Lam Nguyên Sơn ngẩng đầu lên nhìn, thấy ngọn đèn bên phía mình họa hình Quan Đế đang đọc kinh xuân thu, còn phía Chu Bạch Tự thì là Lữ Bố cầm kích, cười ngựa Xích Thố.

Lam Nguyên Sơn hiểu dụng ý của Chu Bạch Tự, vừa ngậm tỏ ý bảo y là Đồng Trác nuôi hổ trong nhà gây hậu họa, đồng thời cũng tỏ ý rằng trận này y bại là cái chắc. Tuy biết vậy, song Lam Nguyên Sơn chỉ cười, không nói gì.

Chu Bạch Tự ngẩng đầu lên, nói: “Lam huynh, đèn của huynh, sắp tắt rồi!”

Y vừa nói, ống tay áo vừa khẽ phất nhẹ một cái.

Một đạo kinh phong, cuộn cuộn lao về phía ngọn đèn Quan Đế.

Trong ngọn đèn chỉ có ba cây nến, làm sao chống đỡ nổi Vô Tướng Thần Công của Chu Bạch Tự?

Chu Bạch Tự vừa mở miệng nói đã xuất thủ, để đáp trả lại thủ đoạn lấy răng trả răng vừa rồi của Lam Nguyên Sơn. Lam Nguyên Sơn vừa không thể nhảy lên dịch chuyển vị trí của ngọn đèn trước con mắt của bao người, muốn xuất thủ cản lại cũng không kịp, lại sợ Viễn Dương Thần Công chưa vận tập đầy đủ khó mà chống đỡ lại Vô Tướng Thần Công đã có sự chuẩn bị từ trước của Chu Bạch Tự, đành hất mạnh ống tay áo, đẩy một luồng kinh đạo về phía ngọn đèn họa hình Lữ Bố của họ Chu.

Chu Bạch Tự thâm kinh hãi, biết rằng cho dù y có đánh tắt đèn Quan Đế của Lam Nguyên Sơn, thì ngọn đèn Lữ Bố của mình cũng tắt, kết cục vẫn là bình thủ, bèn vội vã quét ngược lại, chuyển hướng lực đạo chặn lấy kinh lực Viễn Dương Thần Công của Lam Nguyên Sơn.

Lão bản bán hoa đang dường như phát giác có điều gì khác lạ, a lên một tiếng, bước ra xem có chuyện gì, nhưng nhìn quanh nhìn quất mấy lượt mà cũng chẳng thấy gì khác lạ, chỉ biết gãi gãi đầu mà chẳng hiểu gì sất. Không biết có một trận gió ở đâu thổi tới mà các ngọn đèn xung quanh chẳng thấy lắc lư chút nào, chỉ có hai ngọn đèn của y là bập bùng bập bùng, lắc qua lắc lại không ngừng.

Chân lực hai người chạm nhau, sắc mặt cùng lúc biến đổi.

Tả thủ của Lam Nguyên Sơn lạ khẽ phất lên, một luồng kinh lực khác, liền bắn về phía ngọn đèn Lữ Bố.

Ống tay áo còn lại của Chu Bạch Tự cũng hất về phía ngọn đèn Quan Đế của Lam Nguyên Sơn.

Lần này thì đến lượt họ Lam phải thu kinh lực về cả lại nội kinh Vô Tướng Thần Công của Chu Bạch Tự.

Hai cỗ nội gia chân lực lại đụng nhau trên không lần nữa, khiến hai ngọn đèn mỏng manh không ngừng xoay chuyển. Lão bản lại chạy ra ngoài, lẩm bẩm nói: “Âm phong ở đâu ra vậy nhỉ?”

Ánh trăng lạnh lạnh, tiết thu mát mẻ, tất cả chúng nhân đều không cảm thấy có gió mà hai ngọn đèn vẫn rung rinh không ngừng, nên không tránh khỏi có người cảm thấy kỳ quái, ngẩn đầu lên nhìn.

Có người bật cười nói: “Lai lão bản, hai ngọn đèn này của ông hay thật đấy, tự mình biết lắc lư nữa kia!”

Ông chủ tiệm bán đèn bên cạnh cũng lên tiếng nói đùa: “Có khi Quan Đế gia và Lữ Bố tướng quân muốn đánh trận cũng không chừng đấy!”

Y vừa mới dứt lời thì hai ngọn đèn lồng đã quay tít trên dây treo, chúng nhân đều tấm tắc khen kỳ lạ, nhưng không người nào để ý thấy giữa dòng người chật ních ấy có hai người đang đứng lặng yên, thi triển thần công để kèm chế lẫn nhau.

Chu Bạch Tự mấy lần dùng Vô Tướng Thần Công hòng phật tắt ngọn đèn Quan Đế, nhưng đều bị Lam Nguyên Sơn cản trở. Còn Lam Nguyên Sơn thì cũng vận Viễn Dương Thần Công làm tắt đèn Lữ Bố, song mấy lần liền đều bị Chu Bạch Tự ngăn cản nên không hề có kết quả mong muốn.

Người trên phố chạy lại xem sự lạ mỗi lúc một đông thêm. Một người nhìn thấy Lam Nguyên Sơn đang ngẩng cổ lên nhìn hai ngọn đèn, liền bước tới chạm khẽ vào y rồi hỏi: “Làm sao mà ngay người ra thế kia?”

Nhưng lúc này Lam Nguyên Sơn đang vận tập Viễn Dương Thần Công lưu chuyển khắp người, làm sao để người khác chạm vào được? Người bình thường nếu chạm phải y lúc này, chỉ sợ sẽ bị chấn gãy xương đứt gân, gan ruột lộn phèo, như vậy thì vừa hại người vô tội, cũng vừa bại trận nên Lam Nguyên Sơn vội vàng hừ nhẹ một tiếng, hóa tán toàn bộ công lực chỉ trong nháy mắt.

Công lực của Lam Nguyên Sơn hóa tán cực nhanh, chỉ trong nháy mắt, vì vậy khi tay người kia chạm vào vai y, chẳng hề có cảm giác gì đặc biệt, chỉ có điều Lam Nguyên Sơn đang vận công lên tới cực hạn, đột ngột hóa tán đi toàn bộ nên chân khí hơi tắc nghẽn, nhất thời không lên tiếng đáp lại được.

Chu Bạch Tự liền nhân cơ hội hiếm hoi này, dồn thêm công lực, đẩy mạnh về phía ngọn đèn Quan Đế.

Nhưng cũng thật khéo, đúng lúc này thì có một tiểu nữ tử bán hoa nhìn thấy vị công tử bạch y phong lưu tuấn tú này, đoán là người yêu hoa, bèn chạy tới kéo tay áo họ Chu hỏi: “Công tử, công tử, ngài mua mấy đóa hoa...”.

Ông tay áo Chu Bạch Tự lúc này đang tụ đầy chân lực Vô Tướng Thần Công, làm sao dễ dàng chạm vào được? Nếu để tiểu nữ tử bị chấn động mà chết, vậy thì cho dù y có dập tắt được ngọn đèn, cũng sẽ bại lộ chân tướng, coi như đã tự chuốc lấy thất bại.

Chu Bạch Tự thẳm kinh hãi, vội vàng dấn mạnh gót chân xuống đất, dồn toàn bộ công lực truyền xuống bên dưới.

Lúc tiểu nữ tử chạm vào ống tay áo y, công lực tụ tập trong đó đã hoàn toàn tiêu biến, nên tự nhiên cũng không hề hấn gì. Nhưng hai luồng kinh lực đang dồn ép nhau trên không, đột nhiên biến mất vô ảnh vô hình đã gây nên một trận nghịch phong. Chỉ nghe “vù” một tiếng, ngoại trừ hai chiếc đèn họa hình Quan Đế, Lữ Bố ra, tất cả những ngọn đèn xung quanh đó đều tắt phụt.

Chỉ còn lại vầng trăng lơ lửng trên cao.

2.

Ánh trăng trắng bồng bạc.

Những ngọn đèn bị tắt toàn bộ đều không ngừng rung đưa trên dây treo, chỉ riêng hai ngọn đèn lúc này rõ ràng bập bùng lắc lư như muốn tắt là sáng bùng lên hơn cả lúc trước, khiến cho ai nấy đều trầm trồ không hiểu tại sao, cả lão chủ tiệm bán đèn cũng lẩm bẩm: “Hai ngọn đèn này của ta, nhất định có thần minh phù trợ, nhất định có thần minh phù trợ!”.

Kết quả là có người trả giá tới mười lượng, nhưng lão bản vẫn sợ thiệt, cương quyết không bán.

Từ lúc tắt cả đèn tắt phụt, cho tới lúc từng ngọn nến, ngọn đuốc được đốt lên, cả phố chợ luôn ồn ào náo nhiệt.

Đặc biệt là khoảnh khắc bóng tối đột ngột giáng lâm đó, có nhiều kẻ đã thừa cơ làm loạn, không ngừng có tiếng kêu kinh hãi của các nữ tử vang lên. Chủ đề mới mẻ này đáng lẽ phải được tiếp tục bàn luận, song một sự việc khác mới mẻ hơn đã làm những kẻ háo sự ở Đàm Đình chú ý, quên cả chuyện vừa rồi.

Thì ra là có nhà quý nhân nào đó đang mở tiệc chúc thọ trên hoa thuyền, đốt pháo hoa, pháo thăng thiên.

“Vù... bùng”...!

Từng tia sáng ngũ sắc bắn vọt lên bầu trời, rồi hóa thành muôn ngàn đóa hoa rơi xuống mặt sông, che mờ cả ánh trăng, thu hút mọi ánh mắt, chúng nhân lại được dịp xôn xao bàn luận.

Những con chim yến bay qua cũng hạ thấp độ cao, như sợ những đóa hoa lửa tung tóe bắn vào bộ y phục lộng lẫy của chúng.

Lam Nguyên Sơn nói: “Hai trận vừa rồi, chỉ kinh mà không hiểm, coi như hòa”.

Chu Bạch Tự gật đầu: “Chúng ta không thể hòa mãi như thế được”.

Nếu như tiếp tục hòa, tức là không thể phân được cao hạ, một núi sao thể dung dưỡng hai hổ chứ?

Lam Nguyên Sơn cười cười nói: “Phải, không thể hòa nữa”. Vừa nói, hai vai y liền khẽ động đậy, giống như người bình thường động đậy vai lúc di chuyển vậy, nhưng chỉ có hai vai chuyển động chứ cánh tay thì hoàn toàn bất động.

Hai con chim yến lướt qua, vẽ thành một đường cong tuyệt đẹp.

Đột nhiên, khi bay qua đầu Lam Nguyên Sơn, hai con chim liền bị một bức tường vô hình cản lại, không thể bay tiếp nữa.

Hai con chim yến liền quay đầu bay ngược lại, nhưng bốn mặt đều có những bức tường vô hình, bất luận là chúng nỗ lực thế nào, cũng đều không thể bay thoát ra khỏi được.

Chu Bạch Tự lập tức hiểu ra, y cũng tiện tay cầm lấy một quả cầu nhưng bày bán bên đường, xoa xoa trong lòng bàn tay.

Hai con chim yến khác cũng vì tránh khỏi hoa mà lướt qua, đang chuẩn bị bay lên cao thì đột nhiên khựng lại như bị một sợi dây vô hình giữ chặt, hoảng loạn bay lên bay xuống trên đầu Chu Bạch Tự, hoàn toàn bị thao túng.

Đó là sức mạnh vô hình mà Chu Bạch Tự đã dùng quả cầu nhưng để kích phát: Long Hồ Hợp Kích Pháp.

Hai con chim yến trên đầu Lam Nguyên Sơn không thể bay ra khỏi màn lưới vô hình do khí công của y tạo nên. Yến tử trên đầu Chu Bạch Tự cũng không thể thoát ra khỏi bức tường kinh khí Long Hồ Hợp Kích Pháp.

Chợt nghe “vù” một tiếng, hai tay Lam Nguyên Sơn đưa lên, đặt ở bụng, tựa hồ như muốn chỉnh lại dây lưng, nhưng phía trên, hai con chim yến trong lưới khí vô hình của y đã bắn thẳng về phía Chu Bạch Tự như hai mũi tên, nhằm tới một con chim yến trên đầu họ Chu.

“Ầm! Ầm!...”.

Lại có mấy quả pháo hoa nổ tung trên bầu trời, nếu không phải pháo hoa rực rỡ khiến mọi người đều ngẩng lên ngắm nhìn thì ai nấy đều cũng kinh hãi vì thấy chim yến đảo lộn trên đầu hai người mà không bay đi được.

Lúc Đôi chim yến của Lam Nguyên Sơn bắn vào một con chim yến của Chu Bạch Tự, trong lòng y vô cùng kinh hãi, bởi vì Lam Nguyên Sơn chỉ cần dùng hai vai đã có thể thi triển kinh lực khổng chế yến tử, hai tay chỉ khẽ động đã có thể thao túng chim yến thành ám khí, còn Long Hồ Hợp Kích Pháp của y, thì phải dùng tay bóp của cầu nhưng mới đẩy ra được, nếu như gia tăng thêm kinh lực, tuy có thể cản lại thế công của đối phương, nhưng chắc chắn sẽ bại lộ hình tích, để người ta biết y đang động thủ với người khác.

Như vậy, không phải là đồng nghĩa với bại trận hay sao.

Trận này, ngàn vạn lần y không thể bại.

Trước khi quyết đấu, y đã biết Lam Nguyên Sơn tuyệt đối không phải người dễ đối phó, nhưng y không ngờ Lam Nguyên Sơn lại khó đối phó đến vậy, công lực lại cao cường tới nhường này.

-oOo-

4. Pháo Hoa - Yến Tử - Kiểm

Trận chiến này, bất luận là ai bại, cũng phải tâm phục khẩu phục cam bái hạ phong, nghe đối phương sai bảo, biến thành phụ thuộc của đối phương.

Vì vậy trận chiến này, tuyệt đối không thể bại.

Chu Bạch Tự không ngừng vò quả cầu nhưng trong tay, mỗi lúc một nhanh hơn.

Hai con chim yến do y thao túng cũng thoát lên thoát xuống, nhanh như lưu tinh, khiến hai con chim do Lam Nguyên Sơn thao túng thủy chung vẫn không thể đụng trúng.

Bốn con chim yến bay qua bay lại vèo vèo, tốc độ như tên bay, vượt xa tốc độ bản thân của chúng.

Đúng lúc này, song thủ Lam Nguyên Sơn lại nâng lên đến ngực, nhìn dáng vẻ như là một người bình thường đang chỉnh lại cổ áo vậy.

Mồ hôi Chu Bạch Tự toát ra đầm đìa, thấm ướt mấy lần y phục, quả cầu nhưng trên tay cũng xoay mỗi lúc một nhanh hơn.

Người bán cầu nhưng phát hiện “vị khách” này cứ không ngừng xoay nắn quả cầu nhưng thì lấy làm ngạc nhiên, cất tiếng hỏi: “Này có mua hay không đây? Nếu làm hỏng cầu nhưng thì tôi không bán được nữa đâu!”.

Chu Bạch Tự đang rơi vào thế hạ phong, phải toàn lực chống đỡ, làm sao lên tiếng đáp lại y được? Cũng may là người bán cầu này thấy Chu Bạch Tự ăn mặc như quý gia công tử, không giống loại người ăn quýt, thậm chí có lẽ vị công tử này cảm thấy cầu nhưng của mình tân kỳ quá nên không nỡ buông tay, thế nên cũng chỉ lăm bằm mấy tiếng, ánh mắt lại ngược lên cao ngắm pháo hoa.

Hai hàng lông mày của Lam Nguyên Sơn nhíu lên, thái dương huyết gồ cao, còn tay thì đã nâng lên đến tóc mai, giống như đang vuốt vuốt lại hai hàng tóc mai bị rối vậy.

Sắc mặt Chu Bạch Tự lập tức biến đổi.

Bốn cánh chim trên đỉnh đầu hai người kêu lên những tiếng quái dị.

Lại một quả pháo hoa nữa nổ bung giữa bầu trời đêm, đẹp tựa một đóa mẫu đơn vàng chói lọi, khoe khoang sự phú quý hào hoa.

Tay của Lam Nguyên Sơn đã đưa lên quá mang tai, giống như đang chỉnh lại tóc cho gọn gàng, nhưng thực ra Viễn Dương Thần Công của y đã vận lên tới tầng thứ chín rồi!

“Bốp!”.

Một con chim yến của Chu Bạch Tự đã bị đụng trúng, máu thịt mơ hồ, rơi bịch xuống đất.

Chu Bạch Tự chỉ còn lại một con chim yến.

Nếu cả con này cũng chết, coi như y đã bại.

Chu Bạch Tự chưa từng nghĩ rằng mình sẽ bại trong tay Lam Nguyên Sơn. Y không thể bại.

“Bùng!”.

Lại một tiếng pháo vang lên, trên bầu trời đêm đen thẫm hiện lên một con ngò công lớn đủ màu rực rỡ.

Lam Nguyên Sơn chợt cảm thấy ngoài pháo hoa, còn có một tia sáng khác nữa lóe lên, nhưng vì quá nhanh, nên y chưa kịp nhìn rõ thì ánh sáng đó đã tắt ngấm.

Một con chim yến do y khống chế, bất ngờ rơi bịch xuống.

Kiểm thật nhanh!

Lam Nguyên Sơn thán thốt, kể đó là cảm giác không lạnh mà run: Chu Bạch Tự không ngờ đã xuất kiếm!

Chu Bạch Tự xuất kiếm giữa chốn náo thị đông người!

Nhưng chúng nhân không hề phát hiện Chu Bạch Tự đã xuất kiếm, bởi vì kiếm pháp của y quả thực quá nhanh, lại đúng lúc pháo hoa nổ tung tóe trên trời, nên cho dù có người nhìn thấy, cũng chỉ nghĩ rằng đó là pháo hoa rơi xuống mà thôi.

Kiểm của Chu Bạch Tự không kinh động người khác, nên không thể xem là phạm quy.

Chu Bạch Tự đã có thể giết được một con yến, vậy thì nhất định cũng có thể hạ sát con thứ hai.

Lam Nguyên Sơn nghĩ tới đây thì...

Lại một tia sáng lóe lên.

Lại một quả pháo hoa nổ tung giữa trời.

2.

Pháo hoa vẽ nên một bức tranh đẹp lộng lẫy trên nền trời đêm.

Kiểm quang phóng về phía chim yến.

Trong ánh sáng của pháo hoa, chim yến liệu có lộ ra vẻ kinh hoàng trước khi bị ánh kiếm kết liễu sinh mạng?

3.

Đúng lúc này chợt nghe một người kêu lên: “Tướng công!”.

Lam Nguyên Sơn quay đầu lại trầm giọng: “Ngân Tiên, mau trở về!”.

Khi y quay đầu lại trầm giọng quát, công lực đã tiêu giảm đi phần nào, kiếm quang vốn thừa sức đâm xuyên qua thân thể chim yến.

Nhưng kiếm quang cũng tắt phụt, giống một con rắn đang lao tới cắn lấy cổ con mồi thì đột nhiên biến thành một khúc cây vậy.

Chu Bạch Tự đúng là đã biến thành một khúc cây.

Bởi vì người vừa thốt lên tiếng “tướng công” đang đứng trước mặt y, những quả cầu hung rực rỡ sắc màu, cũng không bằng được một phần của ánh mắt nàng.

Tiểu Hoắc!

4.

Chu Bạch Tự thầm thở dài một tiếng.

Thì ra tiểu Hoắc chính là Hoắc Ngân Tiên danh chấn giang hồ.

Tiểu Hoắc chính là thê tử của Lam Nguyên Sơn.

Lam Nguyên Sơn là trượng phu của Tiểu Hoắc.

Thiểm Điện Kiếm của y không còn “thiểm điện” được nữa, mà ngưng tụ giữa không trung, cơ hồ như đang bị khảm sâu vào một tảng đá vậy. Con chim yến còn lại, cũng bị Lam Nguyên Sơn dùng chim yến của y đựng cho biến thành một đám máu thịt bầy nhầy.

Con chim yến cuối cùng sống sót, sau khi đựng chết đồng loại, liền kêu lên một tiếng bi thương, bay vút lên cao.

Không biết con chim yến “sống sót sau kiếp nạn” này khi bay lên bầu trời mệnh mông vô tận, liệu có nhớ đến đồng loại của nó? Liệu có cảm giác thương tâm hay không?

5.

Lại có thêm hai quả pháo nữa nổ trên bầu trời, hóa thành muôn ngàn điểm sáng nhỏ rực rỡ sắc màu.

Đã có người chú ý thấy một thanh kiếm sáng lấp lánh, đang chỉ lên trời. Người cầm kiếm là một thanh niên tuấn tú, bạch y như tuyết.

Gương mặt thiếu niên anh tuấn này, lại xám xịt như bị trét lên một lớp tro bụi.

Lam y nhân bước lại gần, đặt tay lên vai y, phảng phất như tri giao lâu ngày gặp lại, dáng vẻ thân thiết vô cùng.

Song chỉ có mình Chu Bạch Tự biết, sáu đại huyết trên cổ y đã bị Lam Nguyên Sơn khống chế.

Lam Nguyên Sơn thấp giọng nói một câu: “Chu thể huynh bại rồi”.

Chu Bạch Tự lẩm bẩm lặp lại: “Ta bại rồi”.

Lam Nguyên Sơn nhẹ nhàng buông y ra, chậm rãi nói: “Ta không giết thể huynh”.

Nói đoạn y quay người lại nói với Tiểu Hoắc: “Ngân Tiên, nàng gọi ta như vậy, thật là nguy hiểm, chỉ một chút phân thần mà chút nữa ta đã bại trong tay người khác rồi, may là...”.

Chu Bạch Tự đột nhiên quỳ xuống, dùng hết sức lực bình sinh hét lớn: “Ta là Bắc Thành Vũ Dương Thành thành chủ Chu Bạch Tự, trận chiến Đàm Đình ngày hôm nay, ta đã bại dưới tay Tây Trấn Phục Ngưu Trấn trấn chủ Lam Nguyên Sơn, Chu Bạch Tự thua tâm phục khẩu phục, tuyệt không oán thán. Ân không giết của Lam trấn chủ, Chu Bạch Tự mãi mãi không quên, từ nay sẽ đi theo Lam trấn chủ, nghe người sai sử, quyết không phản kháng”.

Một người bật kiếm chỉ lên trời giữa chốn thị tứ này đã là một chuyện kỳ quái rồi, đột nhiên người này lại cao giọng nói liền một tràng dài, nên càng lúc càng có đông người đến tham gia nhiệt náo, trong đó cũng có không ít người trong võ lâm hoặc người thông hiểu chuyện giang hồ, không ai là không kinh hãi ngạc nhiên, đồng thời cũng không thể nào nghĩ ra được hai người này đã quyết đấu vào lúc nào.

Lam Nguyên Sơn bước lên một bước, đỡ Chu Bạch Tự dậy, mỉm cười nói: “Sinh tử trạng của chúng ta tuy là có viết như vậy, song thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, Chu thể huynh cũng không cần quá để ý trong lòng”.

Chu Bạch Tự không nói gì.

Tiểu Hoắc đứng sau lưng Lam Nguyên Sơn, giống như một hồn ma diễm lệ lạnh lùng giữa chúng sinh.

Lam Nguyên Sơn lại cười cười nói tiếp: “Kỳ thực, vừa rồi Tiên Nhân Chỉ, Vô Tướng Thần Công, Long Hồ Hợp Kích Pháp và Thiểm Điện Kiếm của Chu thể huynh, vốn đã có thể giành được phần thắng, chỉ đáng tiếc, đáng tiếc là...”.

Lúc này chúng nhân bắt đầu nghị luận xôn xao, tin tức giống như quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn.

“Thì ra Bắc Thành thành chủ và Tây Trấn trấn chủ đã phân thắng phụ ở Đàm Đình này!”.

“Lam Nguyên Sơn đánh bại Chu Bạch Tự rồi!”.

“Chu Bạch Tự cúi đầu xưng thần, vĩnh viễn trở thành nô bộc của Tây Trấn rồi!”.

“Thật không ngờ! Thì ra Lam Nguyên Sơn xưa nay luôn trầm mặc, công lực lại cao hơn cả Chu Bạch Tự!”.

Chu Bạch Tự cúi thấp đầu, bạch y phấp phới trong làn gió đêm lạnh lạnh.

Lam Nguyên Sơn vỗ nhẹ lên vai y, nhỏ giọng nói: “Chu thể huynh không cần cảm thấy khó chịu, sau này, chúng ta là kim lan huynh đệ, không cần phân biệt trên dưới làm gì”.

Y vừa nói vừa ngẩng mặt nhìn bầu trời tối đen, ánh mắt thấp thoáng ẩn hiện hàn quang lạnh lẽo.

“Ta chỉ cần thể huynh giúp ta hẹn một người”.

“Ai?”.

“Ân Thừa Phong. Nam Trại trại chủ Cấp Điện Ân Thừa Phong”.

“Bùng!”.

Trên bầu trời lại hiện ra một bông hoa rực rỡ, những tia sáng muôn màu rơi xuống mặt sông như một trận mưa.

6.

Khoái mã lao đi như thuyền vượt sóng. Chu Bạch Tự ngồi trên lưng ngựa, cảm giác như đang say sóng.

Đó vốn chỉ là một lần tương ngộ ngẫu nhiên trong muôn ngàn tương ngộ giữa chốn giang hồ đầy phong ba, là một lần điểm ngộ của cuộc đời, thế nhưng lúc này Chu Bạch Tự lại cảm thấy vô cùng hối hận, xấu hổ và cả bị phẫn nữa...

Y vốn có thể thắng... nhưng lại không thể thắng!

Khi đi qua Kế Châu, Bạch Hân Như đã đứng ở thành môn đợi y từ trước, trong gió sớm, nàng như một đóa tường vi trắng tinh khiết, bàn tay nhỏ đặt khẽ lên bờm ngựa: “Huynh thắng rồi...”. Sau đó tiếng reo vui mừng của nàng liền bị gương mặt buồn rầu như đưa đám của Chu Bạch Tự làm cho tắc nghẽn.

Chu Bạch Tự lướt qua người Bạch Hân Như, cho ngựa đi chậm lại, đến sát bên nàng y mới nhỏ giọng nói một câu: “Ta bại rồi”.

Bạch Hân Như ngẩn người, nhất thời không biết nên nói gì.

Chu Bạch Tự từ từ đi qua người Bạch Hân Như, được một đoạn ngắn, mới đột nhiên giật mạnh cương ngựa, thân mã hí lên một tiếng dài, tung bốn vó lao vút đi.

Bạch Hân Như quay người lại thảng thốt kêu lên: “Huynh... huynh đi đâu?”.

Chu Bạch Tự ném lại phía sau một câu: “Ta tới Nam Trại thông tri cho Ân Thừa Phong, Lam Nguyên Sơn muốn ước chiến với y”.

Bạch Hân Như muốn thúc ngựa đuổi theo, nhưng vó ngựa Chu Bạch Tự đã cuộn lên một làn khói bụi mờ mờ ở phía xa. Bạch Hân Như buồn rầu liếc nhìn xuống dưới, không ngờ lại phát hiện một đóa hoa trắng mỏng manh đang vắt vẻo giữa khe đá khô cằn.

7.

Chu Bạch Tự đột ngột dừng ngựa.

Chu Bạch Tự tựa như một con thuyền đang vượt sóng tiến lên, đột nhiên chìm xuống đáy biển vậy. Y bưng tỉnh khỏi cơn suy tưởng, đưa tay đặt lên đốc kiếm, chợt nghe một giọng nói trong trẻo dễ nghe vang lên bên tai.

“Sao vậy? Bạch Tự huynh, huynh xông thẳng vào Nam Trại, có phải là muốn san bằng Thanh Thiên Trại hay không?”.

Chu Bạch Tự ngậy người, chỉ thấy một thanh niên cao gầy, sau lưng đeo một thanh kiếm không vỏ, gương mặt thoảng ẩn hiện một sự ngạo mạn lạnh lùng.

Bên cạnh y có một tiểu cô nương vận áo hoa, mái tóc dài buông xõa, thắt lưng kết thành một đóa hoa nhỏ, đeo hai thanh tiểu kiếm linh lung, trên gương mặt thanh lệ thoát tục, hiện ra hai núm đồng tiền chúm chím như hai nụ hoa.

Chu Bạch Tự thở dài một tiếng, xuống ngựa ôm quyền nói: “Thừa Phong huynh, Ngũ cô nương!”.

Một nam một nữ này chính là Cấp Điện Ân Thừa Phong và Thái Vân Phi Ngũ Thái Vân.

Hai hàng lông mày rậm của Ân Thừa Phong nhướng lên: “Bạch Tự huynh, trận chiến ở Đàm Đình không phải là sự thật chứ?”.

Chu Bạch Tự cúi đầu: “Ta đã bại”.

Ân Thừa Phong không nói gì, chỉ vỗ mạnh lên vai Chu Bạch Tự. Chỉ nghe họ Chu nói tiếp: “Lam Nguyên Sơn muốn khiêu chiến huynh”.

Ân Thừa Phong nhíu mày: “Ta sớm đã muốn quyết chiến một trận với y từ lâu rồi”.

Chu Bạch Tự nói: “Ồ thành môn Vũ Dương Thành”.

Ân Thừa Phong cười gằn: “Lúc nào?”.

Chu Bạch Tự đáp: “Sáng sớm mai”.

Ân Thừa Phong gật đầu: “Được, ta đi”.

Chu Bạch Tự không nhận được, buột miệng thốt: “Thừa Phong huynh!”.

Ánh mắt Ân Thừa Phong sắc bén như đao, như nhìn xuyên thấu cả nội tâm Chu Bạch Tự: “Có gì?”.

“Ta nghĩ... huynh nên cùng... cùng Ngũ cô nương đi phó ước thì hơn”.

Ngũ Thái Vân vốn là di cô của Nam Trại tiền trại chủ Tam Tuyệt Nhất Thanh Lôi Ngũ Cương Trung. Ngũ Cương Trung vì ra tay hiệp trợ triều đình tróc nã Tuyệt Diệt Vương Sở Tương Ngọc mà ngộ hại, nên đường tử Ân Thừa Phong đã được chọn lên kế thừa đại vị. Với tài trí hơn người của mình, Ân Thừa Phong đã giúp Thanh Thiên Trại có được uy danh hiển hách hơn cả lúc Ngũ Cương Trung làm trại chủ, mà Ân Thừa Phong và Ngũ Thái Vân cũng là một đôi kim đồng ngọc nữ trong võ lâm, cảm tình vô cùng sâu đậm.

Thanh danh trong võ lâm quyết không phải một sớm một chiều mà có được, mà phải đổ ra không biết bao nhiêu mồ hôi và bao nhiêu máu, nhất tướng công thành vạn cốt khô, một phen ruộng đất là một phần thu hoạch, xưa nay chưa từng có ai có thể không bỏ ra thứ gì mà thu hoạch lại được thành quả cả.

Ân Thừa Phong tuy không xưng tuyệt võ lâm bằng ta tuyệt học kiếm quyết, nội lực, khinh công như tiền trại chủ Ngũ Cương Trung, nhưng y đã dồn toàn bộ tinh lực vào nghiên cứu một chữ “khoái”, mà chữ “khoái” này lại dồn cả vào kiếm pháp. Nếu chỉ luận kiếm pháp, Chu Bạch Tự cũng từng giao thủ với Ân Thừa Phong bảy lần, cuối cùng cũng phải thừa nhận nếu lấy kiếm luận kiếm, kiếm pháp của Ân Thừa Phong trên y một bậc.

Chỉ là trong võ lâm tứ đại gia, Ân Thừa Phong vẫn bị coi là người yếu nhất, nhưng y cũng là người trẻ tuổi nhất.

Vì thế Ân Thừa Phong nói: “Bạch Tự huynh có phải không yên tâm chuyện ta nhận lời ứng chiến Lam trấn chủ... sợ ta sẽ bại?”.

Y bật cười khanh khách: “Nếu ta bại, tự nhiên sẽ xưng thần với Tây Trấn, có điều, ta sẽ không bại”.

Chu Bạch Tự thầm cảm thấy đau đớn, trước trận chiến Đàm Đình với Lam Nguyên Sơn, y cũng từng nghĩ hệt như Ân Thừa Phong vậy.

Nhưng y vẫn bại.

Hơn nữa còn bại một cách...

Ân Thừa Phong lại cười cười nói tiếp: “Cho dù ta thắng không nổi, cũng không thể nhờ Thái Vân giúp ta. Thắng bại như vậy thì còn ý nghĩa gì nữa?”.

Y liếc mắt nhìn Chu Bạch Tự, nhấn giọng nói từ từ từng chữ một: “Bạch Tự huynh, trận chiến này ở cổng thành Vũ Dương, có điều dù chúng ta tình như thủ túc, huynh cũng không thể giúp ta”.

“Nhớ kỹ, bất luận thắng bại, không thể tương trợ”.

Chu Bạch Tự không biết nên nói thế nào. Trong khoảnh khắc ấy, trong đầu y chợt hiện lên hình ảnh Tiểu Hoắc trong mưa, cuối cùng đành lẩm bẩm nói: “Vẫn là... Ngũ cô nương cùng đi thì tốt hơn”.

Ân Thừa Phong nói: “Hôm qua ở Ông Gia Khẩu lại xảy ra chuyện, Nữ Bộ Đầu Tạ Hồng Điện chết rồi”.

Chu Bạch Tự ngẩn người ngạc nhiên: “Là độc nữ của Xử Trị Sứ Tạ Nan Thành, nữ bộ khoái duy nhất ở U Châu, Tạ Hồng Điện?”.

Phụ thân của của Tạ Hồng Điện tuy là đại quan trong triều đình, song uy danh của nàng hoàn toàn không dựa vào uy thế của phụ thân, nàng đã bắt ba mươi sáu tên giang dương đại đạo, bảy tên thái hoa tặc, chỉ riêng bốn mươi ba người này, chín nam bộ đầu còn lại của U Châu hợp lại cũng không làm nổi.

Nhưng Tạ Hồng Điện lại chỉ một mình một ngựa, toàn bộ đều bắt sống, chỉ dựa vào một điểm này, danh hiệu U Châu Đệ Nhất Nữ Danh Bộ dành cho nàng đã hoàn toàn xứng đáng rồi.

Ân Thừa Phong thở dài một tiếng: “Nàng... chết ở Ông Gia Khẩu, cách Vũ Dương Thành chưa đầy nửa dặm đường. Lúc đó nàng đang đi điều tra một vụ án, nhưng đã bị người khác giết chết một cách thần bí trong khách sạn... nhìn tình hình, chỉ sợ là... bị ám sát trong lúc hoàn toàn không phòng bị”.

Chu Bạch Tự hít sâu vào một hơi, gạt chuyện Tạ Hồng Điện là nữ nhi duy nhất của đại quan trong triều sang một bên, chỉ riêng chuyện nạn nhân là U Châu Nữ Bộ Khoái đã đủ để khiến cho người ta có cảm giác “động thổ trên đầu thái tử” rồi. Hơn nữa, với tuyệt kỹ tam thập lục thủ phi xoa và hai mươi lăm viên nhuyễn ngành lưu tinh phi đạn, ai có thể tiếp cận được nàng? Vậy mà Tạ Hồng Điện không ngờ lại bị người ta ám sát!

Chu Bạch Tự ngược mắt lên nói: “Tám vụ án này...”.

Ân Thừa Phong nói ngay: “Thủ pháp không giống nhau hoàn toàn. Bảy vụ án trước đó, có dấu tích cường bạo, rõ ràng là cướp trước giết sau, còn vụ này đơn thuần chỉ là ám sát”.

“Bất kể là ai làm...”. Ngũ Thái Vân tức giận đỏ cả mặt nói: “Đã có tám người chết rồi, chúng ta nhất định phải bắt tên dâm tặc đó đền mạng”.

Cũng không hiểu tại sao, Chu Bạch Tự thấy gương mặt đỏ bừng vì tức giận của Ngũ Thái Vân, lại không dám nhìn thẳng, chỉ cúi gầm mặt. Ân Thừa Phong lạnh lùng nói: “Cố Thu Noãn, Đoạn Tang Thanh, Vưu Cúc Kiếm, Sầm Yến Nhược, Đoàn Lệ Thanh, Lãnh Mê Cúc, Vu Tổ Đông... còn có cả Tạ Hồng Điện, tính mạng và sự trong sạch tám vị nữ hiệp... tên tặc tử này đúng là không thể dung tha!”.

Chu Bạch Tự đột nhiên nhớ tới Bạch Hân Như yêu kiều mỏng manh đang ở Vũ Dương Thành, trong lòng bất giác hoảng hốt: “Ngũ cô nương!”.

Hàng lông mày cong cong của Ngũ Thái Vân khẽ nhướn lên, nhoẻn miệng nở một nụ cười đáng yêu như tiên nữ giáng phàm: “Có chuyện gì vậy?”.

“Các người không phải đã tổ chức thành Nữ Tử Phòng Vệ Đoàn hay sao? Hân Như...”.

Ngũ Thái Vân cười cười: “Đúng rồi, Tư Đồ phu nhân, Giang Ái Thiên, Ngao phu nhân, Nguyên phu nhân, Hề Thái Tang và muội đều là thành viên, Hân Như tỷ tỷ cũng muốn gia nhập, chúng tôi đoàn kết một lòng, vừa tránh gặp phải chuyện không hay, vừa có thể giúp đỡ điều tra hung thủ, bắt hán về quy án”.

Nụ cười của Ngũ Thái Vân còn rạng rỡ hơn cả ánh mặt trời. Nàng là người dễ giận nhưng cũng dễ vui, người khác có thể cho rằng đây là hỉ nộ vô thường, có điều khi nhìn thấy nàng, không ai có thể nghĩ rằng một cô nương đáng yêu như vậy hỉ nộ vô thường thì có gì không đúng cả.

“Chúng tôi hiện giờ có bảy nữ tử, gọi là Thất Cô! Mục đích của Thất Cô chính là thay tám vị tỷ tỷ đã ngộ nạn báo cừu!”.

Ân Thừa Phong liếc nhìn nàng với ánh mắt tràn trề yêu thương, mỉm cười nói: “Ta từng hỏi bọn họ tại sao lại không gọi là Thất Tiết Nữ”.

Y nói rồi đưa mắt nhìn Chu Bạch Tự: “Bảy nữ nhân như vậy cùng ở với nhau, tự bảo vệ chắc không có vấn đề, nhưng muốn bắt được hung thủ thì e rằng hơi khó!”.

Dứt lời y liền bật cười ha hả.

Ngũ Thái Vân lừ mắt nhìn y một cái, nhưng trong ánh mắt tức giận lại ẩn hàm tiếu ý. Tình cảm thiếu nữ giống như những hạt bồ công anh, bị ngọn gió đa tình thổi khê, liền tản ra khắp nơi.

“Huynh không cần lo lắng, bảy người chúng tôi ở cùng với nhau, Hân Như tỷ tỷ chắc sẽ không có chuyện gì đâu”.

Ngũ Thái Vân hiểu rõ sự bất an trong lòng Chu Bạch Tự, đây là cảm giác miễn tiện đặc biệt chỉ riêng nữ tử mới có.

“Chúng tôi vốn định xuất trại hẹn Hân Như tỷ tỷ cùng tới Ông Gia Khẩu tra án”.

Ân Thừa Phong nói: “Nhưng bây giờ ta phải tới Bắc Thành, nàng hãy đi Ông Gia Khẩu một mình vậy”.

Ngũ Thái Vân ngẩng mặt lên, gương mặt nàng tròn đều, nhưng không có lấy một chút thịt nào thừa ra, giống như một đôi khuyên tai ngọc được điêu khắc vô cùng tỉ mỉ vậy, khiến người ta nhìn ngắm mãi cũng không chán mắt.

“Huynh đi đi, huynh nhất định sẽ thắng!”.

Ân Thừa Phong nhướn cao đôi mày kiếm, cất tiếng cười vang dưới ánh mặt trời.

Y là một thiếu niên có chí khí phấn đấu.

Thiếu nữ vĩnh viễn tin tưởng tình lang của nàng có thể làm được những chuyện lớn kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu.

Chu Bạch Tự thâm cảm thấy chua chát.

Cả đời y vốn không biết hối hận là gì, nhưng chỉ trong chốc lát, những chuyện khiến y hối hận đã liên tiếp ập tới, khiến cho y không thể nào trở mình lên được.

Ân Thừa Phong mỉm cười nói: “Thế nào? Bạch Tự huynh có đi cùng ta không?”.

Chu Bạch Tự gật đầu.

Ngũ Thái Vân cũng cười cười nói: “Có Chu thành chủ đi cùng huynh ấy thì muội càng yên tâm. Hân Như tỷ tỷ sẽ cùng muội tới Ông Gia Khẩu, huynh không cần lo lắng”.

Ân Thừa Phong cười ha hả: “Bạch Tự huynh đi làm trọng tài, để cho Lam Nguyên Sơn kia thua cho tâm phục khẩu phục! Có điều...”. Y quay người nhìn sang Ngũ Thái Vân, nhưng ánh mắt đã hoàn toàn không còn vẻ phấn khởi hào hứng như bình thường nữa, mà trở nên quan hoài vô hạn.

“Nàng cũng phải cẩn thận”.

“Được rồi!”.

Ngũ Thái Vân y phục bay bay, trong lòng cảm thấy thật ngọt ngào. “Muội đi cùng Hân Như tỷ tỷ, huynh còn sợ gì nữa? Đến Ông Gia Khẩu thì năm vị tỷ tỷ kia cũng đến cả rồi, huống hồ cả Truy Mệnh tam gia cũng đến rồi mà”.

“Truy Mệnh cũng đến rồi?”.

Chu Bạch Tự giật mình, buột miệng hỏi.

“Phải đó!”.

Đôi mắt đen trắng rõ ràng của Ngũ Thái Vân mở tròn to nhìn Chu Bạch Tự: “Tam gia đã tới rồi, tám vụ án này chẳng những đã kinh động đến Truy Mệnh, mà còn kinh động cả Vô Tình đại gia. Có điều Truy Mệnh tam gia đến sớm hơn một bước”.

Truy Mệnh và Vô Tình đều là Tứ Đại Danh Bộ. Kỳ thực niên kỷ Vô Tình nhỏ hơn Truy Mệnh rất nhiều, nhưng chàng là người được Gia Cát tiên sinh thu làm môn hạ sớm nhất cũng lâu nhất, nên là đại sư huynh. Từ nhỏ Vô Tình đã tàn phế, hai chân đều không thể cử động, không thể luyện võ công, nhưng trí tuệ, khinh công và ám khí của chàng thì hắc bạch lưỡng đạo không ai là không e sợ. Ba danh bộ còn lại cũng thành khẩn kính phục đại sư huynh của mình. Truy Mệnh là người lớn tuổi nhất trong Tứ Đại Danh Bộ, thích uống rượu, nhưng thần cước vô song. Trong võ lâm, chiêu công của Thiết Thủ và cước pháp của Truy Mệnh đều nổi danh như nhau.

“Truy Mệnh cũng đến rồi, vậy thì còn vụ án nào không thể phá nữa?”.

Chu Bạch Tự thâm nhủ.

“Vì vậy mà...”.

Ân Thừa Phong tiếp lời: “Ta không thể đến Ông Gia Khẩu được, vạn nhất gặp phải Truy Mệnh tam gia, ông ấy nhất định sẽ không để ta đi phỏ ước, như vậy thì không được”.

Truy Mệnh và vô lâm tứ đại gia giao tình cực kỳ thâm hậu, từng liên lần giải nguy cho cả bốn nhà. Truy Mệnh đương nhiên không muốn nhìn thấy vô lâm tứ đại gia tranh giành đấu đá lẫn nhau như vậy.

Ngũ Thái Vân nói: “Truyền ngôn trên giang hồ cực nhanh, nên chuyện quyết đấu giữa huynh và Lam trấn chủ, sớm muộn gì tam gia cũng biết...”.

Trận chiến của Chu Bạch Tự và Lam Nguyên Sơn cơ hồ như vừa mới kết thúc, thì kết quả đã truyền khắp vô lâm rồi.

Vì vậy mà có người nói rằng, miệng của người trên giang hồ, còn nhanh hơn cả ám khí của Đường Môn.

Ân Thừa Phong khẽ nhếch mép cười ngạo mạn: “Có điều, lúc đó ta đã thắng Lam Nguyên Sơn rồi”.

Lam Nguyên Sơn đã đánh bại Chu Bạch Tự, còn y thì đánh bại Lam Nguyên Sơn, vậy thì vị trí tông chủ của võ lâm tứ đại gia, không phải là y thì còn là ai được nữa. Đông Bảo bảo chủ Hoàng Thiên Tinh đã tuổi cao, lại còn bị trọng thương, không cần luận tới.

Huống hồ, y lại không phải người chủ động khiêu chiến, mà chỉ nhận lời ứng chiến với Lam Nguyên Sơn mà thôi.

Về công về tư, y đều đứng về mặt chính nghĩa và quang vinh, chỉ cần trận chiến này có thể thắng.

Ngũ Thái Vân ánh lên vẻ hạnh phúc: “Hứa mới muội một chuyện”.

“Có chuyện gì?”.

“Huynh thắng rồi, thì đừng khiêu chiến Hoàng lão bảo chủ nữa, ông ấy đã già rồi, lại còn đang bệnh, không thể làm ông ấy bị thương thêm nữa”. Ngũ Thái Vân bước lại gần ngả vào vai Ân Thừa Phong: “Dù sao, Hoàng lão bảo chủ cũng không muốn gia nhập vào chuyện giang hồ nữa, huynh... huynh cũng phải bớt phóng túng đi một chút”.

Ân Thừa Phong chăm chú nhìn Ngũ Thái Vân, cảm giác hai mắt như hoa lên, mê mê hồ hồ, nhưng lại rất hạnh phúc. Y gật đầu nói: “Được, muội đợi ta trở về. Sau khi ta thắng sẽ hái đóa hoa đầu tiên nhìn thấy trên đường về tặng cho muội”.

Ngũ Thái Vân nở một nụ cười rạng rỡ tựa vầng hào quang xung quanh tiên tử.

Chu Bạch Tự đứng ngoài ánh dương quang của hai người.

-oOo-

5. Sát Niệm

Sương mù buổi sớm trắng đục như sữa, phủ lên cổng thành Vũ Dương một lớp sa dày, kiếm rút khỏi vỏ, chỉ thấy chuôi chứ không thấy mũi kiếm đâu.

Tòa thành trong sương vẫn còn chưa thức tỉnh. Xa xa có tiếng gà gáy vắng vắng.

Lam Nguyên Sơn đứng trong sương, bất giác có một cách nghĩ rất kỳ quái: con người sống ở giữa tục thế hay ẩn cư nơi đảo nguyên thế ngoại, hàng ngày nghe tiếng gà tiếng chó, nhưng lại không già, không chết, cuộc sống đạm bạc ấy mới thật là lý tưởng.

Có điều ý nghĩ đó vừa thoáng hiện ra trong đầu y thì lập tức biến mất. Y đã sống cuộc sống ấy không biết bao nhiêu ngày rồi, y đã chán ngán, giờ y phải bù đắp cho những ngày tháng vô vị đó.

Lúc này y chợt liếc thấy một bóng nhân ảnh vận kinh trang màu xanh thấp thoáng ẩn hiện trong sương.

Vừa nhìn thấy bóng người này, mỗi một đốt xương, mỗi một sợi gân, mỗi một cơ thịt khắp toàn thân y đều thả lỏng hết cỡ, bởi vì chỉ có buông lỏng cực điểm, mới có thể đánh ngã bất kỳ người nào khí thế đang căng cứng như dây đàn.

Lam Nguyên Sơn vừa trông thấy Ân Thừa Phong xuất hiện trong sương, thì liền có cảm giác mình đã đánh giá thấp người thanh niên này.

Y vốn cho rằng người có thể cản trở y đoạt lấy quyền tông chủ của võ lâm tứ đại gia, chỉ có một mình Chu Bạch Tự. Đến giờ thì xem ra cả Ân Thừa Phong cũng tuyệt đối không dễ đối phó.

Ân Thừa Phong mang theo nhuệ khí kinh người cùng với dấu chí thiêu đốt toàn thân bước tới thành môn. Nhưng vừa nhìn thấy Lam Nguyên Sơn đứng trong sương mù, ống tay áo dài chấm đất, y liền cảm thấy chiến ý của mình dường như đã bị đối phương hút đi như kinh ngư hấp thủy.

Y liền đứng lại, bạt kiếm.

Kiểm trong sương mù, ánh lên sắc màu như thủy tinh, lưỡi kiếm sáng bóng, gạt cả sương mù sang hai bên.

Dưới một gốc cây, là Chu Bạch Tự vận bạch y trắng toát.

Y nhìn hai bóng người áo xanh và áo lam trong sương, cảm thấy đây là một buổi sáng sớm đầy sát ý, cả tiếng riu rít của những con chim nhỏ sống trong các lỗ châu mai trên tường thành cũng tắt lịm.

Lúc này, một nhà sư khất thực cầm bát đi qua, vừa đi vừa gõ chiếc mõ nhỏ bằng gỗ. Đi qua nơi này, bất chợt há miệng ngáp dài hai cái.

Lúc hòa thượng này ngáp dài vươn mình, Ân Thừa Phong và Lam Nguyên Sơn đều cùng có cảm giác “thế sự này thật là phiền não, hà tất phải khổ sở đấu tranh làm gì?”, cả hai đều muốn vứt bỏ tất cả quay về nhà đánh một giấc thật say. Ý niệm này và ý nghĩ kỳ quái của Lam Nguyên Sơn lúc nghe thấy tiếng gà gáy nơi xa xa cũng gần giống như nhau, có điều khác biệt duy nhất chính là đây là ý niệm của hai kẻ sắp quyết đấu không hèn mà cùng nghĩ tới.

Nhưng vừa mới manh nha thì nó đã lập tức biến mất.

Một tia nắng rơi xuống đúng vào thân kiếm, giống như móng vuốt của dã thú, lấp lánh bạch quang.

Thanh âm của Lam Nguyên Sơn vang lên sau màn sương mù dày đặc: “Ân trại chủ, ngài thành danh với khoái kiếm, hãy xuất thủ trước đi. Ta dùng nội lực đấu với ngài, vì vậy tuyệt đối không thể để ngài đến gần mới động thủ”.

Ân Thừa Phong chậm chậm đưa kiếm lên. Mũi kiếm phát ra những tiếng sì sì, giống như một con rắn đang bò lạo xạo trên nền cát.

Lam Nguyên Sơn buông thông tay, đáng tiếc màn sương mù quá dày đặc, nên không thể nhìn rõ, ống tay áo của y đang không ngừng rung động như mặt nước lúc nổi cơn phong ba.

Y đang dùng nội công tuyệt thể vô song của mình để chống lại khoái kiếm của Ân Thừa Phong.

Sau trận quyết chiến với Chu Bạch Tự, y đã hiểu rõ được một chân lý, lấy so về nội lực, y có lẽ cao hơn nửa phần, nhưng bao nhiêu đó tuyệt đối không đủ để thắng được khoái kiếm nhanh như bôn lôi thiểm điện đối phương.

Huống hồ giang hồ còn truyền ngôn kiếm của Ân Thừa Phong nhanh hơn cả Chu Bạch Tự.

Nhưng cũng có truyền ngôn rằng nội lực của Ân Thừa Phong quyết không thâm hậu như Chu Bạch Tự.

Lam Nguyên Sơn quyết định dùng Viễn Dương Thần Công mạnh như bài sơn đảo hải của mình, đánh ngã Ân Thừa Phong trước khi y kịp xuất kiếm.

Còn Ân Thừa Phong cũng quyết định dùng khoái kiếm của mình, giành phần thắng trước khi đối thủ kịp đẩy nội lực ra.

Chu Bạch Tự dựa lưng vào gốc cây, đột nhiên lá cây rơi lả tả xuống trước mắt y, giống như có một trận cuồng phong thổi qua vậy.

2.

Trận chiến này cực ngắn.

Kiểm quang lóe lên trong sương sớm, đâm về phía lam bào nhân.

Hai ống tay áo của lam bào nhân tung bay, Viễn Dương Thần Công khiến cho chu vi ba thước xung quanh y như có tường đồng vách sắt, kiếm đâm không qua.

Nội lực của người áo xanh cơ hồ như không thể nào đưa kiếm xuyên qua bức tường vô hình.

Nội lực phản kích dồn ngược lại.

“Rắc!”.

Kiểm gãy làm đôi.

Mũi kiếm bay lên không, giữa chừng liền bị những luồng kinh đạo dày đặc kích trúng, vỡ thành nhiều mảnh nhỏ, bắn tung tóe khắp nơi.

Đúng vào sát na mà đầu mũi kiếm bị nội lực chấn vỡ đó, bức tường vô hình ngăn cản kiếm thể kia cũng lộ ra kẽ hở. Kiếm kia dù gãy nhưng vẫn là kiếm, kiếm đâm vào mạng sườn của người áo lam.

Song chưởng của lam bào nhân cũng kích trúng ngực người áo xanh.

Người áo xanh liền mượn thể nhảy ngược về sau, hóa giải một nửa phần chưởng lực, bay ra xa hơn trượng.

Lam bào nhân kích trúng cường địch, khiến kiếm của đối phương chỉ không đâm vào da thịt quá hai thốn, song cũng đã gây mất một đoạn xương sườn.

Giao thủ chỉ mới một chiêu.

Hai người tách ra.

Trên mặt đất có thêm một vết máu, máu chảy ra từ khoeo miệng người áo xanh.

Sườn bên hữu của lam bào nhân vẫn còn cắm nửa thanh kiếm gãy.

3.

Ân Thừa Phong trọng thương.

Lam Nguyên Sơn cũng đã thọ thương không nhẹ.

Nhất thời, hai người chỉ có thể trừng mắt lên nhìn đối phương, cũng không biết là bội phục, hay thống hận? Hay là thù hận? Là tán thưởng hay là đang cố nhịn đau? Tóm lại là trong khoảnh khắc ấy, cả hai người đều không thể nói được nửa câu.

Nhưng có một người đang run lên kịch liệt, không phải là Lam Nguyên Sơn, cũng chẳng phải Ân Thừa Phong.

Mà là Chu Bạch Tự.

Y run lấy bầy, đến nỗi cả lá cây cũng bị chấn động rơi xuống lá tả.

Y chưa từng sợ hãi như thế bao giờ.

Chu Bạch Tự thân kinh bách chiến, trải qua vô vàn sinh tử, có chuyện gì mà y chưa từng trải qua đâu. Vậy mà giờ đây y lại sợ, không phải sợ người khác, mà là sợ chính bản thân mình. Y sợ ý nghĩ vừa mới nảy sinh ra trong đầu mình.

Tây Trấn Lam Nguyên Sơn và Nam Trại Ân Thừa Phong đều đã thọ trọng thương, đây là một cơ hội tuyệt vời để giết cả hai người bọn họ. Đây là hai trở ngại lớn ngăn cản bước tiến của Bắc Thành, chỉ cần giết hai người này, y có thể rửa mối bại nhục, có thể dương danh thiên hạ, nở mặt nở mày, Vũ Dương Thành có thể đứng đầu tứ đại gia, thậm chí có thể thôn tính cả thực lực Thanh Thiên Trại, Phục Ngư Trấn, hơn nữa cho dù có giết bọn họ, cũng có thể coi là ngộ sát trong lúc tỷ võ, thậm chí có thể đùn đẩy thành Lam Nguyên Sơn và Ân Thừa Phong lương bại câu thương, hoàn toàn không liên quan gì đến y.

Đây là một cơ hội tuyệt hảo để tuyệt nhục dương danh, trước đây, chưa từng có một cơ hội nào như vậy. Sau này, e là tuyệt đối cũng không có cơ hội nào như thế nữa.

Y có động thủ hay không? Y có thể động thủ hay không?

Trong đầu y không ngừng vang lên ý niệm này, thanh âm càng lúc càng lớn, cơ hồ như rách cả màng nhĩ, khiến hai chân y mềm nhũn ra, quỳ gục xuống, suýt chút nữa thì bật khóc thành tiếng.

Dù sao y cũng là người trong chính đạo, tuy đắc chí từ khi còn rất trẻ, song xưa nay chưa từng làm qua những chuyện bỉ ổi tiểu nhân. Âm mưu vừa rồi, cả đời y, đây mới là lần đầu tiên y nghĩ tới. Đó là vì y cảm thấy y vốn có thể thắng Lam Nguyên Sơn mà lại thua một trận hết sức hổ đồ, mà trước mắt hai người này rõ ràng đều không phải là địch thủ của y, sự bất phục cùng với áy náy, đã làm cho y manh nha nảy sinh sát ý.

Sát ý còn mạnh còn nồng hơn cả sát ý của Ân Thừa Phong đối với Lam Nguyên Sơn hoặc sát ý của Lam Nguyên Sơn với Ân Thừa Phong.

Chỉ là Ân Thừa Phong và Lam Nguyên Sơn đều chưa cảm giác thấy.

Y có động thủ hay không? Y có dám động thủ hay không?

Trong lòng Chu Bạch Tự thầm thở dài tuyệt vọng.

May mà đúng lúc này Lam Nguyên Sơn đã mở miệng.

Câu này đã phá vỡ bầu không khí im lặng, kỳ thực cũng đã cứu Chu Bạch Tự, cũng cứu sống Ân Thừa Phong, cứu sống cả chính bản thân y.

4.

“Chúng ta, bình thủ”. Lam Nguyên Sơn nói.

“Sáng mai”. Ân Thừa Phong cố nhịn đau, sự thực thì giờ đây mắt y đã chỉ còn nhìn thấy màn sương mờ mờ, không còn thấy bóng lam bào thấp thoáng đâu nữa. “Chúng ta tái chiến”.

“Lúc nào?”.

Bên hông Lam Nguyên Sơn vẫn còn cầm thanh đoạn kiếm, dường như đang có một mũi dùi nóng bỏng đang đâm xoáy vào đó, Lam Nguyên Sơn cơ hồ như muốn hét lên thật lớn, nhưng cuối cùng vẫn bình tĩnh thốt lên một câu như vậy.

“Chính ngộ!”.

Ân Thừa Phong thầm nhủ: hiện giờ trong nội thể ta đang có hai luồng kinh khí chạy loạn, nhưng chỉ cần điều tức mấy thời thần là có thể áp chế chúng xuống, tạm thời đè nén nội thương, tiếp tục tái chiến, còn vết thương của Lam Nguyên Sơn là ngoại thương nhập cốt, nhất định đã thành nội thương, trong mấy ngày không thể khôi phục, động thủ rất dễ lưu huyết không ngừng. Vì vậy, tuy không thể lập tức tái chiến, nhưng trận này phải càng sớm càng tốt.

Y đã quyết định thời gian, liền lập tức bổ sung thêm một câu: “Ở đâu?”.

“Nhân Chỉ Quan”.

Nhân Chỉ Quan rất gần Thanh Thiên Trại, vách cao vực sâu, bên dưới là dòng nước chảy xiết, quái thạch lởm chởm, lũ khách đến đây đều phải dừng bước, thế nên mới có tên là Nhân Chỉ Quan.

“Cách!”.

Chu Bạch Tự không còn run rẩy nữa. Đó là vì y phát hiện, hai kẻ quyết đấu này tuy thù hận càng sâu, nhưng nếu y xuất thủ lúc này, hai người này tất sẽ liên thủ lại đối phó y. Hai hảo thủ bị thương, vẫn có thể đánh lại một cao thủ chưa bị thương, Chu Bạch Tự thực sự không nắm chắc phần thắng.

Vì vậy, y rất có lý do để không mạo hiểm phen này.

Điều kỳ lạ là, khi vừa nghĩ đến chuyện không cần phải làm những việc ám toán bỉ ổi đó nữa, toàn thân y liền không run rẩy nữa, tinh thần cũng trấn định trở lại.

“Vậy thì...”. Chỉ nghe Lam Nguyên Sơn trầm giọng nói: “Chính ngộ ngày mai, chúng ta quyết một trận thư hùng ở Nhân Chỉ Quan”.

Kỳ thực trong lòng y cũng đang thầm nghĩ: Ân Thừa Phong đã trúng hai chưởng, tuy có thể dùng khinh công tuyệt đỉnh hóa giải đi một nửa phần lực đạo, song chắc cũng thọ thương không nhẹ, trong vòng nửa tháng tuyệt đối không thể phục nguyên, một khi động thủ, võ công ắt sẽ giảm sút, còn y thì chỉ cần rút thanh kiếm ra, cầm máu, rồi dùng công lực thâm hậu áp chế nội thương, nhất định sẽ có thể đánh bại được họ Ân.

Vì vậy y cũng chỉ mong trận quyết chiến này diễn ra càng sớm càng tốt.

Ân Thừa Phong quay mặt lại nói với Chu Bạch Tự: “Ngày mai, vẫn phải phiên Bạch Tự huynh làm trọng tài”.

Chu Bạch Tự lúc này đã không còn run nữa, giọng nói đầy vẻ mệt mỏi nhưng cũng bình tĩnh đến bất ngờ: “Được!”.

-oOo-

6. Quan Dao Khê Quyết Tử Chiến

Chu Bạch Tự trở về Vũ Dương Thành, mệt mỏi như vừa bôn hành cả ngàn dặm đường gió bụi.

Bạch Hân Như cũng không dám hỏi gì y. Nàng hiểu rất rõ con người Chu Bạch Tự, y rất ít khi buồn bực tức giận, mỗi một giờ một khắc, y đều có thể tìm ra những lý do để vui vẻ hưng phấn, rất hiếm khi thấy gương mặt y mang thần sắc tang thương như phong sa trên đại mạc như vậy. Mỗi khi nam tử này buồn bực, thì không ai có thể xóa đi được dấu vết đó.

Ngoại trừ thời gian...

Bạch Hân Như liếc thấy ngoài cửa có mấy cánh hoa anh đào rơi xuống.

Chợt nghe Chu Bạch Tự trầm giọng hỏi: “Vụ án của Tạ Hồng Điện ra sao rồi?”.

“Tạ Hồng Điện bị người ta ra tay ám sát trong lúc hoàn toàn không hề phòng bị, nhưng dù sao tỷ ấy cũng là một nữ bộ đầu, trước khi chết còn kịp dùng máu viết một chữ ‘vũ’ trên mặt đất”.

“Chữ ‘vũ’?”.

“Phải. Những chữ bên dưới còn chưa kịp viết nốt thì đã đoạn khí”.

“Đúng là chữ ‘vũ’ chứ?”.

“Có thể là chữ ‘vũ’ cũng có thể là một chữ khác bắt đầu bằng chữ ‘vũ’!”.

Chu Bạch Tự động tâm hỏi tiếp: “Truy Mệnh tam gia đã đến Ông Gia Khẩu chưa?”.

“Đến rồi. Hoàng bảo chủ cũng đến nữa. Phu nhân Bạch Hoa Hoa của Hoàng bảo chủ cũng muốn gia nhập với bọn muội. Muội liền cười cười nói, nếu Hoàng phu nhân cũng gia nhập thì Thất Cô phải đổi thành Bát Cô rồi. Huynh biết Truy Mệnh tam gia nói gì không? Ông ấy bật cười ha hả bảo: ‘Nếu mà đổi thành Bát Bà* thì càng hay hơn đó!’

Huynh thử nghĩ xem, Truy Mệnh tam gia dù sao cũng là võ lâm tiền bối mà thật là khuyết đức! Mấy tỷ muội bọn muội đã mắng cho ông ấy một trận...”.

Bạch Hân Như tuy nói liền một hơi không ngừng như vậy, nhưng vẫn để ý liếc nhìn Chu Bạch Tự, thấy y chẳng buồn quay sang nhìn mình lấy một cái, mà chỉ dỗi mắt ra nhìn mấy đám mây lững lờ trôi ngoài cửa sổ, dù không hiểu tại sao, nhưng thực sự nàng cảm thấy rất đau lòng.

“Cả Bạch Hoa Hoa xưa nay hiếm khi xuất đầu lộ diện cũng ra mặt rồi à?” Chu Bạch Tự vẫn nghiêm túc hỏi.

“Phải đó”.

“Có điều tra được đầu mối gì không?”.

“Nghe chuông quây của khách sạn đó nói, thì từng có một nữ tử đến tìm Tạ Hồng Điện, hai người đã nói chuyện trong phòng của Tạ Hồng Điện rất lâu. Nữ tử ấy, thân hình rất thuột tha yếu điệu, nhưng gương mặt thì dùng sa đen che kín. Hai người còn gọi cả rượu thịt bưng lên nữa, xem ra Tạ Hồng Điện đã bị nữ tử này hạ sát cũng nên”.

Chu Bạch Tự lại khẽ động tâm.

“Hiện giờ Truy Mệnh tam gia đang đến nha phủ điều tra xem rốt cuộc có ai biết Tạ Hồng Điện hẹn gặp người nào ở Ông Gia Khẩu hay không? Rốt cuộc tỷ ấy đến Ông Gia Khẩu vì chuyện gì? Tỷ ấy đang điều tra vụ án gì nữa?”

“Ồ!”

Chu Bạch Tự khẽ liếc trộm bóng hình của vị hôn thê đang ngậy người nhìn ra cửa sổ. Thân hình thanh tú ấy, gương mặt tròn trịa đều đặn ấy, làn da trắng như tuyết ấy, y đã từng yêu say đắm... nhưng mà giờ đây y lại không dám nhìn thẳng vào đôi mắt hiền dịu của nàng.

Lòng y như thất lại, đau đớn vô cùng.

Bạch Hân Như nhìn thấy đám mây đa tình vương vấn nơi lưng chừng núi cuối cùng rồi cũng bay đi, khẽ thở dài một tiếng, hồ hững hờ: “Hôm nay Lam trấn chủ và Ân trại chủ quyết chiến thế nào?”

Chu Bạch Tự đột nhiên dậm mạnh chân một cái, chỉ thốt ra một chữ: “Hòa!”

Bạch Hân Như nghe giọng Chu Bạch Tự có vẻ không vui, ánh mắt thoáng hiện lên vẻ u uẩn, nhưng cũng không hỏi thêm gì nữa.

* Bà tám : ý chỉ người nói nhiều lắm chuyện

Trầm mặc hồi lâu, Chu Bạch Tự mới lên tiếng: “Truy Mệnh tam gia có biết chuyện chúng ta quyết chiến không?”

“Chỉ biết có trận chiến giữa huynh và Lam trấn chủ. Ông ấy rất không vui, nói là hắc đạo bạch đạo đều như nhau cả, tranh danh đoạt lợi cái gì chứ, bỏ ra nhiệt huyết, bỏ ra tính mệnh, cuối cùng thu lại được chỉ toàn những thứ danh lợi phù phiếm”.

Không gian lại trở nên trầm mặc.

Bạch Hân Như khẽ liếm môi, cố tỏ ra vui vẻ nói: “Nguyên phu nhân, Ngao phu nhân, Hề Thái Tang, Tư Đồ phu nhân, Giang Ái Thiên, Thái Vân Phi... sáng sớm mai các tỷ muội ấy sẽ đến đây để cùng thương lượng việc bắt tên hung đồ”.

Nguyên phu nhân là phu nhân của Thị Tính Hào Hiệp Nguyên Vô Vật, khuê danh Hưu Xuân Thủy. Ngao phu nhân là phu nhân của U Châu bổ đầu Ngao Cận Thiết, tiểu danh Cư Duyệt Huệ, Hề Thái Tang là tỷ tỷ của Lạc Phách Văn Võ Song Toàn Tú Tài Hề Cửu Nương, Tư Đồ phu nhân là phu nhân của phân đà chủ phân đá Cái Bang U Châu Tư Đồ Bất, trước khi xuất giá tên là Lương Hồng Thạch, Giang Ái Thiên là muội muội duy nhất của U Châu thế gia Giang Sáu Ngử. Năm nữ tử này, vốn đều học qua võ nghệ, phu quân hoặc thân nhân của họ cũng đều là nhân vật có danh tiếng trong võ lâm. Chỉ riêng lực lượng của năm người này hợp lại, cũng tuyệt đối không thua kém Vũ Dương Thành của họ Chu rồi. Huống hồ thân nhân của họ đều là hảo thủ trong võ lâm, mà bản thân của họ cũng đều là những nữ tử đoan trang tự trọng, nỗ lực cầu tiến hiếm gặp trên giang hồ.

Những nữ tử như vậy, giống như những mầm cây mọc lên từ kẽ đá, luôn khiến người ta cảm thấy hiếm có, cảm thấy ngưỡng mộ.

Thái Vân Phi chính là Ngũ Thái Vân, khinh công, kiếm pháp của Ngũ Thái Vân đều được thừa hưởng từ phụ thân Tam Tuyệt Nhất Thanh Lô Ngũ Cương Trung, ngoài ra nàng còn là trái tim của Thanh Thiên Trại. Nàng ôn nhu thân thiết, dịu dàng mềm mỏng, khiến cho rất nhiều lão tướng hay những nhân vật mới gia nhập Nam Trại đều cam tâm tình nguyện hi sinh cả tính mạng vì Thanh Thiên Trại.

Chu Bạch Tự khẽ gật đầu nói: “Bọn họ có thể tới đây thì tốt nhất, ta phải đi làm trọng tài cho trận chiến giữa Lam Nguyên Sơn và Ân Thừa Phong. Muội có người bầu bạn, ta cũng yên tâm được phần nào”.

Bạch Hân Như thầm cảm thấy ngọt ngào, ngọn núi xa xa trước mắt dường như mờ đi, nàng cũng không biết vì sao, mỗi khi cảm động nàng đều rất dễ rơi lệ. Người ta nói như vậy, nếu không phải là đại cát, thì chính là đại hung, nếu là tân hôn hoặc hoài thai thì là hỉ. Nàng đưa mắt nhìn đóa hoa nơi đầu cành, phong hoa điệp mật, ánh mặt trời dịu dịu.

“Nghe nói Bạch Hoa Hoa và Hoắc Ngân Tiên cũng đến nữa đó”.

“Cái gì?”.

“Là phu nhân của Hoàng bảo chủ và Lam trấn chủ đó mà!”.

“Ồ...”. Một đám mây đen bất an che mờ gương mặt anh tuấn của Chu Bạch Tự.

“Nàng gặp Hoắc... Lam phu nhân và Hoàng phu nhân lúc nào vậy?”.

“Bọn họ cũng rất quan tâm đến tám vụ án liên hoàn này, nên quyết ý cùng mọi người liên kết để điều tra ra chân hung. Hôm nay bọn họ đã đến Ông Gia Khẩu cùng với mấy tỷ muội Cư Duyệt Huệ, Lương Hồng Thạch, Giang Ái Thiên, Hưu Xuân Thủy, Hề Thái Tang đó.

Chu Bạch Tự sức nhớ ra một chuyện: “Còn Ngũ Thái Vân cô nương đâu?”.

Bạch Hân Như hơi ngây người: “Hôm nay không hiểu sao muội ấy lại không tới”.

Chu Bạch Tự đứng vụt dậy: “Không tới?”.

Bạch Hân Như ngạc nhiên: “Sáng sớm hôm nay trước khi ta và Ân trại chủ xuất phát, Ngũ cô nương cũng lên đường đến Ông Gia Khẩu tìm bọn muội”.

Bạch Hân Như hốt hoảng: “Vậy... vậy thì sao?”.

Ánh mắt Chu Bạch Tự liền sáng rực trở lại như trước khi chiến bại dưới tay Lam Nguyên Sơn: “Ta phải đến Nam Trại một chuyến”.

2.

Trong Thanh Thiên Trại, không khí u ám bao trùm.

Chu Bạch Tự và Bạch Hân Như vừa sánh vai nhau bước vào trong trại thì liền hoàn toàn ngẩn người, chấn động đến độ ngây ra, bởi vì toàn bộ tử đệ trong Nam Trại, ai nấy đều ngân ngấn lệ, quyền đầu rớm máu, gương mặt tràn đầy bi phẫn.

Những hán tử giang hồ này xưa nay thà lưu huyết chứ quyết không lưu lệ, vậy mà giờ đây họ đã lưu huyết, cũng đã lưu lệ, đồng thời vì cực độ bi thương, mà người nào cũng lộ ra biểu tình quyết tử, không chuẩn bị sống tiếp nữa.

Chu Bạch Tự và Bạch Hân Như bước vào đại sảnh đường trong trại, liền nghe thấy tiếng khóc, nhìn thấy một đám người đang quây tròn lại.

Lòng hai người như trầm xuống.

Chúng nhân đang vây lấy một người, nhìn nét mặt của những hảo hán và nữ tử trong trại này phảng phất như ai cũng muốn cùng nhân vật ở giữa kia cùng xuống chôn cùng tuyền bàu bạn.

Người đó đích thực đã chết rồi.

Người chết không phải ai khác, mà chính là nữ tử yếu nhược nhu hòa khả ái – Thái Vân Phi Ngũ Thái Vân.

3.

Chu Bạch Tự nhìn thấy những vết sẹo do giầy giũa trên gương mặt tròn trịa hình trái xoan của Ngũ Thái Vân, gương mặt vốn hoạt bát và tràn đầy sinh khí, giờ đây như bị phủ lên một làn mây mờ u ám. Ánh mắt y dịch dần theo cánh tay nhỏ đã băng lạnh của Ngũ Thái Vân, xuống dần đến bụng nàng. Chính vì vậy, y mới phát giác ra y phục của Ngũ Thái Vân chỉ là đắp lên, căn bản không hề mặc vào. Từ điểm này, có thể đoán được trước khi nàng thảm tử đã bị...

Nước mắt lã chã tuôn rơi trên gò má trắng hồng của Bạch Hân Như.

Nàng lao vút tới, cất tiếng hỏi: “Đây là chuyện gì vậy?”.

“Sáng sớm hôm nay, sau khi trại chủ cùng Chu thành chủ ra ngoài, Ngũ cô nương cũng đi luôn. Sau đó, có người báo là phát hiện... phát hiện... Ngũ cô nương... di thể của Ngũ cô nương ở Khô Trúc Lâm... chúng tôi liền... liền đến đưa... Ngũ cô nương về đây. Nàng...”. Một viên đầu mục trong trại kể tới đây, thì nước mắt đã trào ra, nghẹn ngào không nói nên lời.

Chu Bạch Tự gầm lên: “Là kẻ nào làm?”.

Chúng nhân đều im lặng hồi lâu. Sau cùng mới có một vị phân đà chủ phẫn nộ lên tiếng: “Nếu chúng tôi biết được là tên khốn kiếp nào làm nhục Ngũ cô nương, thì còn đứng như khúc gỗ ở đây làm gì nữa?”.

Chu Bạch Tự đột nhiên nhớ đến Ân Thừa Phong, Ân Thừa Phong đang thọ thương.

“Được, mọi người đợi ta trở về. Sau khi ta thắng sẽ hái đóa hoa đầu tiên nhìn thấy trên đường về tặng cho mọi người”. Đây là câu nói Ân Thừa Phong trước khi lên đường phò ước đã nói với Ngũ Thái Vân.

Trước ngực Ngũ Thái Vân, đang đặt một bông hoa nhỏ, mùi hương thơm ngát.

Chu Bạch Tự lo lắng hỏi: “Ân... Ân trại chủ đâu?”.

Một cao thủ Nam Trại lên tiếng: “Trưa nay lúc trại chủ trở về... dường như đã thọ thương, khoe miệng còn có vết máu... vừa thấy Ngũ cô nương... thì trại chủ liền ngã ra như phỗng đá... sau đó thì đặt đóa hoa này lên ngực nàng... lẩm bẩm một hồi: ta biết rồi! ta biết rồi... sau đó thì trại chủ liền phóng vút ra ngoài...”.

Chu Bạch Tự tóm lấy vị cao thủ đó thét lên: “Tại sao không cản y lại? Tại sao không cản y lại?”.

Cao thủ đó bị Chu Bạch Tự nắm chặt cổ áo, nhất thời không nói được tiếng nào.

Mấy người khác đứng bên thấy vậy liền lên tiếng phân trần.

“Chúng tôi cũng muốn cản trại chủ lại lắm chứ, chuyện của Ngũ cô nương, cũng là chuyện của tất cả mọi người, muốn báo thù, muốn tuyết hận, tuyết đối không thể thiếu phần của tất cả huynh đệ trong trại được!”.

“Nhưng không ai dám cản trại chủ lại... lúc đó, mắt trại chủ lấp lánh hung quang... thật là đáng sợ...”.

“Tôi đã trông nom trại chủ từ nhỏ đến lớn, xưa nay chưa từng thấy gương mặt người đáng sợ đến vậy...”.

“Chuyện này cũng khó trách... ôi...!”.

“Nếu như chúng ta biết được tên hung thủ trời đánh đó là ai, thì lúc này còn có ai chịu ở đây làm con rùa rút đầu chứ?”.

Chu Bạch Tự buông tay, trầm giọng hỏi tiếp: “Có ai đuổi theo Ân trại chủ không?”.

Cao thủ Nam Trại bị Chu Bạch Tự nắm lấy cổ áo đó cũng không lấy làm tức giận, chỉ thở hổn hển nói: “Chúng tôi có đuổi theo, nhưng Ân trại chủ đã lao đi như một trận gió, gọi cũng chẳng nghe, muốn đuổi theo cũng không thể đuổi kịp”.

Chu Bạch Tự hiểu được điều này, cho dù là Ân Thừa Phong đang thọ thương, nhưng khinh công của y cũng vẫn nhanh như khoái kiếm Cấp Điện của y vậy, những người ở đây e rằng không ai có khả năng cản y lại.

Y hiểu được tâm tình lúc này của Ân Thừa Phong.

Cao thủ kia lại nói: “Ân trại chủ vừa phóng ra, vừa gầm lên: ‘Là người! Chính là người! Nhất định là người!’ Chúng tôi cũng không biết trại chủ muốn nói tới ai nữa, Chu thành chủ, ngài và trại chủ giao tình thâm hậu, ngài có biết người đó là ai không?”.

Chu Bạch Tự đột nhiên tung mình phóng ra khỏi đại sảnh đường, lao về phía thần mã, chỉ quăng lại một câu: “Chiều cổ Bạch cô nương giúp ta!”.

Y đã không còn thời gian để giải thích nữa. Chính bản thân Chu Bạch Tự cũng không hiểu mình có thể kịp thời ngăn cản trường mưa máu gió tanh này nữa hay không, mà cho dù là y đến kịp đi chăng nữa, chỉ e cũng không đủ lực lượng...

4.

Sau trận chiến ở thành môn Vũ Dương Thành, Lam Nguyên Sơn liền trở về Phục Ngưu Trấn.

Phục Ngưu Trấn nằm trong vùng núi, có một dòng suối chảy qua, nước xiết đục ngầu, hai bên bờ đầy những đá cuội lớn nhỏ, cả vùng rộng lớn chỉ có một vài bụi cỏ lúa thừa, lũ chim bay qua đây vào ban đêm thường dừng lại nghỉ chân ở mấy cành khô vắt vẻo bên bờ suối.

Vì khi chảy qua vùng Phục Ngưu Trấn này, dòng suối đảo một vòng như vòng cung, nên người ta đặt tên cho nó là Quan Dao Khê.

Trên ngọn đồi gần bờ suối, có một tảng đá lớn cao hơn đầu người, trên to dưới nhỏ, ở dưới đáy thì chỉ còn nhỏ bằng bàn tay, nhưng lại không hề đổ. Người ta nói, mỗi khi có gió thì tảng đá lớn này lại khê lay động, cơ hồ như muốn cười gió bay đi, vì thế mới gọi là Phi Lai Thạch.

Lam Nguyên Sơn đứng bên trên Phi Lai Thạch.

Quan Dao Khê không gian thoáng đãng, gió lớn mà rộng, Lam Nguyên Sơn cho rằng đây là nơi tốt nhất để mình dưỡng thương.

Một người luyện võ bình thường nếu thọ thương, sẽ cố tìm mọi cách để tránh gió tránh nước, nhưng những người võ công thâm hậu như Lam Nguyên Sơn thì lại hoàn toàn khác. Lam Nguyên Sơn đang muốn mượn gió mạnh thổi vào nội thể, dùng nguyên khí thuần dương của Viễn Dương Thần Công, chữa trị vết kiếm thương do Ân Thừa Phong gây ra.

Đoạn kiếm sớm đã được rút ra từ lâu.

Máu cũng đã ngừng chảy.

Vết thương vẫn còn đau ê ẩm.

Từng trận, từng trận gió mạnh thổi tới, làm tóc y, y phục, áo bào, dây lưng của y đều bay lên phần phật, Phi Lai Thạch cũng như bay bay trong gió, không có trọng lượng, Lam Nguyên Sơn hít sâu một hơi, sau đó lại từ từ thở ra.

Có lẽ, trong mắt của thượng thiên ở trên kia, một thân công lực kinh người của y, chắc cũng chỉ như một con cóc, con nhái nhỏ bé mà thôi! Nghĩ tới đây, y không khỏi nở một nụ cười tự châm biếm.

Đúng lúc này, cái đau nơi vết kiếm thương đột nhiên biến mất, kể đó là cơ thịt sau lưng chợt căng ra.

Y quay vệt đầu lại, thì liền thấy một người, tóc dài buông xõa, kiếm quang sáng rực, người gầy gù như một chiến thần độc ác. Người này lao về phía y như một mũi tên, lưỡi kiếm trong tay như một chiếc móng bạc. Là Ân Thừa Phong!

Lam Nguyên Sơn bắt giắc há hốc miệng, định hét lên, nhưng đã không kịp thốt lên thành lời, Ân Thừa Phong khoe mắt như rỉ máu, đang lao về phía y như một cơn gió.

Không phải ngày mai mới quyết chiến hay sao. Sao lại...?

Ý nghĩ này vừa thoáng hiện lên trong đầu, song thủ Lam Nguyên Sơn đã cuộn lên, một luồng lực đạo như di sơn đảo hải cuộn cuộn nghênh đón lấy kiếm thể kinh người của Ân Thừa Phong.

Viễn Dương Thần Công của Lam Nguyên Sơn cộng thêm kinh phong của đất trời, vốn có thể thừa sức đánh bại Ân Thừa Phong đang thọ nội thương trầm trọng còn chưa kháng phục, nhưng xưa nay chưa từng có người nào bị đầu chí và lửa hận thiêu đốt từng phân cơ thịt trên cơ thể như Ân Thừa Phong, trường kiếm của y ánh lên những tia sáng tuyệt vọng, mỗi một chiêu, mỗi một thức đều mang theo ý chí đồng quy ư tận. Cách đánh như vậy... không thể...

Lam Nguyên Sơn vừa đánh vừa lui, y sớm đã rời khỏi Phi Lai Thạch, lùi dần xuống dòng suối chảy xiết.

Tên tiểu tử này đã điên mất rồi...

Song chưởng của Lam Nguyên Sơn phát ra những luồng kinh phong mạnh mẽ, đẩy lùi thế công cuồng bạo của Ân Thừa Phong. Nước đã ngập ngang đầu gối y, những hòn đá cuội dưới lòng suối được dòng nước chảy qua rửa sạch, sáng bóng lên như vẩy cá.

Tên tiểu tử này không cần mạng nữa hay sao...

Ân Thừa Phong phần nộ gầm lên như mãnh thú, kiếm hoa đâm xuống mặt nước.

Lam Nguyên Sơn lùi ra giữa dòng, toàn thân bao phủ giữa làn khói nước, nội lực phát huy đến đỉnh điểm, thể nước và thể gió đã biến cả thành chưởng lực của y.

Tên tiểu tử này không cần mạng, nhưng ta thì không muốn chết!

Lam Nguyên Sơn dùng chưởng lực đánh xuống dòng suối làm nước bắn tung tóe lên mặt Ân Thừa Phong. Thị tuyến họ Ân liên lập tức bị mờ đi, không còn thấy Lam Nguyên Sơn ở đâu, chỉ thấy bóng lam bào thấp thoáng giữa những hạt nước long lanh.

Ân Thừa Phong chợt nhớ tới Ngũ Thái Vân.

Hai hàm răng y ngậm chặt mớ tóc xõa, dồn hết nỗi đau trong lòng hóa thành kiếm thế, cho dù là có ngàn vạn tên Lam Nguyên Sơn, y cũng phải bắt y chết một ngàn lần, một vạn lần.

Lam Nguyên Sơn nhảy xuống nước, vốn định mượn hoa nước bắn lên che mờ thị tuyến của Ân Thừa Phong, sau đó mượn thể gió tăng cường chưởng lực, để toàn lực phản kích, nhưng tình hình lại không được như y mong muốn.

Hoa nước bắn tung tóe, Ân Thừa Phong không nhìn rõ y, nhưng chính y cũng không thể nhìn thấy kiếm của Ân Thừa Phong.

Giữa con suối đã xuất hiện mấy điểm hồng, nhưng rồi lại bị dòng nước cuốn đi trong nháy mắt. Máu này là máu của Ân Thừa Phong, cũng có cả máu của Lam Nguyên Sơn nữa.

Dòng nước đục ngầu ở Quan Đào Khê thấm ướt thanh y lam bào, hoa nước bắn tung tóe.

5.

Ân Thừa Phong dùng kiếm, Lam Nguyên Sơn dùng đôi nhục chưởng, đó là vì Ân Thừa Phong luyện kiếm, còn sở trường của Lam Nguyên Sơn là một thân công lực thâm hậu.

Trong trận chiến sáng sớm nay, Quyết Trận Kiếm của Ân Thừa Phong đã bị Lam Nguyên Sơn chấn gãy, thanh kiếm y đang cầm lúc này, là tiện tay đoạt được của một đệ tử Thanh Thiên Trại muốn cản y lại.

Đây chỉ là một thanh kiếm bình thường.

Kiếm bình thường tuyệt đối không thể chịu đựng được áp lực của Viễn Dương Thần Công của Lam Nguyên Sơn.

Thế nên kiếm gãy đoạn, mảnh vụn bắn tung tóe lên không.

Mảnh vụn bắn về phía Lam Nguyên Sơn, cũng có một số bắn về phía Ân Thừa Phong.

Hai người đều quên cả đau đớn, đang định toàn lực giết chết đối phương. Mà giờ đây Ân Thừa Phong đã mất kiếm, coi như đã mất đi hơn nửa võ công. Lam Nguyên Sơn cản y lại, vung chưởng chém mạnh xuống.

“Keng!”.

Cổ tay Ân Thừa Phong đột nhiên có thêm một thanh tiểu kiếm, đây chính là Chương Lý Kiếm của Ân Thừa Phong.

Lúc Lam Nguyên Sơn phát hiện trong chưởng của Ân Thừa Phong có kiếm, muốn tránh thì đã không còn kịp nữa, chỉ nghe Ân Thừa Phong vừa đâm thanh tiểu kiếm ra, vừa rít lên: “Ta phải cùng chết với người”.

Lam Nguyên Sơn thăm thở dài một tiếng, nhắm nghiền hai mắt, vung chưởng chém xả xuống. Y thực sự không thể ngờ rằng mình lại cùng chết với Ân Thừa Phong một cách bất minh bất bạch như vậy.

-oOo-

7. Chính Là Nàng Ta

Chợt nghe một người hét lên: “Dừng tay!”.

“Vù!”.

Một bóng lớn bay tới, cùng lúc đụng trúng cả Lam Nguyên Sơn lẫn Ân Thừa Phong, làm hai người ngã nhào xuống dòng nước.

Hai người vốn đã mệt mỏi rã rời, toàn thân thọ thương, lại bị nước suối chảy vào tai mũi miệng, liền ho lên sù sụ như, thở không ra hơi.

Vật vừa bay tới đụng trúng hai người chính là tảng Phi Lai Thạch.

Phi Lai Thạch bị người ta đá bay tới.

Một bóng người lao vút đến như cánh chim khổng lồ, một tay nhấc Ân Thừa Phong, một tay nhấc Lam Nguyên Sơn, rồi dí sát mặt lại gần Ân Thừa Phong quát lên: “Đệ liều mạng với Lam Nguyên Sơn là vì muốn báo cừu cho Ngũ Thái Vân, nếu Lam Nguyên Sơn không phải là hung thủ, mà đệ lại chết rồi thì còn ai báo cừu cho Ngũ cô nương nữa?”.

Ân Thừa Phong khàn khàn giọng: “Là y giết Thái Vân! Chính y đã giết Thái Vân...!”.

Người kia buông tay, liền tiếp tát mấy cái lên mặt Ân Thừa Phong, rồi lại chụp lấy cổ áo y, đưa lên sát mặt. Ân Thừa Phong cảm thấy đầu óc ong ong, nhưng tinh thần lại dường như đã tỉnh táo lại đôi chút.

Người kia cười gằn một tiếng rồi hỏi: “Vậy thì đệ đánh giá Lam Nguyên Sơn quá cao rồi đó! Đệ cũng thọ thương, y cũng thọ thương. Sáng sớm y quyết đấu với đệ, đến trưa lại đến Khô Trúc Lâm giết Thái Vân Phi, sau rồi đến Quan Dao Khê đợi đệ tới báo cừu...”.

Chỉ nghe người mới tới lạnh lùng nói thêm một câu: “Nếu y có thể làm được điều này, đệ căn bản không phải là đối thủ của y”.

Toàn thân Ân Thừa Phong như bị thoát lực, người kia buông y xuống, để y ngồi phệt xuống giữa dòng nước: “Là y... là y sai người đến giết Thái Vân...”.

Người kia liền nói: “Có thể là phải, cũng có thể không phải”.

Nói đoạn liền quay sang nhìn Lam Nguyên Sơn.

Lam Nguyên Sơn giống như một con gà sùng nước, cúi đầu thở khe khẽ, rồi ngược mắt lên nhìn người kia, không ngừng lắc đầu nói: “Ta không làm, ta không làm”.

Cơ thịt toàn thân Lam Nguyên Sơn ở trong nước đều đau đớn dữ dội: “Ta không biết Ngũ... Ngũ nữ hiệp đã ngộ hại...”.

Người kia hừ nhẹ một tiếng: “Bất kể thế nào, riêng chuyện mấy người các ngươi vì một chút hư danh mà làm cho nơi này sầu vãn thảm vụ, còn hại cả những người thân yêu nhất của mình, làm cho địch nhân thêm đắc ý thì quả thật là ngu muội hết sức!”.

Chỉ thấy y thở dài một tiếng rồi nói tiếp: “Ân trại chủ, Lam trấn chủ, hai người đều là người thông minh, nhưng cũng khó tránh khỏi có lúc hồ đồ. Chúng ta hãy đến chỗ Hoàng bảo chủ trước để cùng thương lượng đại kể, bất kể tên hung đồ sát hại Ngũ cô nương là ai thì lưới trời cũng không tha cho hắn đâu. Trận đấu này của hai người, coi như là nể mặt họ Thôi này mà bỏ qua được không?”.

Truy Mệnh vừa nói, vừa đỡ hai người dậy.

Ân Thừa Phong và Lam Nguyên Sơn đều muốn tự mình bước đi, nhưng Truy Mệnh đã xốc thẳng cả hai người lên, điểm chân trên mặt nước lướt đi.

Gần đó có bốn con ngựa và một bạch y nhân.

Bạch y nhân là Chu Bạch Tự, y đã báo cho Truy Mệnh đến ngăn cản trận quyết đấu vốn là không thể ngăn cản này của Lam Nguyên Sơn và Ân Thừa Phong.

Ba người lên đến bờ, mới bắt đầu thấy lạnh và đau đớn. Ân Thừa Phong quỳ gục xuống, chỉ thấy giữa đám cỏ mọc lên trong khe đá, có một đóa hoa ngũ sắc đã gần tàn, tích mịch và cô đơn. Y chợt nhớ đến lời mình đã nói với Ngũ Thái Vân trước lúc cùng với Chu Bạch Tự đi Vũ Dương Thành: “Được, muội đợi ta trở về. Sau khi ta thắng sẽ hái đóa hoa đầu tiên nhìn thấy trên đường về tặng cho muội”.

Ân Thừa Phong khẽ ngắt cành hoa, thả cho nó trôi theo dòng nước, rồi cứ ngầy người ra nhìn theo. Truy Mệnh và hai người còn lại đều đã lên ngựa, trầm mặc không nói tiếng nào.

2.

Tại Phi Vân Đường trong Hám Thiên Bảo, đang bày một bàn tiệc lớn. Chiếc bàn đá Đại Lý màu hồng trầm trở hình rồng bay phượng múa lớn đến nỗi cả bảy người ngồi trên bàn tiệc mà cũng chỉ chiếm chừng một phần ba chu vi bàn mà thôi.

Ngồi ở chủ vị là một lão giả tuổi chừng hoa giáp, tướng mạo oai phong, râu trắng tua tủa, nhưng mặt vàng như hoàng thổ, mỗi khi lão cười thì chén đĩa trên bàn đều rung rung, nếu lão mà vỗ xuống bàn, chỉ sợ là mặt bàn bằng thép cũng khó mà chịu nổi.

Đây chính là Đại Mãnh Long Hoàng Thiên Tinh, bảo chủ Hám Thiên Bảo. Những cao thủ cận thân của lão vốn còn có Quảng Vô Cực, Vưu Tật, Diêu Nhất Giang, Du Kính Đường, Ngôn Chi Giáp, Lý Khai Sơn, Lỗ Vạn Thừa, nhưng tất cả đều đã hi sinh trong trận chiến với Cơ Diêu Hoa cả rồi. Thế nên thủ hạ thân tín của Hoàng Thiên Tinh giờ chỉ còn lại một vị tổng quản Chùy Tâm Thích Diệp Chu Ngạn. Người này cao chưa đầy năm thước, nhưng toàn thân rắn chắc như một viên đạn thép. Y cũng có mặt trong bàn tiệc ngày hôm nay, nhưng chỉ ngồi ở vị trí thấp nhất.

Bên phải Hoàng Thiên Tinh là Truy Mệnh, kế đó là Ân Thừa Phong, Hoắc Ngân Tiên và Lam Nguyên Sơn, cùng với Chu Bạch Tự. Ở giữa Chu Bạch Tự và Hoàng Thiên Tinh có một ghế trống, Bạch Hân Như và Bạch Hoa Hoa đều chưa tới. Còn bên cạnh Ân Thừa Phong, cũng để trống một vị trí dành cho một người vĩnh viễn cũng không thể nào đến đây được nữa.

Hám Thiên Bảo vốn là thủ lĩnh của tứ đại gia, là thế giao ba đời với Vũ Dương Thành, mặc nghịch chi giao với tiền nhiệm trại chủ của Thanh Thiên Trại (sư phụ và đồng thời là nghĩa phụ của Ân Thừa Phong, Ngũ Cương Trung), thậm chí cả tên bảo và tên trại cũng đều có một chữ “thiên” để biểu thị sự thống nhất đồng tâm, Hoàng Thiên Tinh cũng đã nhiều lần giúp đỡ cho Tây Trấn, có lần khi Phục Ngưu Trấn gặp khó khăn, lão đã không tiếc điều động một lượng lớn nhân thủ đi vận chuyển lương thực cho Lam Nguyên Sơn.

Trước đây Nam Trại Tây Trấn Bắc Thành cũng đều luôn thần phục Đông Bảo, chỉ là sau khi Hoàng Thiên Tinh trọng thương, nhân tài mất hết, địa vị lãnh đạo này mới từ từ mất đi, dẫn tới mấy trận long tranh hổ đấu của Lam Nguyên Sơn, Chu Bạch Tự và Ân Thừa Phong.

Lúc này Hoàng Thiên Tinh, Truy Mệnh, Chu Bạch Tự, Ân Thừa Phong, Lam Nguyên Sơn, Hoắc Nhân Tiên và Diệp Chu Ngạn đều đang đợi người đến.

Bọn họ đang đợi ai?

3.

“Làm sao mà đến giờ vẫn chưa thấy tới vậy?”.

Hoàng Thiên Tinh tuy chưa lành vết thương, song tính tình vẫn không hề bớt nóng nảy.

“Bảo chủ lo nghĩ nhiều rồi”.

Diệp Chu Ngạn vội lên tiếng: “Ngao Cận Thiết bộ đầu, Hề Cửu Nương tú tài, Nguyên Vô Vật đại hiệp, Giang Sáu Ngũ công tử, Tư Đồ Bất đà chủ, còn có sáu vị nữ hiệp nữa, trên giang hồ có ai dụng nổi mười một người này chứ?”.

Thì ra họ đang chờ cao thủ lục phiến môn Ngao Cận Thiết và phu nhân Cư Duyệt Huệ, đại hiệp Nguyên Vô Vật và phu nhân Hưu Xuân Thủy, danh môn thế gia công tử Giang Sáu Ngũ và muội tử Giang Ái Thiên,

phân đà chủ phân đà Cái Bang U Châu Tư Đồ Bất và phu nhân Lương Hồng Thạch, Văn Vô Tú Tài Hề Cửu Nương và tỷ tỷ Hề Thái Tang, còn một người nữa, chính là Tiên Tử Nữ Hiệp Bạch Hân Như.

Mười một người này đều là cao thủ thân hoài tuyệt kỹ, trên giang hồ người có thể đụng tới bọn họ quả thật không nhiều. Ở vùng U Châu này, ngoại trừ tứ đại gia, đại khái cũng không còn ai có thể gây chuyện với bọn họ. Giờ đây tông chủ của tứ đại gia đều ngồi cả ở đây, thử hỏi còn ai dám vuốt râu hùm của mười một vị cao thủ này nữa?

Hoàng Thiên Tinh cười ha hả nói: “Ta thì không lo lắng, chỉ sợ Chu thể diệt lo lắng thôi, Bạch cô nương như hoa như ngọc của y tuyệt đối không thể tổn thương chút nào được, đúng không?”.

Câu nói đùa này của Hoàng Thiên Tinh hiển nhiên là không đúng lúc. Ân Thừa Phong ngược mắt lên, xạ ra những tia nhìn sắc bén như dao như kiếm. Chu Bạch Tự cũng vội vàng thu ánh mắt lại, y vốn đang len lén chăm chú nhìn mái tóc đen huyền của Hoắc Ngân Tiên bên cạnh Lam Nguyên Sơn.

Truy Mệnh đột nhiên hỏi: “Hoàng bảo chủ, Hoàng phu nhân đâu rồi?”.

Kỳ thực Bạch Hoa Hoa không phải nguyên phối phu nhân của Hoàng Thiên Tinh, chỉ là Hoàng Thiên Tinh trung niên góa vợ, đến văn niên thì mới không chịu được cảnh anh hùng tịch mịch, nên đã lấy thêm kẻ thất, chính là Bạch Hoa Hoa.

Ở trong võ lâm, Bạch Hoa Hoa có thể nói là hoàn toàn vô danh, võ công cũng không có gì đặc sắc, nhưng nàng ta lại nổi tiếng là một kỹ nữ tài sắc vẹn toàn, giữ thân trong sạch.

Hoàng Thiên Tinh khê nhếch mép cười, gãi gãi đầu cười khổ nói: “Phu nhân của ta? Hôm nay nàng ta không được khỏe, đang nằm trong ngọa thất nghỉ ngơi, có thể ra đây với mọi người được hay không thì phải lát nữa mới biết được”.

Truy Mệnh nói: “Ngọc thể khiêm an thì không cần làm phiền phu nhân nữa, hung đồ đã đoạt mất tính mạng của chín vị nữ hiệp bất hạnh, bảo chủ phải cẩn thận chiếu cố phu nhân một chút”.

“Chuyện này tự nhiên ta biết”.

Hoàng Thiên Tinh vừa nói vừa vỗ mạnh xuống bàn một chương, quả nhiên làm ly tách trên bàn nảy tung lên một cái: “Tên hung đồ này thật tàn độc, chỉ chuyên trọng nữ tử để hạ thủ!”.

Truy Mệnh nói: “Hắn đã giết chín người, xem ra sẽ vẫn còn tiếp tục hành động, lúc này tứ đại gia mà không đoàn kết lại, thì chỉ khiến cho kẻ thù thừa cơ xâm phạm mà thôi”. Ngũ Thái Vân hiển nhiên cũng chính vì chuyện này mà bị thảm tử.

Hoàng Thiên Tinh lại vỗ mạnh một chương nữa xuống bàn, nhưng Diệp Chu Ngạn đã kịp thời đặt một miếng thiết bản xuống chỗ mặt bàn đó... tiếng động tuy lớn, nhưng lại không khiến cho rượu thịt trên bàn bị chấn động mà đổ tung tóe. Xem ra thì vị trí của Diệp Chu Ngạn trong Hám Thiên Bảo đúng là không thể thiếu được.

“Con bà chúng nó chứ!” Hoàng Thiên Tinh lớn tiếng mắng: “Nếu để hắn lọt vào tay chúng ta, ta sẽ khiến hắn chết một trăm lần, một ngàn lần, vĩnh viễn không thể siêu sinh. Trong lúc này kẻ nào còn sinh sự, thì sẽ không xong với Hoàng Thiên Tinh nữa đâu!”.

Nói tới đây thì lão chợt nghĩ tới một chuyện, bèn quay sang hỏi Truy Mệnh: “Khi nào thì Vô Tình mới tới?”.

Dụng ý của lão tương đối rõ ràng, Truy Mệnh đã tới đây hai ngày, nhưng vẫn chưa tìm được đầu mối gì, Tạ Hồng Điện và Ngũ Thái Vân lại lần lượt gặp nạn, Hoàng Thiên Tinh đã từng kê vai sát cánh chiến đấu với Vô Tình trong trận chiến với Ma Cô Cơ Diệu Hoa, nên rất khâm phục người thanh niên này, vì thế liền cho rằng chỉ có Vô Tình mới có thể giải quyết được vấn đề trước mắt.

Truy Mệnh cũng không để gì đến điều đó, chỉ điềm đạm đáp: “Ở Thiểm Tây xảy ra một vụ kỳ án, toàn bộ người trong một thôn đã mất mạng, có lẽ đại sư huynh giải quyết xong vụ án đó rồi mới đến đây được”.

Sau đó chàng lại ngẩng đầu lên cao giọng nói: “Các vị bằng hữu trên mái nhà, rượu đã rót rồi, đồ ăn cũng sắp lạnh, sao vẫn còn chưa chịu xuống?”.

Chỉ nghe mấy tiếng “ha ha” vang lên, trên sảnh đường đã có thêm năm người nữa.

Ngao Cận Thiết là một người thô hào trông giống như một chiếc màn thầu bằng sắt, gương mặt trầm tĩnh. Vừa xuống tới nơi, y đã cười lên ha hả nói: “Chúng ta nấp trên mái nhà chỉ vì muốn thử xem ai là người có nhĩ lực tốt nhất thôi, có gì mạo phạm, mong các vị thứ lỗi!”

Vừa mới xuất hiện đã nói rõ nguyên ủy, quả nhiên là tác phong nhanh nhẹn sáng khoái của bộ đầu, không gây hiểu lầm cho người khác.

Lạc Phách Tú Tài Hề Cửu Nương mặt trắng không râu, mặt mày vui vẻ, phe phẩy quạt cúi người nói: “Chúng ta vốn tưởng rằng mình đã nhẹ tựa hồng mao rồi, nhưng trong tai Truy Mệnh huynh thì chắc khác gì chó điên sủa bậy cả, thật đúng là đã làm trò cười cho các vị rồi!”

Giang Sáu Ngũ khề phui phui bộ trường bào bằng gấm, mỉm cười nói: “Khinh công của chúng ta không tệ, nhĩ lực của Truy Mệnh cũng hơn người, Hề tiên sinh đâu cần phải tự châm biếm mình như thế?”

Truy Mệnh cũng cười cười nói: “Đều tốt, đều tốt, không tốt, không tốt”.

Phân đà chủ phân đà Cái Bang Tư Đồ Bất quần áo rách rưới tả tơi, eo lưng thắt sáu chiếc túi lớn nghiêng đầu hỏi: “Cái gì tốt? Cái gì không tốt?”

Truy Mệnh nói: “Khinh công của năm vị và đôi tai của tại hạ đều tốt, nhưng Hoàng bảo chủ, Ân trại chủ, Lam trấn chủ, Chu thành chủ rõ ràng là đã nghe thấy mà lại không chỉ ra, để cho tên tửu quỷ này khoe khoang khoác lác, thì là không tốt!” Vừa nói chàng vừa ngửa cổ uống cạn một chén rượu đầy.

Hoàng Thiên Tinh tỏ vẻ ngạc nhiên thốt lên: “Truy Mệnh huynh nói gì vậy? Ta mà nghe thấy người đến thì đã vỗ bàn phá mái ngói mà nhảy lên trên đó rồi!”

Lam Nguyên Sơn cũng nói: “Tại hạ cũng không nghe thấy, Truy Mệnh huynh đừng dát vàng lên mặt Lam mỗ nữa”.

Chu Bạch Tự cũng hoang mang nói: “Ta cũng không nghe thấy gì hết mà...”. Y còn định nói tiếp nữa, nhưng chợt thấy cặp mắt đa tình của Hoắc Ngân Tiên nhìn về phía mình, lập tức cảm thấy như đang chìm vào trong hồ nước đường, ngọt ngào đến nỗi không muốn nổi lên, không nói tiếp được nữa.

Chỉ có Ân Thừa Phong là vẫn ngồi trầm mặc.

“Bốp!”

Hào Hiệp Nguyên Vô Vật vỗ mạnh xuống bàn, cao giọng nói: “Truy Mệnh huynh, võ công cao cường mà không kiêu ngạo, ta phục huynh! Ba chén!”

Nói đoạn liền ngửa cổ dốc trọn ba chén rượu vào miệng, rồi ném chén vào góc nhà: “Chén nhỏ quá, uống không sáng khoái chút nào!” Chỉ thấy y cầm bình rượu lên, tu liền một hơi ba bình lớn.

Truy Mệnh cũng cười cười nói: “Ta uống với Nguyên đại hiệp”.

Dứt lời, liền cởi hồ lô ra, há miệng tu ừng ực.

Hoàng Thiên Tinh cũng vỗ bàn một cái, Diệp Chu Ngạn cũng kịp thời đặt tấm sắt bên dưới để tránh lực đạo làm hỏng mặt bàn: “Hào khí lắm! Ta cũng uống ba...”. Nhưng bình rượu trên bàn đã cạn hết, lão liền chộp lấy một vò rượu lớn, đập vỡ niêm phong, ngậm vận công lực, một tia rượu liền bắn thẳng vào miệng.

Nguyên Vô Vật giơ ngón tay cái lên: “Hảo!”

Chúng nhân cũng đều vỗ tay khen hay.

Diệp Chu Ngạn nhân lúc mọi người cười nói vui vẻ, ghé miệng sát tai Hoàng Thiên Tinh thì thầm: “Bảo chủ, giữ gìn sức khỏe!”

Hoàng Thiên Tinh bật cười hào sảng: “Đêm nay không say thì còn đợi lúc nào nữa?”

Truy Mệnh lắc đầu: “Hôm nay chúng ta tương tụ ở đây là để thương lượng việc tầm nã hung thủ, chứ không phải để uống cho say”.

Câu nói này của chàng đã làm Hoàng Thiên Tinh sực tỉnh, đành đặt vò rượu xuống.

Gần năm nay lão ít đặt chân ra giang hồ, cổ hào khí năm xưa không tìm được nơi phát tiết, được dịp nhất thời cao hứng nên rất muốn mượn chuyện nhỏ để trút hết ra, nhưng nghe Truy Mệnh nói vậy, y đành cười ngượng ngịu đặt vò rượu xuống.

Truy Mệnh hỏi: “Còn sáu vị nữ hiệp đâu?”

Hề Cửu Nương mỉm cười đáp: “Chúng ta tới sớm một bước, phụ nữ thường lúc nào cũng...”.

Chợt nghe một giọng nữ gắt lên: “Tiểu đệ, ngươi lại nói xấu sau lưng tỷ tỷ rồi phải không?”.

Tiếng đến thì người cũng đến nơi, thì ra là bọn Hề Thái Tang, Lương Hồng Thạch, Hưu Xuân Thủy, Giang Ái Thiên, Cư Duyệt Huệ và Bạch Hân Như đã tới.

Trong sáu nữ tử này, Giang Ái Thiên là có vẻ là danh gia khuê tú nhất, cao quý phong nhã, kim thoa ngọc trâm, toát lên một phong phạm của hào môn thế tộc. Nhưng nếu luận nhan sắc thanh tú diễm lệ, trong sáu người này không ai hơn được Bạch Hân Như, gương mặt trắng như trứng thiên nga của nàng, đôi mày lá liễu, chiếc mũi nhỏ xinh đều có một vẻ đẹp khiến người ta phải động lòng.

Chúng nhân cười ồ lên, rồi vội vàng đứng dậy nghênh tiếp. Hề Cửu Nương xưa nay vốn sợ tỷ tỷ của mình như sợ cọp, bèn nói: “Là đệ lo lắng mọi người đến muộn lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn mà thôi!”.

Lương Hồng Thạch phì cười: “Hứ! Ngươi có xảy ra một trăm chuyện ngoài ý muốn thì chúng ta vẫn bình an đại cát cả đấy!”

Nàng ta là phu nhân của phân đà chủ Cái Bang, ở cùng với khiêu hóa tử lâu ngày, ngôn ngữ tự nhiên cũng không được văn nhã cho lắm.

Hoàng Thiên Tinh cười lớn nói: “Đừng làm rộn lên nữa, phu nhân của ta cũng ra rồi kìa”. Chúng nhân đưa mắt nhìn qua, thì thấy một nữ tử áo trắng, mặt che sa mỏng, có lẽ là vì quá yếu nhược, nên cách lớp sa trắng, người ta vẫn cảm nhận được vẻ xanh xao của gương mặt nàng. Bạch Hoa Hoa đang được hai nữ tỷ đỡ hai bên bước xuống.

Bạch Hoa Hoa khẽ cúi người một cái, coi như chào hỏi. Hoàng Thiên Tinh thấy vậy liền vội vàng chạy tới đỡ nàng ngồi xuống, cười khà khà nói: “Phu nhân nhà ta ấy à, phải nhờ đội nương tử quân của các vị nữ hiệp đây bảo vệ mới được”.

Chúng nhân đều biết bảo hộ một nữ tử yếu nhược như vậy tuyệt đối không phải là một chuyện dễ, nhưng Hưu Xuân Thủy xưa nay vốn háo thắng tranh cường đã ngắt lời Hoàng Thiên Tinh: “Giao cho chúng ta, đảm bảo bình an”.

Hề Cửu Nương nhin không được lên tiếng trêu chọc: “Thất Cô Bát Tẩu các vị bận rộn cả ngày trời, không biết đã tìm ra được đầu mối gì hay chưa?”.

Tất cả nam nhân có mặt trong đại sảnh lại được thể cười ồ lên.

Hề Thái Tang lạnh lùng hỏi ngược lại: “Còn các người?”.

Tiếng cười liền im bật.

Ngao Cận Thiết liên tiếng: “Vẫn còn đang điều tra, chưa có manh mối”.

Cuối cùng thì y vẫn thành thực thừa nhận.

Hề Thái Tang chợt quay sang hỏi Truy Mệnh: “Tam gia, ta có một chuyện muốn thỉnh giáo”.

Truy Mệnh nghiêm mặt nói: “Không dám, xin Hề nữ hiệp cứ nói”.

Hề Thái Tang cao giọng hỏi: “Chứng tích của bảy vụ án Đoàn Nhu Thanh, Sầm Yến Nhược, Lãnh Mê Cúc, Ân Lệ Tình, Vu Tổ Đông, Vưu Cúc Kiếm, Cố Thu Noãn đều cho thấy đây là những vụ án cường dâm, sát nhân sau đó cướp của có đúng không?”.

Truy Mệnh gật đầu: “Đúng vậy!”.

Hề Thái Tang lại hỏi: “Chỉ có Tạ Hồng Điện là bị giết nhưng không bị làm nhục, Ngũ Thái Vân bị làm nhục rồi sát hại nhưng không bị cướp của, có phải không?”.

Truy Mệnh nghĩ ngợi giây lát rồi đáp: “Phải!”.

Hề Thái Tang hỏi tiếp: “Trong chín vụ án này, chỉ có vụ của Tạ Hồng Điện là lưu lại một chút dấu vết, chính là nàng ta đã từng ước hẹn với một nữ tử, gặp mặt trong khách sạn ở Ông Gia Khẩu đúng không?”.

Truy Mệnh gật đầu đáp: “Ta đã tìm kiếm trong các ký lục ở nha huyện, tra ra được nữ tử báo tin đó là ai rồi”.

Câu nói này vừa thốt ra khỏi miệng chàng, Hề Cửu Nương, Giang Sáu Ngử, Ngao Cận Thiết, Nguyên Vô Vật, Tư Đồ Bất đều không khỏi chấn động, ghé miệng vào tai nhau thì thầm bàn luận.

Hề Thái Tang lại cất cao giọng nói khàn khàn của mình: “Còn chúng ta cũng tìm được hung thủ sát hại Tạ Hồng Điện rồi”.

Chỉ nghe nàng lạnh lùng nói tiếp: “Bởi vì Tạ Hồng Điện còn lưu lại một đầu mối nữa”.

Phu nhân của Tư Đồ Bất là Lương Hồng Thạch chậm chậm đứng lên, lên tiếng tiếp lời: “Đó là một chữ ‘vũ!’”.

“Người đó không phải ai khác...”. Đôi mắt sắc bén của Lương Hồng Thạch nhìn chăm chăm vào Hoắc Ngân Tiên, gần giọng nói từng chữ một: “Chính là nàng ta!”.

-oOo-

8. Ánh Mắt

Nàng ta mà Lương Hồng Thạch muốn nói, là Tiểu Hoắc, Hoắc Ngân Tiên.

Sau khi Bạch Hân Như xuất hiện như một đóa hoa trắng nhỏ trong ánh nắng xuân, Chu Bạch Tự đã cố hết sức để tập trung suy nghĩ đến nàng, song y vẫn không thể thành công.

Hoắc Ngân Tiên buông dài sợi tóc đen tuyền, thi thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn y, đôi mắt trắng đen rõ ràng khiến lòng y xao động, cảm giác giống như chạm phải điện đó, làm Chu Bạch Tự không thể khống chế được bản thân mình.

... Đêm hôm đó, trời đất như chìm trong tiếng mưa, y và nàng ở trong khách sạn, giống như con thuyền nhẹ giữa biển khơi đang cuồng nộ. Môi của y lướt lên đôi mắt u sầu của nàng, hai thân thể dán chặt với nhau, ma sát đến nóng bừng lên như lửa đốt, môi cắn chặt môi, da thịt Tiểu Hoắc trắng như những bông hoa Dã Khương ven sông, mùi hương ngan ngát làm say đắm lòng y, khiến cho y quên hết tất cả mà lao vào như con ong hút mật. Lúc ấy Chu Bạch Tự như đang ở trên đỉnh cao của ngọn sóng dập dềnh...

Nghĩ đến đây, cảm giác xấu hổ khiến y chỉ muốn đứng dậy bạt kiếm tự sát tại chỗ.

Chỉ có điều là y không hề biết rằng, một nam tử chưa từng ngoại tình bao giờ, một khi đã đắm mình trong ôn nhu hương, thì sẽ giống như uống phải độc tửu ngâm bằng lông chim trĩ vậy, vĩnh viễn cũng không thể tự giải thoát được.

Đúng lúc y có ý niệm tự tuyệt, thì chợt nhìn thấy cặp môi hồng thắm sắc, ánh mắt đầy vẻ oan khuất của Hoắc Ngân Tiên.

Nhưng y không nghe rõ những người kia đang nói gì.

2.

Lương Hồng Thạch lạnh lùng nói: “Hoắc Ngân Tiên... Lam phu nhân... đã hẹn Tạ Hồng Điện đến Ông Gia Khẩu, nhân lúc nàng không phòng bị, đã dùng tiểu kiếm sát hại”.

Cặp môi hồng của Hoắc Ngân Tiên lại càng lợt lạt.

Cử tọa cũng đều hết sức ngạc nhiên.

Truy Mệnh trầm mặc hồi lâu, rồi cất tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng: “Không sai, Tạ Hồng Điện nói gì thì nói cũng là một nữ thần bộ, hành sự cẩn trọng, trước khi tới phó ước đã lưu lại ký lục trong nha môn, viết rõ là đi gặp Lam phu nhân... nhưng Lam phu nhân có lý do gì để giết Tạ Hồng Điện chứ?”

Lương Hồng Thạch cất giọng lạnh lạnh: “Bởi vì Tạ Hồng Điện đã điều tra được Hoắc Ngân Tiên có liên quan tới hung thủ của vụ liên hoàn án này”.

“Nói vậy!”

Cặp môi trắng bệch của Hoắc Ngân Tiên run run: “Ta không giết Tạ Hồng Điện”.

Lương Hồng Thạch liền vặn lại: “Nhưng người đã hẹn Tạ Hồng Điện tới khách sạn ở Ông Gia Khẩu! Có đệ tử Cái Bang đã nhận ra người!”

Lương Hồng Thạch là phu nhân của phân đà của Cái Bang, tự nhiên là phải có đệ tử Cái Bang nghe lệnh của nàng ta.

Đệ tử Cái Bang trải khắp thiên hạ, không có tin tức gì là không thể thăm dò.

Hoắc Ngân Tiên đã bắt đầu ngân ngẩn lẹ.

Lương Hồng Thạch lại tiếp tục truy vấn: “Trước khi chết Tạ Hồng Điện đã viết một chữ ‘vũ’, chính là nửa chữ trên của chữ ‘hoắc’”.

Hoắc Ngân Tiên run giọng nói: “Hôm đó sau khi ta gặp mặt Tạ tỷ tỷ, thì liền lập tức rời khỏi đó”.

“Tại sao đệ tử Cái Bang chỉ nhìn thấy người vào phòng, mà không thấy người bỏ đi?”

“Ta ra ngoài qua lối cửa sổ”.

“Người giết Tạ Hồng Điện sau đó bỏ chạy qua lối cửa sổ phải không?”

“Ta không có”.

“Vậy tại sao người không bỏ đi một cách quang minh chính đại?”

“Bởi vì ta...”

“Người cái gì?”

“Ta không muốn để người ta biết được là ta tới tìm Tạ tỷ tỷ... ta đến... đến để nhờ tỷ ấy giúp đỡ”.

“Hả?”

Lương Hồng Thạch cười gằn, trên trán thoáng hiện gân xanh: “Người nhờ tỷ ấy giúp gì?”

“Ta...”

Hoắc Ngân Tiên dụng lực cắn môi.

“Ta không thể nói được”.

“Lại là bí mật?” Lương Hồng Thạch bật cười châm chọc: “Chỉ có người và Tạ Hồng Điện mới biết được bí mật này thôi phải không?”

Nàng ta đột nhiên quay người lại hỏi chúng nhân: “Tại sao chúng ta không thể cùng chia sẻ bí mật này vậy?”

Truy Mệnh đột nhiên lên tiếng: “Theo các căn cứ có được thì Hoắc Ngân Tiên đến khách sạn ở Ông Gia Khẩu vào sáng sớm, nhưng Tạ Hồng Điện thì chết vào buổi tối hôm đó”.

Chu Bạch Tự cảm thấy như có sấm nổ trong đầu, máu huyết toàn thân cuộn trào như nước lũ, xông thẳng lên não bộ.

Lương Hồng Thạch lạnh lùng nói: “Đó là vì nàng ta không hề rời khỏi khách sạn”.

Hoắc Ngân Tiên há miệng lớn: “Ta...”

Câu nói phía sau thì không thể thốt ra được.

Chu Bạch Tự cảm thấy đầu óc mình ong ong, trong lòng y đang có một thanh âm không ngừng gào thét: “Không phải Tiểu Hoắc, không phải Tiểu Hoắc, đêm đó, tối hôm đó nàng ở cùng với ta, nàng ở cùng với ta...”.

Nhưng khi y nhìn thấy Lam Nguyên Sơn đang cắn chặt môi dưới, ánh mắt ngây thơ vô tà của Bạch Hân Như thì lại không thể thốt ra thành lời được.

Hoắc Ngân Tiên định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi: “Ta...”. Gương mặt nàng đầy vẻ lúng túng và thê lương.

Lương Hồng Thạch lạnh như băng đá, gằn giọng nói từng chữ một: “Nếu như người không thể chứng minh tối hôm đó người không ở đây thì người chính là hung thủ giết chết Tạ Hồng Điện, bởi vì người sợ Tạ Hồng Điện sẽ điều tra ra được người là hung thủ gây ra bảy vụ hung án còn lại”.

Chợt nghe một người nói như chém đinh chặt sắt: “Không chỉ có thế, ả ta còn giết cả Ngũ Thái Vân nữa”.

Người vừa lên tiếng là Giang Ái Thiên.

Chỉ nghe nàng lạnh giọng nói: “Bởi vì lúc đó Chu thành chủ, Ân trại chủ, Lam trấn chủ đều ở Vũ Dương Thành, chỉ có ả ta mới có thể thừa cơ Thái Vân không phòng bị mà giết chết muội ấy”.

Lúc nàng nói vậy, ánh mắt đầy vẻ khinh bỉ: “Một nữ nhân như vậy, làm sao xứng làm bằng hữu của ta?”.

Giang Ái Thiên là con cháu thế gia, U Châu Giang gia giàu có một phương, người được nàng xem là bằng hữu, e là chẳng có mấy người.

Ân Thừa Phong ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt dừng lại trên người Hoắc Ngân Tiên, xạ ra hai đạo nộ kiếm.

3.

Chu Bạch Tự nắm chặt quyền đầu, quyền đầu kẹp giữa hai đùi, bởi vì đùi y chạm khê vào mặt bàn, nên cả mặt bàn cứ khê rung rung lên, làm cho ly tách trên bàn cũng khê rung rinh phát ra những tiếng động thật khê.

Đúng lúc này, Truy Mệnh buột miệng thốt ra một câu.

“Tối hôm Tạ Hồng Điện bị giết, trời mưa lớn, Lam phu nhân và ta cùng nghiên cứu võ công ở Ông Gia Khẩu”.

Lời này vừa ra khỏi miệng Truy Mệnh, Chu Bạch Tự tưởng rằng mình đã nghe nhầm, còn Hoắc Ngân Tiên thì hoàn toàn ngây ra, nhìn đĩa thịt uyên ương ngũ trân trên bàn mà cảm thấy màu sắc đảo lộn, mắt hoa đầu váng.

U Châu bộ đầu Ngao Cận Thiết đột nhiên khai khẩu.

“Truy Mệnh huynh?”

“Vâng!”.

“Thân phận huynh lớn hơn ta, chức quan cũng cao hơn, ta có nói gì sai, mong huynh bỏ quá!”.

“Đêm hôm đó huynh ở Quyền Gia Câu điều tra vụ kỳ án thai phụ đã chết còn sinh con trong quan tài”.

Thanh âm của Ngao Cận Thiết rồn rảng như hai thanh sắt cọ vào nhau: “Huynh không ở Ông Gia Khẩu”.

“Ta là bộ khoái U Châu, đã phụng mệnh trên điều tra vụ liên hoàn án này, tự nhiên là phải hoài nghi bất cứ người nào, thế nên cả hành tung của huynh ta cũng cho người tra xét, mong tam gia chớ nên trách tội”.

Truy Mệnh uống liền ba ngụm lớn, lắc đầu cười khổ.

Lục thân bất nhận, không bỏ sót dù chỉ chân tơ kẽ tóc, tinh thần tra án như vậy, có người nào trách được y chứ?

“Nếu đã là vậy...”. Tư Đồ Bất nheo nheo mắt giống như đang bắt một con rận trên áo: “Tại sao tam gia phải nguy tạo bằng chứng, nói Hoắc Ngân Tiên vô tội”.

Truy Mệnh thở dài: “Bởi vì ta biết nàng ta không phải hung thủ”.

Lương Hồng Thạch hỏi: “Nếu không phải hung thủ, vậy đêm Tạ Hồng Điện bị giết, nàng ta ở đâu?”.

Truy Mệnh không biết nói gì.

Sắc mặt Hoắc Ngân Tiên trắng bệch như tờ giấy.

Phu nhân của Ngao Cận Thiết từ đầu tới giờ vẫn chưa nói gì, lúc này mới thốt lên một câu: “Nếu không nói ra được, vậy thì giết người đền mạng thôi”.

4.

Chu Bạch Tự đứng vụt dậy, đụng phải cạnh bàn, làm Bạch Hân Như giật mình đánh thót, hỏi: “Huynh làm sao vậy?”.

Chu Bạch Tự đang muốn hét lên, nghe thấy giọng nói trong trẻo của nàng thì như bị người ta thúc mạnh một cái vào bụng, lực khí hoàn toàn tiêu tán, nói chẳng thành lời.

Một người khác đã lên tiếng thay cho y.

“Ngân Tiên không phải là hung thủ”.

Người này là Lam Nguyên Sơn.

Ngao Cận Thiết trầm giọng nói: “Lam trấn chủ, đêm đó ngài ở cùng với Lam phu nhân?”.

Lam Nguyên Sơn lắc đầu.

“Nàng ở cùng với Chu Bạch Tự”.

Lời này vừa thốt lên, tất thấy mọi người đều ngẩn ra vì ngạc nhiên.

Nhất thời cũng không có ai lên tiếng truy vấn tiếp nữa.

Hồi lâu sau, Lương Hồng Thạch mới cẩn thận hỏi lại: “Trong đêm mưa gió...?”.

“Trong cùng một phòng ở Quyền Gia Câu”.

Bạch Hân Như nhìn Chu Bạch Tự. Lúc này y đã trở người ra như phỗng đá, hoàn toàn không còn cảm giác. Lương Hồng Thạch đưa mắt nhìn Chu Bạch Tự, nhìn Hoắc Ngân Tiên, rồi nhìn Lam Nguyên Sơn, nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Hề Thái Tang bình tĩnh lên tiếng: “Lam trấn chủ, ngài có thể vì lo lắng cho phu nhân mà nói những lời này, ngài và Chu thành chủ giao tình thâm hậu, y cũng có thể vì ngài mà không phủ nhận, nhưng chuyện này quan hệ trọng đại, không thể không có bằng chứng được.”

Hưu Xuân Thủy tiếp lời: “Không có bằng chứng, không thể khiến người ta phục được, cũng không thể tin tưởng”.

“Những lời Lam trấn chủ nói đều là sự thật”.

Người vừa lên tiếng là Truy Mệnh. Phảng phất như chàng đang thở dài cảm thán.

“Chính vì không muốn làm họ khó xử, thế nên ta mới nói tối hôm đó ta cùng với Lam phu nhân nghiên cứu võ công”. Chàng cười khổ nói tiếp: “Đêm đó ta ở Quyền Gia Câu, tận mắt nhìn thấy họ ở cùng với nhau”.

Tin tức này quả thật quá chấn động, mà mỗi người lại ngạc nhiên theo cách riêng, không biết nên xử lý cục diện này thế nào.

Lam Nguyên Sơn không ngờ lại là người bình tĩnh nhất. Ngay cả tiếng “phì” của Giang Sáu Ngừ và câu chửi “Cẩu nam nữ!” của Giang Ái Thiên cũng không làm y biến sắc.

Thiên hạ có loại trượng phu như vậy hay sao?

5.

Hưu Xuân Thủy trầm giọng: “Lam trấn chủ, ngài làm sao biết Hoắc... tôn phu nhân ở cùng Chu Bạch Tự đêm hôm đó?”.

“Bởi vì ta bảo nàng đi”.

“Ta không chắc chắn có thể đánh bại Chu Bạch Tự. Chỉ khi trong lòng y cảm thấy có lỗi với ta, ta mới có thể giành được phần thắng tuyệt đối”. Lam Nguyên Sơn nói: “Những trận không chắc thắng, xưa nay ta đều không đánh”.

“Nguyên Sơn!”.

Hoắc Ngân Tiên run run giọng thốt lên.

“Là ta bảo nàng đi”.

Lam Nguyên Sơn nói: “Là ta cầu xin nàng đi. Lúc đầu nàng vốn không đáp ứng... nhưng cuối cùng nàng cũng không nỡ nhìn ta thất bại, không nỡ nhìn trướng chí của ta tiêu tán thành bọt nước, mộng đẹp của ta tan biết, vì vậy nàng đã đi”.

Toàn thân Chu Bạch Tự run lên dữ dội, ngón tay chỉ về phía Lam Nguyên Sơn, nghiêng răng kèn kẹt: “Người...”.

Y dịch dần ánh mắt sang phía Hoắc Ngân Tiên, chỉ thấy gương mặt diễm lệ của nàng đang không ngừng biến đổi.

Nguyên Vô Vật chậm rãi hỏi: “Chuyện này không hay hóm gì, tại sao trấn chủ lại thừa nhận?”.

“Bởi vì Ngân Tiên không thể chết, ta yêu nàng”.

Giang Sáu Ngử cười lạnh hỏi: “Người bảo thê tử của mình đi làm những chuyện bỉ ổi như vậy, còn có tư cách nói yêu nữa hay sao?”.

“Đối với người mà nói, một con chó đực không thể yêu một con mèo cái”. Lam Nguyên Sơn lạnh lùng trả lời: “Cách nghĩ của người chỉ thích hợp làm bà mối, không thích hợp lấy vợ”.

Rồi y hỏi ngược lại: “Ngân Tiên vì thắng lợi của ta mà đã hi sinh danh tiết, ta vì tính mạng của nàng, mất đi danh dự thì có gì không đúng? Có gì không thể?”.

Lời này vừa thốt ra, chúng nhân đều ngẩn người.

Hề Cửu Nương thở dài, chậm rãi hỏi: “Nhưng mà... cho dù đúng là đêm hôm ấy Lam phu nhân không ở hiện trường, cũng không phải là hung thủ giết chết Tạ Hồng Điện, thì cũng không thể chứng minh nàng ta không giết Ngũ Thái Vân...”.

Lam Nguyên Sơn ngậy người.

Hề Thái Tang lại tiếp lời: “Ngũ Thái Vân chết ở Khô Trúc Lâm gần Vũ Dương Thành. Lúc đó Lam trấn chủ đang quyết đấu với Ân trại chủ, Chu thành chủ làm trọng tài, đương nhiên không thể biết Lam phu nhân đang ở đâu”. Trước khi tới Hám Thiên Bảo, bọn họ sớm đã nghe Bạch Hân Như thuật lại mọi chuyện, vì vậy có thể xác định được ba người bọn Chu Bạch Tự, Lam Nguyên Sơn, Ân Thừa Phong ở đâu.

Lương Hồng Thạch gật đầu nói tiếp: “Vì thế, Hoắc Ngân Tiên vẫn có khả năng là hung thủ giết hại Ngũ Thái Vân. Chuyện Ngũ Thái Vân rời khỏi Nam Trại tìm Bạch Hân Như chỉ có Bạch Hân Như và Hoắc Ngân Tiên biết, mà Bạch Hân Như thì luôn ở cùng với chúng ta, Hoắc Ngân Tiên... Lam phu nhân, người ở đâu?”.

Hoắc Ngân Tiên ấp úng: “Ta...”. Sắc mặt của nàng đầy vẻ bị thương, cứ nhìn Lam Nguyên Sơn mãi.

Lam Nguyên Sơn ngồi ngay ngắn, thần tình giống như đang tụng kinh vậy.

Hoàng Thiên Tinh đột nhiên khai khẩu, lão thở dài náo ruột rồi nói: “Cái chết của Ngũ nữ hiệp, cũng không liên quan tới Lam phu nhân”.

Toàn bộ ánh mắt đều tập trung cả về phía Hoàng Thiên Tinh. Chỉ thấy thần tình của lão lúc này vừa già nua vừa tội nghiệp: “Bởi vì lúc đó Lam phu nhân đang nấp trên tường thành Vũ Dương quan chiến”.

Ngao Cận Thiết suy nghĩ giây lát rồi hỏi: “Hoàng bảo chủ, sáng sớm ngày hôm ấy ngài vẫn còn ở trong Hám Thiên Bảo, làm sao biết được Lam phu nhân đang ở Vũ Dương thành?”.

Hoàng Thiên Tinh cầm chén rượu lên xoay xoay trong lòng bàn tay: “Sau khi Lam trấn chủ ước chiến Chu thành chủ, tin tức truyền đi. Ta là bảo chủ Đông Bảo, tự nhiên cũng muốn biết kết quả trước mọi người một bước để còn có tính toán”. Lão ngửa cổ uống cạn chén rượu trong tay rồi nói tiếp: “Vì vậy ta đã phái người đi ngầm giám sát Lam trấn chủ, quan sát Lam trấn chủ quyết chiến với Ân trại chủ, sau đó phi báo kết quả về Hám Thiên Bảo”.

Lao cười khan ba tiếng, giống như một con nhạn già đậu trên cành cây khô lạnh lẽo: “Ta già rồi, đấu chí không còn được như mấy người trẻ tuổi nữa, vì thế không khỏi có ý nghĩ muốn chiếm chút tiện nghi”.

Truy Mệnh nâng chén lên với lão, hai người cùng nhẹ rồi há miệng uống cạn.

Không ai nói lời nào.

Diệp Chu Ngạn đột nhiên nói: “Người Hoàng bảo chủ phái đi đó, chính là tại hạ”.

Tại hạ nằm trên tấm biển thành Vũ Dương, nhìn thấy Lam trấn chủ và Ân trại chủ quyết chiến, cũng thấy Chu thành chủ đứng dưới gốc cây, còn Lam phu nhân thì ở trên tường thành”.

“Lúc Ngũ nữ hiệp chết, Lam phu nhân đích thực là đang ở Vũ Dương thành”.

Lam Nguyên Sơn chậm chậm quay người lại nhìn Hoắc Ngân Tiên, ánh mắt bình tĩnh như mặt biển không gió, hơi thở cũng nhẹ nhàng như cánh bướm không gió: “Hai lần đó, tâm nàng loạn. Ta đều dặn nàng đừng đi quan chiến, sao lần nào cũng không nghe lời hết vậy?”.

Gương mặt Hoắc Ngân Tiên buồn bã nhưng vẫn đẹp tới mê hồn.

“Lần đầu tiên muội đi, là vì sợ huynh không thắng được Chu Bạch Tự, muội muốn làm y phân tâm. Lần thứ hai, tuy là có lòng tin huynh có thể đánh bại Ân Thừa Phong, nhưng muội sợ Chu Bạch Tự sẽ thừa cơ hạ thủ”.

Ánh mắt của nàng chợt lạnh lùng như băng tuyết trên đỉnh núi cao.

“Hai lần ta đều không cho nàng đi, nhưng nàng đều đi cả rồi”.

“Vừa rồi huynh nói dối”.

“Huynh chưa từng bảo muội phải... làm như vậy với Chu Bạch Tự. Là muội đã lén huynh làm chuyện đó. Chúng ta kết hôn tám năm rồi, tám năm nay huynh sống trong mộng, quay lưng với đời, huynh không cam nguyện thế nào? Huynh sợ hãi năm tháng trôi đi mà trống chí chưa thành ra sao muội đều hiểu hết. Bên ngoài nói huynh an phận thủ kỷ, thế nhưng hùng tâm của huynh, thì chỉ có mình muội biết. Muội ngày ngày đều thấy huynh cũng không ngừng khổ luyện... bởi vậy... huynh không thể bại! Muội biết rằng trong võ lâm tứ đại gia, Bắc Thành thành chủ là võ công cao nhất, thế nên đã cố ý chặn đường định ám sát y... không ngờ lại gặp phải Khiếu Xuân Ngũ Miêu, cuối cùng lại được Chu Bạch Tự giải cứu... muội không nỡ hạ thủ giết y, nhưng mà... muội quyết không thể để y đánh bại huynh!”.

“Nói vậy!”.

Lam Nguyên Sơn đau khổ quát lên.

“Muội không nói vậy, sau khi về làm vợ huynh, muội không giúp được gì cả. Muội không có hiệp danh như Bạch cô nương, cũng không thu phục lòng người như Ngũ cô nương, muội... không biết gì cả! Lần này... lần này muốn giúp huynh, không ngờ đã hủy cả danh tiết, còn liên lụy đến huynh...”.

“Câm miệng!”.

Cơ thịt trên mặt Lam Nguyên Sơn giật giật, giống như đang có mấy trăm con rắn nhỏ không ngừng ngo nguẩy bên trong.

“Muội không thể không nói, bởi vì huynh nhận hết tội danh về mình. Huynh căn bản không biết muội làm vậy, cũng không cho phép muội làm như vậy, nhưng huynh sợ muội bị quy tội là hung thủ của chín vụ hung án, nên mới gánh lấy mối họa này...”.

Hoắc Ngân Tiên kích động run run giọng nói.

“Nhưng muội... muội không biết... không biết làm sao huynh lại biết được? Hôm đó muội trở về, huynh có hỏi... nhưng muội chỉ trả lời rằng muội nghỉ lại ở Quyền Gia Câu một đêm... làm sao huynh biết được?...”.

“Ánh mắt”.

Lam Nguyên Sơn cười chua chát.

“Ánh mắt Chu Bạch Tự nhìn muội, ánh mắt muội nhìn Chu Bạch Tự”.

“Chúng... dù sao chúng ta cũng bên nhau nhiều năm rồi...”.

Những lời tiếp sau của Lam Nguyên Sơn, đã biến thành tiếng thở dài não ruột.

Chu Bạch Tự đứng bật dậy, mặt đỏ bừng bừng, miệng quát lớn: “Nhưng còn ta thì sao?”.

Hai hốc mắt y tưởng chừng như có hai đốm lửa đang cháy rùng rục. Xoạt! Ngực áo Chu Bạch Tự đã bị xé toạc ra một mảng lớn, chỉ thấy y chỉ tay vào Hoắc Ngân Tiên rống lên: “Tại sao lúc đó nàng không giết ta? Tại sao không giết ta?”.

Chúng nhân nhất thời đều mê hoặc, chấn động, nhất thời đều không biết phải làm gì mới phải.

-oOo-

9. Tử Hương Lam Sơn

Đúng vào lúc này, chợt nghe “rầm” một tiếng. Một người ngã nhào xuống đất, Chu Bạch Tự vội quay lại. Thì ra Bạch Hân Như sắc mặt trắng nhợt, ngất xỉu ngã xuống.

Chu Bạch Tự ngậy người, vội quỳ xuống kêu lên: “Hân Như...”.

Vừa nói vừa đưa tay nắm lấy cổ tay Bạch Hân Như.

Đột nhiên một cánh tay nhỏ nhắn đã chen vào giữa, hất ngược tay y ra. Chu Bạch Tự nhất thời không kịp phòng bị, liền bị đẩy lùi ra sau ba bốn bước, lưng đập vào cạnh bàn đầu ê ẩm.

Chu Bạch Tự thở hổn hển, định thần nhìn lại, thì ra người xuất thủ là Giang Ái Thiên.

Nàng hất tay Chu Bạch Tự ra, sau đó dùng một tấm khăn lụa quý chà thật kỹ chỗ vừa chạm tay với y, rồi vứt bỏ không chút thương tiếc, ánh mắt đầy vẻ khinh bỉ coi thường.

Cư Duyệt Nhiên và Lương Hồng Thạch cũng bước lại đỡ Bạch Hân Như dậy.

Chu Bạch Tự đang vùng vẫy đứng dậy thì nghe Hề Thái Tang nói: “Nếu Hoắc Ngân Tiên không phải là hung thủ thì chúng ta cũng không còn gì để nói nữa. Bạch cô nương ngất rồi, chúng ta đưa muội ấy về”.

Chu Bạch Tự không nhịn được buột miệng hỏi: “Các người đưa nàng đi đâu?”.

Hưu Xuân Thủy lạnh lùng nói: “Tóm lại Bạch cô nương không thể trở về với tên dân tộc sài lang không bằng như ngươi được, mấy người chúng ta còn ở đây thì đừng hòng có người nào gặt được nữ tử đáng thương này nữa”.

Giang Ái Thiên nói: “Đưa Bạch cô nương về nhà ta”.

Giang gia ở U Châu thực lực lớn mạnh, giàu có một phương, cho dù là Bắc Thành cũng phải e ngại phần nào.

Nói xong Giang Ái Thiên lại quay sang nhìn Truy Mệnh: “Chúng tôi sẽ chăm lo cho Bạch cô nương”.

Bạch Hoa Hoa nói: “Ta cũng đi”.

Hoàng Thiên Tinh thở dài: “Hoa Hoa ở cùng ta vừa hung hiểm lại vừa không có người bầu bạn, các vị hãy dẫn nàng đi cùng luôn vậy”.

Lương Hồng Thạch trầm ngâm: “Như vậy cũng tốt, ở đây ô yên chương khí, để nữ tử chúng ta đi cùng nhau thì tốt hơn”.

Hoàng Thiên Tinh nói: “Tiện nội thân thể hư nhược, mong các vị chiếu cố. Qua nửa ngày nữa ta sẽ đích thân tới Giang gia đón nàng về”.

Lương Hồng Thạch nói: “Được!”.

Tư Đồ Bất liếc nhìn phu nhân của mình, cười lạnh nói: “Hai nữ tử đều cần bảo hộ, trách nhiệm nặng nề, đừng để xảy ra chuyện gì đó”.

Lương Hồng Thạch “hứ” một tiếng, châm chọc lại: “Mấy nam nhân các người ở với nhau thì cũng có bảo hộ được trình tiết tính mạng của chúng ta đâu”.

Hoàng Thiên Tinh nhìn Bạch Hoa Hoa đầy vẻ yêu thương: “Có cần Xuân Hoa Thu Nguyệt đi theo nàng không?”.

Bạch Hoa Hoa nói: “Thiếp tự đi được”.

Hề Thái Tang vui vẻ bước tới hỏi: “Muội tử có bệnh gì vậy?”.

Bạch Hoa Hoa thấp giọng đáp: “Bệnh phổi lâu năm, mỗi khi trời mưa là lại phát tác làm thân thể mềm nhũn, không đi lại được”.

Cư Duyệt Nhiên cười cười nói: “Không ngại, để ta đỡ muội”.

Nói xong liền bước tới đỡ lấy Bạch Hoa Hoa, còn Lương Hồng Thạch thì đỡ Bạch Hân Như.

Giang Ái Thiên chấp tay vái chào chúng nhân, nói: “Cáo từ!” Sau đó một đoàn bảy nữ tử liền rời khỏi Hám Thiên Bảo.

Tư Đồ Bất nhìn theo bóng họ đi xa dần, mỉm cười nói: “Mấy người đàn bà bắt đầu quật khởi rồi đó”.

Nguyên Vô Vật lắc đầu: “Nữ trung cũng có anh hào, Tư Đồ huynh không thể xem thường họ được”.

Tư Đồ Bất cười khan hai tiếng đáp: “Ta đâu dám làm vậy chứ”.

Lúc này Lam Nguyên Sơn chợt đứng dậy, sải chân bước ra ngoài.

Hoắc Ngân Tiên mấp máy môi như định gọi y lại, nhưng lại thốt lên thành lời, chỉ biết nhìn bóng lưng Lam Nguyên Sơn đi xa dần, đáng vẻ cô độc lạ thường.

Chu Bạch Tự vẫn đang ngây người ra, si si đại đại, cơ hồ như toàn bộ trí não đã biến mất vậy.

Hề Cửu Nương chợt lên tiếng: “Lam trấn chủ không thể đi”.

Giang Sáu Ngũ ngạc nhiên hỏi: “Tại sao?”.

Cục diện khó xử này, khiến y chỉ muốn mấy kẻ bị tình nghiệt dày vò này đi khỏi đây càng sớm càng tốt.

Hề Cửu Nương nói: “Ngũ cô nương bị người ta cưỡng dâm rồi sát hại trong lúc Lam trấn chủ khiêu chiến với Ân trại chủ. Thảm họa này, ít nhiều gì y cũng có một phần trách nhiệm, ít nhất cũng phải nói gì rồi mới đi được chứ”.

Ân Thừa Phong cười thảm thiết nói: “Người đã chết rồi, có gì để nói nữa chứ? Chỉ có tìm được hung thủ, báo mối huyết cừu mới có thể an ủi được vong linh trên trời của Thái Vân mà thôi”.

“Nói thì nói như vậy...”.

Ngao Cận Thiết chợt lên tiếng: “Nhưng để giang hồ không nổi lên những cơn gió tanh mưa máu không cần thiết như vừa rồi nữa, ta vẫn mong được nghe một câu nói của Lam trấn chủ”. Nói xong y liền đưa mắt nhìn Truy Mệnh.

Truy Mệnh hiểu Ngao Cận Thiết muốn nói gì, chàng cũng biết câu mà y muốn nghe là câu gì.

Ngao Cận Thiết hi vọng Lam Nguyên Sơn không thách đấu ai nữa, như vậy mới ngăn cản được một trận tàn sát của các phái trong bạch đạo, đồng thời cũng không để bọn hung đồ có cơ hội hoành hành tác ác.

Truy Mệnh gật đầu.

Giang Sáu Ngũ phất tay đứng dậy nói: “Được, để ta đi tìm y trở lại”.

Nguyên Vô Vật cũng đứng vụt dậy: “Ta đi với huynh!”.

“Nếu Lam trấn chủ không chịu quay lại, cho dù phải trói y, ta cũng bắt y trở lại đây”.

2.

Trên đại sảnh đường chỉ còn lại Hoàng Thiên Tinh, Ân Thừa Phong, Chu Bạch Tự, Truy Mệnh, Hề Cửu Nương, Ngao Cận Thiết, Tư Đồ Bất, Diệp Chu Nhạn và Hoắc Ngân Tiên.

Hoàng Thiên Tinh tự rót tự uống, thở dài nói: “Thật không ngờ võ lâm tứ đại gia chúng ta ngày nay không phải là không được như ý thì là bị sỉ nhục, Đông Bảo Nam Trại Tây Trấn Bắc Thành, đã đến hồi kết rồi”.

Truy Mệnh vội ngắt lời lão: “Hoàng lão bảo chủ, nếu ngài chỉ chuyện mình sai người đi thăm dò kết quả trận chiến giữa Lam trấn chủ và Ân trại chủ thì quả thật là đã quá khắt khe với bản thân rồi đó. Ngài tự vạch trần việc làm không quang minh chính đại của mình trước mặt mọi người để rửa sạch hàm oan cho Lam phu nhân, hào khí này làm sao có thể đến ‘hồi kết’ cho được?”.

Chàng hơi ngừng lại giây lát rồi nói tiếp: “Nếu ngài chỉ Ân trại chủ, đệ ấy chỉ hơi tranh cường háo thắng một chút, chuyện này người võ lâm nào cũng khó mà tránh khỏi”.

Nếu không có đặc điểm này, thì cũng đâu phải là người võ lâm nữa chứ, chỉ có điều là mỗi người đều biểu hiện sự hiếu thắng của mình bằng những cách khác nhau mà thôi”.

Truy Mệnh mỉm cười tiếp lời: “Cái chết của Ngũ cô nương, đích thực là người vô tội chết oan, nhưng cũng không thể quy trách nhiệm cho Ân trại chủ được. Còn về Chu thành chủ, Lam trấn chủ, Lam phu nhân... người ở trong lưới tình, ai được ai mất người ngoài chúng ta phán định bừa bãi dường như cũng hơi có chút không công bằng với họ cho lắm”.

Hoàng Thiên Tinh thoáng ngây người, trợn mắt lên nói: “Truy Mệnh, niên kỷ huynh kém ta một quãng lớn, võ công ta kém huynh một bậc dài, kinh nghiệm cũng thua xa huynh, tại sao chúng ta có thể thành mạc nghịch chi giao?”.

Truy Mệnh cười cười nói: “Tại sao?”.

Hoàng Thiên Tinh dốc cạn vò rượu trên bàn: “Bởi vì huynh không cầu nệ thành kiến, không phải là kẻ thực cổ bất hóa*!”.

Truy Mệnh cũng dốc bầu rượu lên.

* Chỉ biết sáo rỗng

Vừa đổ rượu trong vò vào trong hồ lô rỗng không của mình, Truy Mệnh vừa nói: “Vậy sao? Nhưng ta lại cảm thấy giao tình của ta và lão bảo chủ căn bản còn chưa tới mức có thể gọi là mạc nghịch chi giao được”.

Hoàng Thiên Tinh lại ngây người ra, rồi thì ngửa mặt cười ha hả, vỗ mạnh xuống bàn nói: “Đúng, đúng! Ta và đại sư huynh Vô Tình của huynh mới có thể nói là vong niên chí giao. Nói chuyện với Truy Mệnh, đúng là không thể giả dối, không thể giả dối...”.

Truy Mệnh cười cười: “Con người mà giả dối thì còn gì là ý nghĩa nữa chứ”.

Hề Cửu Nương đứng bên chột xen vào: “Cao kiến của Truy Mệnh cố nhiên là đáng kính đáng phục, nhưng nếu có Giang công tử ở đây, chỉ sợ y sẽ cho là dị đoan đó”.

Giang Sáu Ngũ là hậu nhân của danh gia vọng tộc, xưa nay vốn tự thị thanh cao, hông muốn giao kết với những người nói năng thô lỗ.

Truy Mệnh lại mỉm cười nói: “Kỳ thực những gì Hề huynh nghĩ, chỉ sợ cũng không khác Giang công tử là mấy. Chỉ khác một điều là Giang công tử thì nói ra, còn huynh thì để lại trong lòng mà thôi”. Nói xong chàng liền cười rộ lên.

Hề Cửu Nương tuy là tú tài nghèo, nhiều lần thi mà không đỗ, nhưng y cũng tự nghĩ mình là kẻ tài hoa hơn người, tự cao tự đại, vì thế lời vừa rồi của Truy Mệnh có thể nói là đã trúng vào tâm tư của y.

Đúng lúc này, thì bên ngoài có tiếng ồn vào vang lên.

Truy Mệnh thoáng biến sắc: “Sợ là...”.

Chỉ thấy hai tráng đinh của Hám Thiên Bảo hốt hoảng chạy vào báo cáo: “Không xong rồi, Nguyên đại hiệp và Giang công tử đã xảy ra chuyện ở Cổ Kim Lan cách bản bảo chưa đầy nửa dặm...”.

“Ta đi xem sao”.

Hai tên tráng đinh còn chưa dứt lời thì Truy Mệnh đã biến mất như hơi nước trên sa mạc.

Hoàng Thiên Tinh nghe thấy có kẻ dám hạ độc thủ ở vùng phụ cận Đông Bảo, tức giận đến nổi râu tóc dựng ngược cả lên, mặt đỏ bừng bừng, trường y căng phồng, lao ra khỏi sảnh đường. Diệp Chu Ngạn, Tư Đồ Bất, Hề Cửu Nương, Ngao Cận Thiết cũng đều chạy ra theo.

Trong sảnh chỉ còn lại Ân Thừa Phong, Chu Bạch Tự và Hoắc Ngân Tiên.

Ân Thừa Phong khê đậm chân xuống đất, nhìn Chu Bạch Tự nói: “Chu thành chủ, chúng ta quen nhau không phải mới chỉ một sớm một chiều, cầu nghĩa cầu lợi, là chính là tài, là địch là bạn, tất cả đều do huynh quyết định, mong huynh có được sự lựa chọn đúng của mình”.

Nói xong, y cũng phóng ra khỏi sảnh đường như một trận gió.

Bên ngoài sảnh đường gió thổi mạnh giống như đang bị người khác truy tung vậy, có một cây khô chỉ còn trơ lại mấy cành khẳng khiu trụi lá, khiến người ta có cảm giác mùa đông đã đến tới nơi.

Đứng bên ngoài sảnh đường, đưa ngón tay ướm ra trước gió, chỉ trong nháy mắt là sẽ bị thổi cho khô.

Hoắc Ngân Tiên đột nhiên nghiêm nghị nói: “Đi theo ta”.

Nói rồi nàng phóng vút ra ngoài như một cánh én.

Chu Bạch Tự cũng lướt theo, khi y vừa nhún chân nhảy lên, thì chột liếc thấy một chiếc lá vàng xoay tròn mấy vòng trên không trung rồi rơi xuống, trong lòng bất giác dâng lên cảm giác chí khí của mình giờ cũng rơi rụng giống như chiếc lá ấy vậy.

Nhưng y lại không thể không đi theo Hoắc Ngân Tiên.

Đi được một lúc thì hai người đến một vườn rau phía sau Hám Thiên Bảo, những hàng rau cải dài, lá xanh mơn mẫm, mỗi lá đều lớn như mặt tiểu hài nhi, bướm vàng nhón nhơ lượn khắp trên những cánh hoa cải đang nở rộ.

Sau ruộng rau, có một gian nhà nhỏ.

Đây là ruộng rau của Đông Bảo, gian nhà nhỏ là để những người coi ruộng nghỉ ngơi sau khi làm việc vất vả.

Hoắc Ngân Tiên vốn chỉ định đi ngược với hướng đi của bọn Hoàng Thiên Tinh, Truy Mệnh, nhưng vì Lam phu nhân và Chu thành chủ đều là khách quen của Hám Thiên Bảo, vì thế tráng đinh trong bảo đều không

ngăn cản hay hỏi han gì hai người, Hoắc Ngân Tiên muốn tìm một nơi không có ai, thế nên cuối cùng đã quyết định tới đây.

Bước chân của nàng tha thướt như lưu thủy hành vân, Chu Bạch Tự dừng lại phía sau nàng chừng ba bước, mũi ngửi thấy mùi hương thoang thoảng từ mái tóc dài đen huyền của nàng.

Hoắc Ngân Tiên dừng lại, ngậy người nhìn ngọn núi màu lam nhàn nhạt ở phía xa.

Trên trời có mấy con chim nhàn nhã bay qua, điểm xuyết thêm cho sự u tĩnh của những thôn làng dưới chân núi.

Hoắc Ngân Tiên u uất nói:: “Phía sau ngọn núi kia, chính là Phục Ngưu Trấn, nơi đẹp nhất trong thiên địa này”.

Nàng từ từ quay người lại: “Người biết tại sao ta phải tìm Tạ Hồng Điện không?”.

Chu Bạch Tự ngậy người lắc đầu.

“Ta nói với Tạ tỷ tỷ, ta muốn giết chết người. Nhưng Tạ tỷ tỷ nói, như vậy không có tác dụng gì hết. Người chết rồi, Nguyên Sơn cũng không thắng. Thứ Nguyên Sơn cần là thắng lợi. Tỷ ấy chỉ nói như vậy thôi”. Nàng cắn môi nói tiếp.

“Nhưng nàng...”.

“Sau khi ta đáp ứng với tỷ ấy thay đổi ý niệm không giết người nữa, nhưng suy đi nghĩ lại, vẫn không yên tâm trận chiến của người với Nguyên Sơn, thế nên ta vẫn đến bờ sông đợi người đi qua... nhưng không ngờ suýt chút nữa thì bị bọn Khiếu Xuân Ngũ Miêu Mạt thị huynh đệ làm nhục, còn được người ra tay giải cứu nữa...”. Hoắc Ngân Tiên cúi đầu, ánh mặt trời buổi hoàng hôn chiếu lên gương mặt nghiêng của nàng, đẹp tới mê hồn.

“Ta đã mấy lần muốn động thủ giết người, nhưng đều...”.

Giọng nói của nàng thấp trầm, lí nhí như tiếng muỗi.

Chu Bạch Tự bước lên một bước, ngập ngừng hồi lâu mà không nói nên được lời nào.

“Ta biết ta làm như vậy là hại người...”.

Thanh âm Hoắc Ngân Tiên đột nhiên dừng lại, bởi vì bàn tay của Chu Bạch Tự, đã đặt lên bờ vai mềm mại của nàng.

“Ta chấp nhận”.

Khóe mắt hai người đều đỏ hoe, tròn mắt nhìn nhau, hồi lâu sau cũng không nói gì, chỉ có gió nhẹ phất qua mái tóc họ vang lên những tiếng nhẹ nhẹ.

Ráng chiều phủ lên ruộng cải xanh rì một lớp son nhàn nhạt.

“Ta không thể có lỗi với trượng phu...”.

“Ta hiểu”.

Thanh âm hai người trong buổi hoàng hôn này đều vô cùng thê lương. Chu Bạch Tự chỉ kịp nhìn thấy làn tóc mai của nàng ánh lên sắc vàng, đột nhiên cảm thấy hơi run rẩy, một cảm giác cơ hồ như là băng lạnh từ từ xuyên vào tâm thất.

Y không nén được phát ra một tiếng hự nhẹ, cúi đầu nhìn xuống ngực mình, bạch y đã nhuốm đỏ, nhưng không phải vì ánh tịch dương, mà là vì máu. Hoắc Ngân Tiên đang từ từ rút ra thanh kiếm nhỏ nhuốm đầy máu.

Ngón tay Chu Bạch Tự từ từ duỗi ra: “Có lẽ...”. Y thở hổn hển nói: “Nàng nên giết ta từ lâu rồi...”.

Hoắc Ngân Tiên mặt lạnh như sương, nhìn tấm thân anh vĩ của Chu Bạch Tự từ từ gục xuống, sau đó quay về phía ngọn núi xa xa, chậm chậm quỳ xuống, đưa kiếm tự đâm vào tâm khẩu của mình, nét mặt từ từ bình tĩnh trở lại...

10. Máu Nhuộm Cổ Kim Lan

Lúc Truy Mệnh tới được Cổ Kim Lan thì huyết án đã xảy ra.

Có hai người nằm trong vũng máu, một là Giang Sáu Ngừ, hai là Nguyên Vô Vật.

Không thấy Lam Nguyên Sơn đâu.

Truy Mệnh liền cúi xuống xem thử, thấy Giang Sáu Ngừ bị một mũi tên xuyên từ phía sau ra trước ngực, hơi thở đã đứt. Ngực trái Nguyên Vô Vật cũng cắm một mũi tên, mạch vẫn còn đập nhẹ nhàng.

Truy Mệnh lập tức đẩy chân lực vào nội thể Nguyên Vô Vật, chỉ thấy họ Nguyên từ từ mở mắt, yết ốt nói: “Ấm toán... tiến...”.

Sau đó thì thở hồng hộc không ra hơi.

Truy Mệnh vội hỏi: “Lam Nguyên Sơn đâu?”.

Nguyên Vô Vật mệt mỏi đáp: “Đuổi... đuổi...”.

Nói được tới đây thì y nhắm nghiền hai mắt lại, ngất đi.

Truy Mệnh đang định nhờ tên trị thương cho Nguyên Vô Vật thì bọn Hoàng Thiên Tinh cũng tới nơi, tất cả đều giật mình kinh hãi. Hề Cửu Nương phát tay áo chạy vội tới: “Đề tại hạ”. Truy Mệnh biết y tinh thông y lý, liền để Tư Đồ Bất đồ lấy Nguyên Vô Vật, cho Hề Cửu Nương giúp y liệu thương.

Hoàng Thiên Tinh tức giận quát lớn: “Làm sao lại vậy chứ! Dám hạ thủ ở Cổ Kim Lan, thật không coi Đông Bảo chúng ta ra gì nữa!”.

Tư Đồ Bất chợt nói: “Xem ra hai người bọn họ bị người khác dùng ám tiễn dả thương, nhưng võ công của hai người này đều không phải tầm thường, lẽ nào là...”.

Truy Mệnh nói: “Bất kể chuyện này có liên quan tới Lam trấn chủ hay không, nhưng Nguyên huynh, Giang công tử đã bị ám toán trong lúc đuổi theo y... chúng ta cứ đuổi kịp Lam trấn chủ trước rồi nói sao”. Nói đoạn chàng liền đưa bầu rượu lên tu mấy ngụm lớn, sắc mặt lộ thần sắc kiên nghị.

Ngao Cận Thiết trầm giọng: “Vậy chúng ta chia làm hai đường. Hề huynh, Diệp lão đệ ở đây chiếu cố người bị thương. Chúng ta đuổi theo Lam trấn chủ”.

Lúc này tịch dương chiếu trên những cột lớn của Kim Cổ Lan, bầu trời trở nên sâu tối lạ thường.

Cổ Kim Lan là một dãy hồng đình và lan can trắng, bên ngoài là hai dòng thác tựa hai con bạch long uốn khúc, đổ vào đầm nước sâu xanh ngắt. Cảnh vật dưới ánh chiều tà như thơ như họa, khiến cho cảnh máu chảy vừa rồi cơ hồ như không hề xảy ra vậy.

Truy Mệnh chợt nói: “Đuổi theo Lam trấn chủ không cần nhiều người, mình ta là đủ rồi”.

Hoàng Thiên Tinh tức giận nói: “Ta cũng phải đi, huynh nghĩ ta già rồi phải không...”.

Quá kích động nên lão lại vỗ mạnh một chưởng xuống mặt bàn bằng đá Đại Lý trong Bạch Lan Đình.

“Cheng!”.

Diệp Chu Ngạn khẽ lắc mình, kịp thời lót tấm sắt xuống mặt bàn.

Lúc này Truy Mệnh đang định ném lại một câu dặn dò rồi đuổi theo Lam Nguyên Sơn thì chợt nghe một tiếng gầm kinh hãi vang lên.

Tiếng gầm giống như một con sư tử già, đột nhiên bị người ta nhổ đi nanh vuốt vậy.

Đúng vào sát na này, tiếng gầm cũng tắc nghẹn.

Cùng lúc ấy, Truy Mệnh cũng cảm nhận có kinh phong nổi lên.

“Vù vù!” Hai thứ gì đó đã kẹp chặt mắt cá chân của chàng, đồng thời cũng có hai thanh đao chém mạnh vào đùi chàng.

Đây chỉ là chuyện diễn ra trong nháy mắt, khi hai thanh đao chém tới đùi Truy Mệnh, thì một thanh kiếm khác cũng đâm thẳng vào mặt chàng.

Truy Mệnh gầm lên một tiếng.

“Phù!”

Mặt trời nhuộm dòng rượu phun ra từ miệng Truy Mệnh những màu sắc rực rỡ, rượu bắn trúng thân kiếm, biến thành muôn ngàn điểm đỏ như bầy ong mật, còn kiếm thủ thì ngã bật người ra bên ngoài Cổ Kim Lan.

2.

Hai thanh đao chém trúng đùi Truy Mệnh, như chém phải đá tảng, một thanh bật ngược trở lại, một thanh bị bật tung lên, Truy Mệnh liền thuận tay bắt lấy, chém ra một đao.

Hai người này hiển nhiên là muốn phá đi song cước của Truy Mệnh, nhưng binh khí tầm thường đâu dễ dàng gì đã thương được hai chân của chàng?

Truy Mệnh đang định di động thì chợt phát giác hai gót chân mình đã bị hai sợi xích to như cánh tay hải nhi khóa chặt, đầu kia của dây xích nối liền với cả tòa Cổ Kim Lan. Chàng vận lực giật mạnh ra, song Cổ Kim Lan là cả một kiến trúc gồm mười ba tòa tiểu đình nối liền nhau, chàng có giật mạnh hơn nữa e là cũng không thể thoát ra được.

Truy Mệnh thở dài một tiếng, đưa đao về thủ trước ngực.

Dùng xích sắt khóa chặt hai gót chân, sau đó dùng cương đao chém vào đùi chàng là Tư Đồ Bất và Hề Cửu Nương, dùng kiếm đâm mặt sau đó bị Truy Mệnh phun rượu đã thương chính là Nguyên Vô Vật đã trúng tiền.

Hoàng Thiên Tinh bị một chiếc đai thép kẹp cho vỡ nát xương tay, cùng lúc đó, Diệp Chu Ngạn đã đâm một đao vào bụng lão, khi Hoàng Thiên Tinh gầm lên tức giận kéo tay Diệp Chu Ngạn ra, thì Ngao Cận Thiết đã lao tới vịn gậy cổ lão.

Cục thế vô cùng rõ ràng.

Hoàng Thiên Tinh đã bị Diệp Chu Ngạn và Ngao Cận Thiết giết chết.

Hai chân Truy Mệnh bị khóa chặt, hoàn toàn không thể phát huy.

Còn đối phương thì có năm người, chỉ có một mình Nguyên Vô Vật thọ thương.

3.

Cảnh tượng hai ngọn thác đổ xuống đầm khiến Truy Mệnh nhớ lại chuyện mình luyện công thuở nhỏ, cả ngày đứng tấn dưới dòng thác, thường thường bị dòng nước dìm sâu xuống đầm, không thể ngoi lên được.

Hiện giờ chàng cũng đang chìm dần... chìm dần trong cạm bẫy.

Ngao Cận Thiết nhìn sợi xích sắt khóa chặt chân chàng, tựa hồ như vô cùng vừa ý: “Truy Mệnh huynh!”

Truy Mệnh cười cười: “Ngao bộ đầu!”

Ngao Cận Thiết cười nhạt nói: “Đôi chân khiến thiên hạ nghe mà khiếp đảm kinh tâm, giờ đây dường như không thể đá người khác được nữa rồi”.

Truy Mệnh mỉm cười: “Chân thông thường dùng để đứng, chứ không phải để đá người”.

Ngao Cận Thiết nói: “Có điều đôi chân của Truy Mệnh, sớm đã dùng thay cho đôi tay từ lâu rồi”.

Hề Cửu Nương tiếp lời: “Hơn nữa, rượu của Truy Mệnh huynh cũng đã phun ra hết rồi”.

Truy Mệnh nói: “Nếu như ta lại thêm rượu, thì tự nhiên cũng có thể uống thêm”.

Vừa nói chàng vừa dùng cánh tay còn lại vỗ nhẹ lên hồ lô bên hông.

“VẬY sao?”.

Tư Đồ Bất đảo mắt nhìn chàng chăm chăm: “Đáng tiếc Truy Mệnh tam gia đã không còn cơ hội uống rượu nữa rồi”.

Nguyên Vô Vật bên ngoài Cổ Kim Lan vất và mãi mới bò dậy được, lão đảo bước tới mấy bước, trên mặt y nổi lên cả trăm nốt đỏ hồng, hai mắt không thể nào mở ra nổi, mới đi được hai ba bước đã đổ rầm xuống, miệng hự nhẹ rồi phun ra một vòi máu.

Nguyên Vô Vật lăn một vòng trên mặt đất, cuối cùng rơi xuống thác nước, giống như một con rối bị người ta vứt bỏ đi vậy.

Cả tiếng hồi âm cũng không có.

Rượu phun ra từ miệng Truy Mệnh mang theo nội lực kinh hồn, bắn vào mặt Nguyên Vô Vật, lúc y còn chưa kịp thoái lui, thanh đao trong tay đã vung lên hạ sát đối phương.

“Phải rồi!”.

Hề Cửu Nương nói: “Ta và Tư Đồ huynh phụ trách khóa chặt hạ bàn của Truy Mệnh huynh, Nguyên đại hiệp phụ trách hạ sát... có điều, xem ra thì huynh sớm đã hoài nghi Nguyên đại hiệp rồi phải không?”.

“Không phải y giả bộ trúng tiễn hay sao?” Truy Mệnh phản vấn.

“Kỳ thực, là y dùng ngón tay kẹp mũi tên, hạ sát Giang công tử, sau đó giả bộ trúng tiễn, để giết ta...”.

“Hiện giờ thì nói tự nhiên một chút cũng không ngại gì”.

Hề Cửu Nương nói: “Nếu vừa rồi huynh liệu thương cho y, tự nhiên sẽ phát giác mũi tên đó là giả, vì vậy ta mới phải lập tức tới ‘cứu chữa’”.

“Ta vốn cũng không nhận ra”.

Truy Mệnh nói: “Chỉ bất quá vị Nguyên ‘đại hiệp’ này quả thật hơi tham lam quá mà thôi, khi ta dùng chân khí đẩy vào nội thể của y, hi vọng có thể làm thần trí y tỉnh táo lại phần nào, không ngờ y lại không ngừng hút nạp nội lực của ta, khiến cho ta cảm thấy nội tức của y không giống người bị trọng thương chút nào, vì vậy mới đề cao cảnh giác...”.

“Lúc đó ta cũng đã hoài nghi huynh”. Truy Mệnh nhìn Hề Cửu Nương nói: “Ta từng nghe nói Hề tú tài y đạo cao thâm, vậy mà ngay cả người bị thương thật hay giả cũng nhìn không ra hay sao? Nhưng tại ta thấy Tư Đồ huynh, Ngao bộ đầu đều không tỏ ý hoài nghi gì, nên còn tưởng rằng mình quá đa nghi...”.

“Có điều, Truy Mệnh huynh vẫn vận công vào hai chân phòng bị”. Hề Cửu Nương tiếp lời.

“Không phải vậy thì đôi chân này của ta có còn hay không?”.

“Nhưng người chết thì có chân hay không có chân cũng như nhau cả thôi”. Diệp Chu Ngạn lên tiếng: “Lẽ nào để lúc làm cương thi còn có thể nhảy đi nhảy lại?”.

Truy Mệnh mỉm cười: “Ta không làm cương thi, muốn làm thì thà làm quỷ còn hơn. Quỷ có thể cười âm phong đi đến tự do, không phải nhảy tung tung vất vả như cương thi làm gì”.

Diệp Chu Ngạn cười lạnh: “Người muốn làm quỷ thì để chúng ta thành toàn cho người vậy”.

Cơ mặt Diệp Chu Ngạn cau lại, cười cười lộ ra hai chiếc răng chó giáo hoạt: “Ta nhất định sẽ hậu đãi người”.

Truy Mệnh nói: “Sau khi người giết Hoàng lão bảo chủ, đương nhiên sẽ thuận lý thành chương, trở thành bảo chủ Đông Bảo rồi đúng không?”.

Diệp Chu Ngạn nói: “Những kẻ có tư cách tranh giành với ta như bọn Quảng Vô Cực đều đã chết hết cả rồi, đương nhiên ta sẽ là bảo chủ của Hám Thiên Bảo”.

Truy Mệnh chợt hỏi: “Nếu Bạch Hoa Hoa không đồng ý thì sao?”.

Diệp Chu Ngạn đáp ngay: “Thì thêm một mạng người nữa thôi”.

Truy Mệnh đảo mắt qua nhìn Ngao Cận Thiết, Hề Cửu Nương, Tư Đồ Bất: “Y giết Hoàng lão bảo chủ là vì đoạt quyền, còn các vị? Các vị vì cái gì?”.

Tư Đồ Bất cười âm hiểm: “Chẳng vì cái gì cả”.

Hề Cửu Nương nói: “Giờ nói cho y cũng không ngại gì”.

Ngao Cận Thiết hỏi ngược lại: “Lẽ nào Truy Mệnh huynh không nhìn ra sao?”.

Truy Mệnh nghĩ ngợi giây lát rồi nói: “Nếu cả Đông Bảo Tây Trấn Nam Trại Bắc Thành đều hủy hết, vậy thì các vị liền trở thành khuê biểu của vô lâm rồi”.

Tư Đồ Bất há miệng, lộ hàm răng vàng ệch: “Chuyện này là đương nhiên, còn tìm đâu được người nào tranh với chúng ta được nữa”.

Truy Mệnh chợt nói: “Có điều, các vị không phải là một người, mà là mấy người, nếu chỉ có một người sở hữu địa vị ấy, thì đương nhiên là đáng ngưỡng mộ, nhưng mấy người cùng chia nhau thì thật không có mùi vị gì hết cả”.

Ngao Cận Thiết lạnh lùng nói: “Truy Mệnh, nếu người muốn dùng lời lẽ li gián chúng ta, thì thật là si tâm vọng tưởng. Trước khi chúng ta làm chuyện này, bọn ta sớm đã hẹn ước từ đầu, tuyệt đối không tranh giành. Bây giờ Nguyên Vô Vật đã chết, còn lại bốn người, vừa hay phân chia thế lực của vô lâm tứ đại gia, không cần tranh luận thêm gì nữa”.

Truy Mệnh lại bồi thêm một câu: “Ồ, vậy thì ra Nguyên Vô Vật cùng đường với các vị, nhưng chết rồi thì thành chết uống phải không?”.

Câu nói này vừa ra khỏi miệng chàng, đầu óc chúng nhân liền giống như những viên than hồng được gạt đi lớp tro phủ bên trên, sáng rực lên.

Truy Mệnh lại hờ hững nói tiếp: “Đến vô lâm tứ đại gia giao tình nhiều năm mà vẫn còn tranh hùng hiếu thắng, không biết trong các vị, ai làm lão đại đây?”.

Ngao Cận Thiết trầm giọng nói: “Truy Mệnh, người đừng hòng khiêu khích chúng ta...”.

Truy Mệnh ngắt lời: “Ngao huynh, ta cảm thấy trong mấy người, huynh là ổn trọng nhất. Huynh vừa có thể nắm được thực quyền của một trong tứ đại gia, sau khi giết ta, lại bắt được hung thủ, vậy muốn bổ sung vào chỗ khuyết trong Tứ Đại Danh Bộ e là cũng không khó đâu nhỉ?”.

Ngao Cận Thiết gầm lên: “Người...”.

Chợt nghe Hề Cửu Nương nói: “Ngao bộ đầu, ngài đứng là nhất tiễn xạ xong điều rồi còn gì, không biết có định một lượt bắt trọn ổ chúng ta không vậy?”.

Diệp Chu Ngạn liền nói lảng sang chuyện khác: “Hề công tử, đừng để tên lão hồ ly này làm cho chúng ta chia rẽ, hãy cắt chân của y trước rồi nói sau...”.

Hề Cửu Nương sầm mặt lại thấp giọng quát khê: “Ta còn cần người nhắc nhở hay sao?”.

Tư Đồ Bất đứng lại gần Hề Cửu Nương, hét lên với Diệp Chu Ngạn: “Diệp Chu Ngạn, người vốn chỉ là một tên tổng quản nhỏ bé trong Hám Thiên Bảo, làm sao xứng với chúng ta được, hôm nay người đoạt được đại quyền Đông Bảo, tất cả đều nhờ chúng ta giúp đỡ. Ngao bộ đầu sớm đã chọn trúng người, nên chúng ta cũng chỉ đành tán đồng mà thôi, hiện giờ người còn dám sai sử bọn ta nữa hay sao? Nhất định là người và Ngao Cận Thiết có cấu kết gì đó rồi!”.

Diệp Chu Ngạn đưa Chùy Tâm Thích lên, tức giận gầm lên: “Tư Đồ Bất...”.

Hề Cửu Nương bước lên một bước, chặn ngay trước mặt Tư Đồ Bất, quát lớn: “Người dám làm gì với Tư Đồ Đà chủ?”.

Lời còn chưa dứt thì đã cảm thấy sau lưng tê rần, bối tâm như bị một thanh Điếu Kê Trảo đâm vào, xuyên qua phế phủ, giống như có chiếc xe ngựa chạy nghiêng qua ngũ tạng lục phủ vậy, cả người y rút lại giống như một con bạch tuộc, còn chưa kịp xuất thủ thì thanh Chùy Tâm Thích mang theo máu của Hoàng Thiên Tinh của Diệp Chu Ngạn đã đâm ngập vào tiểu phúc.

Hề Cửu Nương kêu ọc ọc mấy tiếng, rồi lập tức táng mạng.

Người dùng Điếu Kê Trảo ám toán y là Tư Đồ Bất.

4.

Gương mặt cười nanh ác của Tư Đồ Bất giống như loài ma mị, ẩn ẩn hiện hiện trong bóng tối mờ mờ.

Truy Mệnh thở dài: “Cái Bang xưa nay nổi danh hiệp nghĩa, không ngờ cũng có nhân vật thế này, thật không biết là nên đáng buồn hay đáng sợ nữa?” Nói xong chàng liền hỏi: “Giang Sáu Ngử đâu?”

Tư Đồ Bất cười khùng khục nói: “Loại người tự cho rằng mình thanh cao đó, làm sao xứng cùng chúng ta mưu cầu đại sự?”

Truy Mệnh nghiêng đầu: “Vì vậy các người đã hạ thủ với y trước?”

Tư Đồ Bất khẽ gật đầu: “Sau đó đến lượt Hề Cửu Nương?”

Truy Mệnh chợt nói: “Giờ có tứ đại gia, mà các người lại chỉ có ba người. Vậy là có một người được hai phần thế lực rồi đúng không?”

Tư Đồ Bất cười lạnh: “Hiện giờ ba chúng ta đồng tâm nhất chí, người đừng uống phí tâm cơ làm gì”.

Truy Mệnh cười cười: “Đồng tâm nhưng không đồng mệnh, lẽ nào lại có người chèn quyền lực, phú quý nhiều hay sao?”

Diệp Chu Ngạn bước lên một bước, bất ngờ quát lớn: “Ta giết chết người!”

Lời vừa thoát ra khỏi miệng thì đã nhún chân lao vút lên, Chùy Tâm Thích rút gió đâm về phía Tư Đồ Bất.

Tư Đồ Bất biến sắc, kêu lên: “Người...”

Đúng lúc này, chợt nghe “cạch” một tiếng, hai tay Ngao Cận Thiết đã chặn Chùy Tâm Thích lại.

Lần này thì đến lượt Diệp Chu Ngạn biến sắc, ngạc nhiên thốt lên: “Ngao đại ca...”

Điếu Kê Trảo của Tư Đồ Bất cũng bị Ngao Cận Thiết tung chân đá bay ra xa.

Chỉ nghe y trầm giọng nói: “Chúng ta không được trúng kế của hắn. Người này còn chưa chết mà chúng ta đã đánh nhau đến nỗi người lẫn ngựa ngã rồi, thế còn ra thế thống gì nữa chứ?”

Tư Đồ Bất tức giận thở phì phì: “Tên khốn này hắn... hắn ám toán lão tử trước mà!”

Ngao Cận Thiết dần lên mấy bước, làm Tư Đồ Bất giật mình lùi lại sau một bước.

Chỉ nghe y quay đầu lại gần giọng nói từng chữ một với Diệp Chu Ngạn: “Ba người chúng ta, là những người đầu tiên tham gia chuyện này, tại sao người lại hạ độc thủ với Tư Đồ Bất?”

Diệp Chu Ngạn lộ vẻ bất phục: “Người vừa mắng ta không...”

Hai hàng lông mày Ngao Cận Thiết khẽ nhướng lên: “Không xứng với chúng ta đúng không?”

Tư Đồ Bất vội phân trần: “Đó là vì ta muốn dụ Hề Cửu Nương nên mới nói vậy thôi! Nếu ta không giết Hề Cửu Nương, giờ người sớm đã nằm đó rồi!”

“Hề Cửu Nương đâu phải là đối thủ của ta chứ?”

Diệp Chu Ngạn vẫn đầy vẻ tức tối: “Xuất thân của ta không bằng các người, từ sau đừng nhắc tới chuyện này nữa”.

Ngao Cận Thiết nói: “Được rồi, được rồi. Truy Mệnh còn chưa chết, các người đã gây chuyện với nhau rồi, còn làm được đại sự gì nữa. Huống hồ, tứ đại gia mới chỉ chết có Hoàng Thiên Tinh, Lam Nguyên Sơn, Ân Thừa Phong, Chu Bạch Tự đều không phải hạng dễ đối phó đâu”.

Diệp Chu Ngạn lạnh lùng nói: “Lam Nguyên Sơn, Ân Thừa Phong đều đã bị thương đến nổi nửa sống nửa chết, muốn thu thập bọn chúng có khó gì?”.

Tư Đồ Bất cũng không chịu kém: “Vẫn còn một tên Chu Bạch Tự, nhưng kẻ này đã tâm nguội ý lạnh, lại tham hoa háo sắc, muốn giết y cũng dễ như trở bàn tay vậy”.

Ngao Cận Thiết vội nói lảng sang chuyện khác: “Nếu không phải tứ đại gia minh tranh ám đấu, thì chúng ta cũng chỉ có thể đứng bên mà ngưỡng mộ khâm phục mà thôi, cũng đâu thể nghĩ ra bao nhiêu thủ đoạn sinh thị sinh phi như vậy được chứ?”.

“Bốp! Bốp!”.

Truy Mệnh vỗ tay cười cười nói: “Đặc sắc, đặc sắc thật, thì ra Ngao bộ đầu là lão đại ở đây, phải lấy hai phần thể lực, hai phần thể lực thêm một đại danh bộ nữa mới đủ!”.

Ngao Cận Thiết cũng cười gằn nói: “Thất kính, thất kính! Truy Mệnh huynh chỉ nói có mấy lời mà đã khiến nơi này phải lưu huyết, suýt chút nữa còn khiến ba người chúng ta tàn sát lẫn nhau. Một chiêu ly gián kẻ năm xưa huynh dùng ở khách điểm để đối phó thập tam hung đồ quả thật cũng hữu dụng thật!”.

Thì ra trong vụ án tróc nã thập tam hung đồ, Truy Mệnh bị đối phương đánh trọng thương, còn điểm huyết đạo khổng chế, nhưng chàng đã dùng lời lẽ khiêu khích, khiến Quan Đông Đại Thủ Ấn Quan lão gia tử, Thiết Tàn Tú Tài Trương Hư Ngao, Độc Thủ Trạng Nguyên Võ Thắng Đông tàn sát lẫn nhau, cuối cùng chàng mới xuất thủ giành lấy phần thắng. Ngao Cận Thiết là danh bộ của U Châu, đương nhiên cũng đã từng nghe qua chuyện này.

Truy Mệnh thở dài một tiếng: “Thật đáng tiếc là lại gặp phải một kẻ có thể nắm giữ đại cục như Ngao huynh”.

Chàng nở một nụ cười gượng gạo rồi nhìn về phía Ngao Cận Thiết: “Tuy ta hiểu được tại sao các người giết Hoàng Thiên Tinh, Giang Sáu Ngử... nhưng thật không hiểu vì sao các người lại làm ra chín vụ án sát hại nữ tử đó?”.

Ngao Cận Thiết cười gằn: “Đáp án rất đơn giản”.

Ánh mắt Truy Mệnh dịch dần từ phía mặt Ngao Cận Thiết sang phía hai dòng thác.

Ngao Cận Thiết tiếp tục nói: “Bởi vì chúng ta không gây ra những vụ án đó”.

Diệp Chu Ngạn nheo nheo mắt tiếp lời: “Nếu thích nữ nhân, chúng ta có thể làm mà thần không biết, quỷ không hay, hà tất phải đi đụng đến những nhân vật khó khăn như vậy làm gì?”.

Tư Đồ Bất cười khùng khục: “Đây là sự thực, người tin cũng được, không tin cũng được, tóm lại là đã đến nước này thì chúng ta cũng không cần gạt người làm gì nữa”.

Truy Mệnh trầm ngâm giây lát, rồi thoáng hiện lên vẻ sợ hãi.

“Có biết là ai làm hay không?”.

Chàng vội vã hỏi tiếp.

“Nếu như ta biết, thì sớm đã đi bắt nhân phạm về thăng quan phát tài rồi”.

Ngao Cận Thiết đáp.

“Mấy vụ án đó liên quan gì đến chúng ta chứ”.

Diệp Chu Ngạn đột nhiên bật cười nói.

Cơ mặt Tư Đồ Bất khẽ giật giật: “Dù sao cũng không phải do chúng ta làm, hơn nữa giờ người cũng sắp thành người chết rồi, biết được phỏng có ích gì chứ?”.

Truy Mệnh thoáng ngáy người, lẩm bẩm nói: “Ta cứ nghĩ rằng... ta cũng cảm thấy các người không ngu muội đến nỗi gây ra những vụ đại án như thế, nên mới không đề phòng...”.

Ngao Cận Thiết nở một nụ cười ung dung của bậc đại hành gia: “Tục ngữ có câu, kẻ giết gà không nhất định là kẻ trộm gà, kẻ trộm gà cũng không nhất định phải là kẻ giết gà”.

Truy Mệnh chợt hỏi: “Chúng ta ở Cổ Kim Lan lâu như vậy mà Hám Thiên Bảo cũng không có người tới tiếp ứng, xem ra là Diệp huynh đã có sắp xếp từ trước phải không?”.

Diệp Chu Ngạn cười cười nói: “Ta sớm đã ra lệnh cho bọn họ không được đến nơi này, vì vậy nếu người muốn kéo dài thời gian để đợi người tới cứu, thì sớm nhận mệnh đi còn hơn”.

Tư Đồ Bất cũng cười cuồng ngạo nói tiếp: “Còn về Lam Nguyên Sơn, giờ này chắc hẳn cũng về đến Phục Ngưu Trấn rồi. Đợi đến ngày mai chúng ta mới thu thập hẳn”.

Ngao Cận Thiết đột nhiên nói: “Có điều...”.

Y ngửa mặt lên hướng ra ngoài cao giọng gọi: “Ân trại chủ, mời xuống đây nói chuyện!”.

11. Hoàng Hôn Hoảng Hốt

Ngao Cận Thiết vừa dứt lời, thì đã nhún chân lao vút lên như một con ngựa long, phá vỡ mái ngói lên trên nóc tiểu đình, bất kể Ân Thừa Phong có chuẩn bị xuống hay không.

Ngao Cận Thiết vừa lên tới nơi, thì đã thấy kiếm quang lóe lên trước mắt.

Năm mười hai tuổi Ngao Cận Thiết đã làm tiểu dịch trong nhà môn, hai mươi tám năm nay đã gặp không biết bao nhiêu nhân vật trong tam sơn ngũ nhạc ngũ hồ tứ hải, quá chiêu với đủ thứ binh khí, chính đạo cũng có bàng môn tà đạo cũng có, nhưng xưa nay y chưa từng nhìn thấy kiếm quang nào nhanh như vậy.

Nếu không phải đạo kiếm quang này có tỳ vết, thì Ngao Cận Thiết đã không thể tránh nổi rồi.

Tốc độ của đường kiếm này giống như tia lửa lóe lên từ hai viên đá lửa vậy, tự nhiên sinh mà cũng tự nhiên diệt trong cùng một sát na, đồng thời cũng tự nhiên hoàn thành nhiệm vụ của nó: đốt sáng hoặc giết người. Tỳ vết ở đây là người sử kiếm.

Ân Thừa Phong đang mang nội thương cực nặng.

Y bất ngờ bị tập kích, nhưng cũng kịp thời xuất kiếm, nhưng nóc đình đã bị Ngao Cận Thiết húc vỡ, cước bộ của y liền lao đảo, lúc kiếm xuất ra thì người đã trầm xuống, lưỡi kiếm cũng lệch đi mấy phần.

Cùng lúc ấy, Ngao Cận Thiết cũng kịp nghiêng đầu né tránh.

Má bên trái của Ngao Cận Thiết có thêm một vết máu nhỏ.

Ân Thừa Phong rơi xuống, liền lướt người bay ra ngoài.

Gạch đá trên mái đình rơi xuống như mưa, Tư Đồ Bất vùng Diêu Kê Trảo rít lên những tiếng như độc xà thổ tín, truy kích Ân Thừa Phong.

Ân Thừa Phong lướt đi như một chiếc lá xanh trong gió – y là đệ tử đích truyền của Tam Tuyệt Nhất Thanh Lô Ngũ Cương Trung, kinh công chỉ chậm hơn kiếm pháp chút đỉnh, Diêu Kê Trảo chỉ kịp chụp rách một vạt áo nơi vai y, nhưng kiếm thì đã đâm ngược trở lại như điện.

Tư Đồ Bất đang ở trên không, mỗi một phân một thốn cơ thịt khắp toàn thân đều đang ở trạng thái truy kích, y chỉ kịp gầm lên một tiếng, kỳ dư thì không còn kịp phản ứng gì nữa... cả người lao vào đầu mũi kiếm như một viên đạn.

Nếu như không có một quyền đâm vào thân kiếm của Ngao Cận Thiết thì Tư Đồ Bất đã thật sự biến thành viên thịt xiên trên kiếm của Ân Thừa Phong rồi. Một quyền này của Ngao Cận Thiết khiến lưỡi kiếm trầm xuống, chỉ vạch một đường dài trên bụng Tư Đồ Bất mà thôi.

Lúc này cả ba người cùng lúc hạ thân xuống bên ngoài tiểu đình. Sau lưng Ân Thừa Phong là hai thác nước vô thanh vô tức, sau lưng Tư Đồ Bất là Kim Cổ Lan, sau lưng Ngao Cận Thiết là Thạch Đình.

Ba người giao thủ một chiêu, đều thọ thương.

Cục thế vô cùng rõ ràng, với võ công của Ân Thừa Phong, lấy một địch hai tuyệt đối không thể lạc bại, song giờ y đã thọ trọng thương, muốn lực đấu hai người này, e là sẽ chết chứ chẳng nghi.

Ba người bọn Ngao Cận Thiết, Tư Đồ Bất, Diệp Chu Ngạn vô cùng chặt chẽ, khi Ngao Cận Thiết xông lên tấn công Ân Thừa Phong trên nóc đình thì Tư Đồ Bất cũng đã đợi sẵn bên ngoài để truy kích.

Còn khi Tư Đồ Bất đuổi theo tấn công Ân Thừa Phong, thì Chùy Tâm Thích của Diệp Chu Ngạn cũng đã đâm tới Truy Mệnh.

Truy Mệnh vùng đao lên đỡ, hai chân toàn lực giật mạnh, tiếng ầm ầm vang lên, cả mười ba ngôi tiểu đình ở Cổ Kim Lan cùng lúc rung động, bụi đất rơi xuống như mưa.

Thì ra chàng vừa lên tiếng khiêu khích bọn Ngao Cận Thiết, lại vừa ngằm vận tụ công lực, dồn cước lực khai sơn phá thạch vào thạch trụ, hòng dứt đứt dây xích.

Có điều sợi xích này chỉ dài chừng chín xích, nhưng lại dùng giải đồng của Cửu Cung Lôi Phủ chế ra, cho dù công lực của Truy Mệnh có cao hơn nữa, cũng không giật đứt được. Xích sắt lại được nối với thạch trụ, mà thạch trụ lại là năm mươi hai cây thạch trụ nối liền nhau, trừ phi Truy Mệnh có thể nhổ liền một lúc năm mươi hai cây thạch trụ, bằng không thì đôi chân của chàng coi như vô dụng.

Bọn Ngao Cận Thiết biết rõ công lực của Truy Mệnh, hiểu rõ nếu đôi chân chàng vẫn còn, thì kẻ không may ắt hẳn là kẻ ám toán, thế nên Tư Đồ Bất ngay đầu tiên đã phải dùng thiết tọa khóa chặt hai chân Truy Mệnh lại. Nguyên Vô Vật xuất kiếm ám sát Truy Mệnh, ngược lại còn bị chàng phản kích hạ sát chính là một trường hợp rất rõ ràng.

Lúc này, Truy Mệnh giật mạnh mà sợi xích không đứt, khí lên trên bị tắc nghẽn làm gương mặt chàng đỏ bừng lên giống một thiếu niên xưa nay chưa từng uống rượu đột nhiên tu cả bình Nữ Nhi Hồng vậy.

Truy Mệnh giật mạnh chân, làm cả mười ba tòa tiểu đình lay động, cũng làm kinh động cả Ngao Cận Thiết.

Chỉ nghe y lớn giọng quát: “Không thể để y giật tiếp nữa!”.

Lúc Diệp Chu Ngạn xuất thủ tấn công Truy Mệnh, y lại hét lên: “Giết chết Thôi Lược Thương!” đồng thời toàn lực tấn công Ân Thừa Phong.

Thôi Lược Thương là tên thật của Truy Mệnh, chỉ là cước pháp và thuật truy tung của chàng quá nổi danh trên giang hồ, nên người trong võ lâm đã quen gọi chàng bằng ngoại hiệu Truy Mệnh mà quên đi cái tên Thôi Lược Thương, cũng như tên thật của Lãnh Huyết là Lãnh Lăng Khí, tên thật của Thiết Thủ là Thiết Du Hạ cũng bị người ta lãng quên vậy. Ngao Cận Thiết làm việc trong công môn đã lâu, vì vậy nên y mới quen gọi tên thật của Truy Mệnh như vậy.

Kỳ thực không cần đợi họ Ngao phân phó, Diệp Chu Ngạn đã phát động toàn lực, chuẩn bị hạ sát Truy Mệnh trong lần tấn công thứ hai.

Nhưng y không lập tức hạ thủ.

Toàn thân họ Diệp co rút lại, Chùy Tâm Thích giơ lên phía trước, tựa như con thú một sừng đang giương chiếc sừng sắc nhọn, chuẩn bị đâm vào thân thể Truy Mệnh.

Do công lực bổ khắp toàn thân, nên khắp người y phát ra thanh âm tựa như có dòng thác đang vỗ mạnh xuống lưng vậy.

Truy Mệnh chăm chú nhìn Diệp Chu Ngạn, vận công dồn vào thanh đao trên tay.

Chàng không thể tránh, không thể né.

Không thể lui bước, không thể nhảy lên.

Chàng đang phải đối mặt với một con mãnh thú âm hiểm chứ không phải con người.

Một người mất đi vũ khí, lại mất đi tự do, làm sao mới ứng phó với sự tấn công của mãnh thú?

Đúng vào lúc này, một bóng thanh y lao ra khỏi chướng ảnh và ảo ảnh như một cánh yến, lướt qua thác nước, tránh khỏi thế công mãnh liệt của Ngao Cận Thiết và Tư Đồ Bất.

Kiểm của Ân Thừa Phong hóa thành muôn ngàn bóng ảnh rợp trời, bắn về phía Tư Đồ Bất!

Kiểm quang hắt nước tung tóe, song Diểu Kê Trảo của Tư Đồ Bất đã phóng ra, phía sao kéo theo một sợi dây xích, trảo câu đã chụp trúng thân kiếm. Song chưởng của Ngao Cận Thiết cũng bức tới. Lúc này Ân Thừa Phong đang lơ lửng trên không, người lại thọ thương trầm trọng, bất luận thế nào cũng không thể chống đỡ nổi một chiêu hợp kích của hai đại cao thủ.

Chợt nghe một người gầm lên: “Đừng sợ, ta tới đây!”.

“Bình bình!”.

Song chưởng của Ngao Cận Thiết đã bị hắt ra, cả hai bóng người cùng lao đảo rơi xuống. Ân Thừa Phong liền nhân cơ hội ấy đề khí lướt về bên bờ. Chỉ thấy người mới đến lam bào phát phơ tung bay, chính là Phục Ngưu Trấn trấn chủ Lam Nguyên Sơn.

Lam Nguyên Sơn hét lớn: “Các người làm gì vậy?”.

Truy Mệnh ở trong thạch đình vội kêu lên: “Bọn chúng đã giết chết Hoàng lão bảo chủ, muốn tận diệt vô lâm tứ đại gia để thay thế địa vị”.

Lam Nguyên Sơn tức giận gầm lên: “Bỉ ổi!”.

Ân Thừa Phong như người tỉnh mộng, giật mình thốt lên: “Sao huynh quay lại đây?”.

Lam Nguyên Sơn thở dài đáp: “Vừa rồi ta tức giận bỏ đi, nhưng được nửa đường thì lại lo cho Ngân Tiên, nên mới quay lại”.

Ân Thừa Phong nói: “Tứ đại gia chúng ta thực sự không nên động can qua với nhau như vậy, nếu không, Hoàng bảo chủ cũng đâu đến nỗi phải thảm tử”.

Lam Nguyên Sơn thở dài: “Nếu có Chu thành chủ ở đây thì tốt biết mấy”.

Ân Thừa Phong gật đầu: “Phải, nhớ lại năm xưa bao nhiêu lần chúng ta bị địch nhân vây hãm, bốn người liên thủ ngự địch, không gì ngăn cản nổi...”.

Lam Nguyên Sơn dịch người lại gần Ân Thừa Phong, chậm rãi nói: “Hiện giờ vẫn còn hai chúng ta”.

Y vừa dứt lời, thì thác nước vốn vô thanh vô tức phía sau đột nhiên phát ra tiếng động ầm ầm. Thì ra là những tảng băng lớn trên thượng du trôi xuống, va vào thạch nham, vỡ ra tung tóe.

Nước bắn lên làm ướt đầm y phục hai người bạn Lam Nguyên Sơn và Ân Thừa Phong.

Tư Đồ Bất hoang mang nhìn Ngao Cận Thiết, gương mặt xấu xí đầm đìa mồ hôi.

Ngao Cận Thiết lạnh lùng nói: “Hai con ưng đã gãy cánh, có gì phải sợ chứ? Cùng đến một lúc thì càng đỡ tổn công bọn ta đi tìm”.

Đúng lúc này, chợt vang lên tiếng gầm rú quái dị của Diệp Chu Ngạn.

2.

Truy Mệnh vì muốn Lam Nguyên Sơn hiểu rõ tình thế nên đã lên tiếng giải thích cho y, nhưng đúng lúc mà chàng lơ là phòng ngự này, Chùy Tâm Thích của Diệp Chu Ngạn đã rút lên ghê rợn, đâm thẳng vào ngực chàng.

Truy Mệnh vội vùng đao lên cản đỡ, nhưng đao cũng bị chấn bay đi.

Kế đó, Diệp Chu Ngạn lại liên tiếp triển khai thế công như điên như cuồng, Chùy Tâm Thích liên tiếp đâm ra những chiêu hiểm ác.

Truy Mệnh tay không đối địch, đã bị thương ba chỗ, lách người tránh tả tránh hữu, lại bị thương thêm hai chỗ, còn Diệp Chu Ngạn thì cứ như con thú điên, điên cuồng lao vào tấn công.

Đúng lúc thế công của y mãnh liệt nhất, Truy Mệnh đột nhiên há miệng, phun ra một tia tử tiễn, xạ thẳng vào mặt đối thủ.

Trong sát na đó Diệp Chu Ngạn cảm thấy như mặt mình bị hất cả một nồi nước sôi, nhưng dù sao y cũng là võ lâm cao thủ, vừa hét lên vì đau đớn, nhưng cũng vừa vung vũ khí đâm ra liên tiếp bảo vệ lấy mình, tung người nhảy về phía sau.

“Sao lại như vậy?”.

“Truy Mệnh chỉ có cơ hội uống một ngụm rượu trước khi họ phát động, ngụm rượu đó đã đã thương Nguyên Vô Vật, sau đó y đâu còn cơ hội uống rượu nữa, thế nên ta mới hoàn toàn không phòng bị...”.

“Truy Mệnh từ đầu cứ nói suốt, làm sao còn có thể phun ra tử tiễn...”.

Diệp Chu Ngạn đau đớn đến nỗi không thể mở được hai mắt, hay tay múa loạn xạ, loạn choạng lúi lại phía sau. Lúc này, y trông giống như một con mãnh thú bị nhúng vào nước sôi, một con mãnh thú bị thương.

Y nhận thất bại này, là vì không hiểu rõ công lực của Truy Mệnh, y không biết rằng Truy Mệnh sớm đã luyện thành công phu một ngụm rượu phân thành hai tia tử tiễn, hơn nữa còn có thể ngậm rượu trong cổ họng, dùng chấn động của lưỡi để phát âm.

Diệp Chu Ngạn ôm mặt thoái lui, Truy Mệnh lại phát lực giật mạnh.

“Rắc...”.

Mười ba tòa tiểu đình, cùng lúc chấn động.

3.

Gương mặt xám xịt của Ngao Cận Thiết dần chuyển qua màu trắng bệch.

Diệp Chu Ngạn đã vô dụng rồi...

Tuyệt đối không thể để hai chân Truy Mệnh khôi phục tự do!

Ngao Cận Thiết gầm lên một tiếng, Đồng Chùy Thủ và Hồn Thiên Công cùng lúc tấn công Lam Nguyên Sơn và Ân Thừa Phong.

Lam Nguyên Sơn liền vận Viễn Dương Thần Công vào ống tay áo, phản kích lại Hồn Thiên Công. Viễn Dương Thần Công của y vốn cao cường hơn Hồn Thiên Công của Ngao Cận Thiết, nhưng vì mới thọ trọng thương, công lực chưa khôi phục, nên giờ chỉ có thể ngang ngửa với Ngao Cận Thiết mà thôi.

Còn Ân Thừa Phong cũng lập tức xuất kiếm.

Kiểm của Ân Thừa Phong nhanh, nội lực Lam Nguyên Sơn hùng hậu, đối với Ngao Cận Thiết mà nói, Đồng Chùy Thủ và Hồn Thiên Công, tuyệt đối không địch lại nổi khoái kiếm kỳ công hợp kích của hai người này.

Chỉ là Điều Kê Trảo của Tư Đồ Bất đã kịp thời chặn lấy khoái kiếm của Ân Thừa Phong.

Ngao Cận Thiết đảo mình, lướt qua Cổ Kim Lan.

Ngao Cận Thiết vừa đi, Lam Nguyên Sơn và Ân Thừa Phong cùng lúc thảm than một tiếng: “đáng tiếc!”.

Hai người không hẹn mà cùng cảm thấy: nếu như có Đại Mãnh Long Hoàng Thiên Tinh ở đây, thanh kim đao đó nhất định đã chém xuống đầu Ngao Cận Thiết rồi, nếu cả Thiểm Điện Kiếm Chu Bạch Tự cũng có mặt, chắc chắn họ Ngao đã phải nằm xuống đó.

Ngao Cận Thiết lao vút đi, mục đích của y chính là hạ sát Truy Mệnh trước khi chàng kịp thoát khỏi sự kềm chế của dây xích.

Nhưng Tư Đồ Bất thì không nghĩ như vậy.

Y tưởng rằng Ngao Cận Thiết muốn bỏ trốn.

Bởi vì có ý nghĩ đó, nên y lập tức hoảng loạn.

Vì vậy y đã chết.

Chưởng lực hùng hậu của Lam Nguyên Sơn bức Tư Đồ Bất lùi đến sát lan can. Tư Đồ Bất vội gập người xuống, đầu chạm sát đất, rồi tung mình lên cao, nhưng chợt thấy kiếm khí lạnh buốt tới trước mặt, muốn tránh né thì đã quá muộn.

Kiếm đã xuyên qua cổ họng y.

Tư Đồ Bất rơi bịch xuống, chân móc vào lan can, lưng ngã xuống, máu tươi chảy ra òng ọc như suối, máu chảy ra làm ướt đầm mái tóc bù xù của y, chảy xuống đất, rồi chảy dần xuống đầm nước, tan biến trong màu xanh thăm thẳm.

4.

Lúc Ngao Cận Thiết lướt tới thạch đình, Truy Mệnh đã phát lực giật mạnh lần thứ ba.

“Rầm rầm rầm...”.

Mười ba tòa thạch đình cùng rung lên rồi đổ sập xuống.

Ngao Cận Thiết lúc này mới lao vào trong đình, còn Truy Mệnh thì đã phóng vút ra ngoài như một tia điện. Họ Ngao mới vừa hạ thân, chưa kịp phản ứng gì thì gạch đá đã rơi xuống như mưa, y đành gằm lên một tiếng, vội vàng vung song chưởng lên đẩy ra liên tiếp để hộ thân.

Nhưng gạch đá cứ không ngừng rơi xuống, y đánh bay được hai tảng đá lớn thì trên người cũng thọ thương mấy chỗ, đang định thoái lui thì chợt cảm thấy bóng chưởng phiêu phiêu, trước ngực đã bị người ta ấn nhẹ một cái.

Cảm giác trong sát na đó, so với cảm giác bị gạch đá rơi trúng, có thể nói là dễ chịu hơn nhiều.

Chỉ là sau khi bị ấn một cái, toàn thân y liền như vô lực, gạch đá rơi xuống đầu, xuống người, mà y hoàn toàn không có cảm giác đau đớn, chỉ thấy nhẹ nhàng như đang được một dòng nước hiền hòa gột rửa.

Y hự nhẹ một tiếng, ôm lấy một cây cột đá màu đỏ đang lung lay sắp đổ.

Máu y phun lên trụ đá, ánh mặt trời chiếu lên, biến cả màu máu lẫn màu đỏ của trụ đá thành một màu đỏ thẫm đáng sợ.

Diệp Chu Ngạn lúc này đã hồi phục được một phần thị lực, nhưng trong mắt tràn đầy sự tuyệt vọng.

Lam bào nhân, thanh y nhân đang đứng cạnh nhau, nhìn Cổ Kim Lan đang đổ xuống.

Diệp Chu Ngạn lặng lẽ bước tới lan can, quay đầu lại nở một nụ cười nửa bất nhần, nửa cam chịu, tung người nhảy xuống thâm đàm.

5.

Truy Mệnh thở dài nói: “Trải qua trận chiến này... bất kể là ai, cũng đừng nên gây chiến, tranh danh đoạt lợi nữa”.

Lam Nguyên Sơn cúi đầu.

Tịch dương đã sắp lặn sau rặng núi phía Tây, chỉ còn lại một chút sắc vàng mờ nhạt, chiếu trên lam y.

Điều phi sơn ngoại sơn.

Thái vân dĩ ẩm đạm.

Nghĩ đến Ngũ Thái Vân, Ân Thừa Phong chợt cảm lấy lòng mình như thắt lại.

“Rốt cuộc là ai đã giết Thái Vân?”.

Truy Mệnh nhìn cảnh hoàng hôn, trong đầu thoáng hiện lên một dự cảm bất tường”.

“Bất kể là ai, chúng ta cũng không kịp rồi”.

“Bất luận thế nào, nhưng lưới trời lồng lộng, thưa mà khó lọt, kẻ sát nhân cuối cùng rồi cũng sẽ bị người khác giết chết”.

“Chúng ta trở về Hám Thiên Bảo trước đã”.

Truy Mệnh buồn rầu nhìn thi thể Hoàng Thiên Tinh: “Chu thành chủ, Lam phu nhân tới giờ vẫn chưa tới đây, chỉ sợ...”.

Không may là chàng đã đoán trúng.

Hai cỗ thi thể dưới chân Lam Nguyên Sơn đã cạn khô máu, phảng phất như có bàn tay ma quái đó nào đã lấy hết máu của hai người bọn họ, vẽ nên bức tranh thê lương mà tuyệt đẹp trên nền trời phía Tây.

-oOo-

12. Hoa Của Bạch Hoa Hoa

Tịch dương ảm đạm đang bị màn đêm dần thay thế, Chu Bạch Tự và Hoắc Ngân Tiên nằm trên mặt đất, hướng mặt về phía dãy núi xa xa mà chết. Cổ Kim Lan sụp đổ, kết thúc mấy nhân mạng, nhưng cũng biến nỗi thương tâm của Phục Ngưu Trấn trấn chủ và Thanh Thiên Trại trại chủ thành hào khí. Cùng lúc đó, một đoàn bảy người gồm Bạch Hân Như, Lương Hồng Thạch, Giang Ái Thiên, Hưu Xuân Thủy, Hề Thái Tang, Cư Duyệt Huệ, Bạch Hoa Hoa trên đường về Giang phủ cũng gặp phải một buổi hoàng hôn ảm đạm.

Bạch Hân Như đã dần dần tỉnh lại, nhưng trong thâm tâm nàng chỉ muốn mình hôn mê mãi mãi, mãi mãi chẳng bao giờ thức tỉnh.

Lúc này tâm nàng rồi như tơ vò, cắt không đứt, gỡ không ra, nàng chỉ biết một điều: cả nàng và Chu Bạch Tự đều không thể đối mặt với nhân thế nữa rồi.

Nàng cũng nghĩ tới Hoắc Ngân Tiên, tới Lam Nguyên Sơn, nhưng vừa nghĩ tới bọn họ, trong lòng lại càng thêm rối loạn, tựa như có mấy đứa trẻ tinh nghịch chạy tới bới tung đám tơ vốn đã rối sẵn vậy.

Đúng lúc này, xe ngựa từ từ dừng lại, thì ra đã tới Giang phủ.

Giang gia là hào môn đại hộ ở U Châu, chỉ nhìn hai con sư tử đá mạ vàng lớn trước cửa, xe ngựa khảm ngà voi bạch ngọc là biết được chủ nhân hào hoa phú quý, tiêu tiền như rác thế nào rồi.

Cả chiếc roi ngựa cũng được dát vàng lấp lánh.

Giang Ái Thiên bảo Lương Hồng Thạch đỡ Bạch Hân Như vào trong tấm thất của mình, liếc thấy Bạch Hoa Hoa đứng như một bông hoa yếu đuối trước gió, cả bông hoa cài trên mái tóc cũng đung đưa, bèn nói: “Hoàng phu nhân cũng vào trong nằm một chút đi”.

Bạch Hoa Hoa lắc đầu: “Muội không sao...”.

Hưu Xuân Thủy cười cười: “Ồi dào, làm sao thân thể lại yếu đuối thế kia chứ, thế này thì làm sao chịu nổi phong sương trên giang hồ cho được?”.

Bạch Hoa Hoa thấp giọng: “Muội không sao cả mà...”.

Hề Thái Tang nói: “Chuyện này không gượng được đâu, nhìn muội đứng còn không vững kia kìa, tốt nhất là vào phòng ngủ muội nghỉ ngơi một lúc đi”.

Không đợi Bạch Hoa Hoa phản ứng, Cư Duyệt Huệ đã đỡ nàng vào trong tấm thất.

Giang Ái Thiên quay lại nói với mấy ả nữ tỳ vừa chạy tới: “Đi hết đi, chúng ta phải thương lượng đại sự, ngoại trừ đại thiếu gia, kỳ dư không ai được vào đây quấy nhiễu hết”.

Bọn tỳ nữ liền cúi mình lui hết, chỉ còn lại hai ả tỳ nữ thân cận của Giang Ái Thiên. Một ả đi châm trà cho mọi người, còn một ả thì đứng bóp tay bóp chân cho Giang Ái Thiên.

Hề Thái Tang tỏ vẻ ngưỡng mộ nói: “Ngũ muội muội thật có phúc khí!”.

Năm người Hề Thái Tang, Lương Hồng Thạch, Hưu Xuân Thủy, Cư Duyệt Huệ, Giang Ái Thiên từ lâu đã kết làm tỷ muội, Giang Ái Thiên niên kỷ nhỏ nhất, vì vậy xếp hàng thứ năm, nhưng vì Giang Ái Thiên là người giàu có nhất cho nên việc chi tiêu của năm người bọn họ, có thể nói là do mình Giang Ái Thiên đảm trách.

Giang Ái Thiên nhướng mày thở dài: “Phú quý chỉ là tục vật, sống ở đời phải vui vẻ mới được. Mỗi lần muội thấy những thứ này là trong lòng lại thấy ghét”.

Hề Thái Tang cười cười: “Muội tử chê nhiều, chúng ta thì ngưỡng mộ, chi bằng bố thí chút ít cho chúng ta tiêu dùng, vậy không phải tất cả cùng vui hay sao?”.

Giang Ái Thiên trầm mặt xuống: “Không ngờ đại tỷ cũng là tục nhân hồ đồ, để tiền tài làm mờ cả mắt”.

Hưu Xuân Thủy bật cười khanh khách nói: “Nói thì nói vậy, ngũ muội tử đã chán nhìn mấy thứ ngọc ngà châu báu, còn mấy tỷ muội nghèo khó chúng ta thì phải cầm cố để sống qua ngày, chi bằng chia bớt cho chúng ta đi!”.

Giang Ái Thiên cười lạnh: “Thật chẳng có quy củ gì, quen mấy người đúng là đen đủi mà. Tuy muội không coi mấy thứ cổ ngoạn kỳ trân này ra gì, nhưng gia phụ gia huynh thì quý chúng như mạng sống vậy, các người sao cứ không biết xấu hổ mà vùi vĩnh muội vậy?”.

Hề Thái Tang cười cười: “Cho là muội tử nói chúng ta để tiền làm mờ mắt, không biết xấu hổ đi nữa, thì hôm nay chúng ta cũng sắp toại nguyện rồi”.

Giang Ái Thiên tức giận: “Tỷ...”.

Những lời phía sau đã không kịp nói ra nữa, bởi vì Hề Thái Tang và Hưu Xuân Thủy đã phát động.

Giang Ái Thiên ngây người, không ngờ hai người này lại xuất thủ. Đúng trong một thoáng ngây người đó, chỉ kịp xuất thủ nghênh tiếp một chiêu chính diện của Hề Thái Tang thì huyệt Chương Môn ở ngực trái đã bị Hưu Xuân Thủy Điểm trúng, cùng lúc đó còn bị chế trụ luôn cả huyệt Hồn Môn ở sau bối tâm. Cư Duyệt Nhiên cũng lách người ra phía sau, không chế huyệt Thiên Trụ ở gáy và huyệt Thần Đường ở sau lưng.

Giang Ái Thiên chỉ biết trợn tròn mắt, há hốc miệng, không thốt nên lời, dù có tập luyện võ nghệ, song suy cho cùng nàng cũng là tiểu thư của nhà danh giá, được nuông chiều đã quen nên rất thiếu năng lực ứng biến. Hai ả nữ tỳ vốn đang bóp chân cho Giang Ái Thiên, thấy chủ nhân bị khống chế thì vội vàng nhảy lui lại, một ả rút ngọn chủy thủ giấu trong người ra, một ả lao vút ra bên ngoài.

Đáng tiếc là ả vừa nhảy ra tới cửa thì một đạo thanh quang đã lao vút tới, xuyên vào khoang bụng.

Ả nữ tỳ chỉ kịp kêu lên nửa tiếng, nửa tiếng còn lại đã bị Lương Hồng Thạch đứng ở cửa dùng tay bịt lại.

Phi ngư thích trong tay Lương Hồng Thạch xé mạnh xuống dưới, làm nữ tỳ đau đớn trợn trừng mắt. Khi tỳ nữ kiệt lực gục xuống, thì Lương Hồng Thạch mới buông tay đỡ lấy, tay còn lại mau chóng lột sạch y phục trên người ả.

Thi thể trần truồng của ả nữ tỳ làm ả còn lại sợ hãi cực độ, chủy thủ trong tay không ngừng run rẩy kịch liệt.

Hề Thái Tang đặt một tay lên môi, nhỏ nhẹ nói: “Đừng kêu lên...”.

Tỳ nữ cơ hồ như bật khóc: “Các người...”.

Hề Thái Tang bước lại gần giống như một vị tỷ tỷ an ủi muội muội, dịu dàng nói: “Chúng ta sẽ không làm hại người đâu...”.

Tỳ nữ vung đao lên, khóc nức nở nói: “Không, không...”.

Hề Thái Tang dịu dàng như đang nói với tiểu hài tử nằm trong nôi: “Đừng kêu lên, chúng ta sẽ cho người đi, chúng ta và tiểu thư của người là tỷ muội kim lan, làm sao lại hại người được đúng không?”.

Vừa nói Hề Thái Tang vừa đưa tay ra: “Nào, đưa chủ tử cho ta!”.

Ả tỳ nữ tuy đã luyện qua võ công, nhưng xưa nay chưa từng trải qua trường hợp nào thế này, không biết phản ứng thế nào, chỉ không ngừng run rẩy. Hề Thái Tang bước lên một bước, thì ả lui lại một bước. “Cách!”

Chỉ thấy ả đã chạm phải bức tự họa trên tường.

Hề Thái Tang thở hắt ra, nhẹ nhàng đưa tay lên: “Cho ta...”.

Nữ tỳ đưa mắt nhìn sang phía Giang Ái Thiên đang bị chế trụ, kêu lên kinh hãi: “Đừng giết tôi, đừng hại tôi...”.

“Không hại người, không giết người...”. Hề Thái Tang vừa nói, tay đã chạm tới lưỡi trủy thủ, giật mạnh một cái, trủy thủ đã thoát về tay, kế đó chỉ thấy một tia máu bắn lên, nữ tỳ đã gục xuống, trên bức tự họa sau lưng hiện ra một bông hoa đỏ tươi.

Ả nữ tỳ ngã xuống như một con gà bị cắt tiết, Hề Thái Tang mau chóng lột sạch y phục, rồi bỏ mặc thân thể lỏa lồ của ả nằm trong vũng máu.

“... kỳ thực các người cũng chỉ là nô bộc a hoàn mà thôi, nhưng ai bảo các người ở trong hào môn? Chuyện này không trách được chúng ta... chúng ta vốn cũng không muốn giết người... có điều...”. Hề Thái Tang lẩm bẩm, sau đó cầm ngọn chủ tử nhuộm đầy máu, bước về phía Giang Ái Thiên.

Giang Ái Thiên lúc này đã hồn phi phách tán, cho dù Hưu Xuân Thủy và Cư Duyệt Huệ không chế trụ, nàng ta vị tất cũng đã kêu lên thành tiếng được.

Hề Thái Tang mỉm cười, khẽ vung tay.

Cư Duyệt Huệ và Hưu Xuân Thủy cùng lúc buông tay, trước lúc đó, một người đã điểm vào huyệt Chí Thắt nơi eo hông bên phải, một người phong tỏa huyệt Phong Trì ở trên cổ.

Gương mặt Giang Ái Thiên nhẹ nhàng gục xuống mặt bàn.

Thanh chủ tử nhuộm đầy máu của Hề Thái Tang lơ đi lơ lại trước mắt Giang Ái Thiên.

Chỉ nghe Giang Ái Thiên sợ hãi kêu lên: “Đừng... đừng... tỷ muốn gì muội cũng cho hết, muội cho tỷ hết”.

Hề Thái Tang nói: “Ta? Ta thì cái gì cũng muốn hết đó”.

Giang Ái Thiên run rẩy: “Các người, các người...”.

Giọng cười của Hề Thái Tang nghe cực kỳ âm dâm: “Chúng ta? Chúng ta chính là người gây nên chín vụ án dâm sát đó đấy”.

Giang Ái Thiên nghe câu nói này mà như bị sét đánh, sợ đến nỗi hồn siêu phách lạc.

Hề Thái Tang bật cười, thanh âm đột nhiên biến đổi một cách kỳ lạ, giống như một con gà mái hót nhiên lác mình biến thành gà trống vậy.

“Ta là người âm dương, vui vẻ với người rồi, ta sẽ giết người, cũng giống như chín vụ án kia vậy... có điều Tạ Hồng Điện coi như ngoại lệ, bởi vì ả ta quá lợi hại, suýt chút nữa thì chúng ta cũng để ả thoát thân, nên đành phải hạ thủ sát nhân... hừ làm chuyện đó với người chết thật chẳng hứng thú chút nào”.

“Các người là người giàu có, thật đắc ý biết bao”.

Lương Hồng Thạch gằn giọng nói: “Còn chúng ta thì sao? Trượng phu của ta là phân đà chủ Cái Bang, có khổ nhục gì mà chưa phải nếm chứ? Giờ ta bắt các người cũng phải nếm mùi bị ức hiếp, bị nhục nhã”.

“Có điều, trượng phu của chúng ta đều không biết chúng ta làm những chuyện này”.

Hưu Xuân Thủy bật cười quái dị: “Y là đại hiệp, máu đổ xuống chắc cũng đủ để tưới cả vườn hoa nhà các người rồi đó, phải biết bao khó khăn mới có được địa vị của ngày hôm nay trong võ lâm. Y là đại hiệp, không làm những chuyện này, nhưng ta thì mặc kệ!”.

“Có một ngày trưởng phu của chúng ta sẽ cảm kích, khen ngợi chúng ta làm tốt, làm hay!”

Cư Duyệt Huệ nói: “Trưởng phu của ta là bồ đầu, mỗi lần phá án là phải đổ máu, đổ mồ hôi, phải mạo hiểm, đại án phá tới cả trăm cả ngàn vụ, ấy vậy mà thu nhập không bằng một tên tiểu tặc”.

“Người nghe này, Giang ngũ muội!”.

Hề Thái Tang cười cổ quái nói với Giang Ái Thiên lúc này đã bị dọa cho hồn bất phụ thể: “Ta là tỷ tỷ của tên tú tài mặt rệp, cũng là ca ca của hần, ta không thể trở mặt ra nhìn hần mãi không có tiền đồ, sống mãi trong cảnh nghèo đói thế này được”.

“Đừng giết muội...” Nước mắt chảy dài trên má Giang Ái Thiên: “Cầu xin các tỷ đừng giết muội... các tỷ cần gì, muội đều cho hết, muội cho hết...”.

“Muội tử người muốn không cho cũng không được”. Hề Thái Tang vung trủy thủ lên, lưỡi đao dính đầy máu áp vào má Giang Ái Thiên lạnh buốt: “Ta giết người trước, sau đó sẽ giết sạch cả nhà người, cướp hết tài vật kim ngân, nếu ca ca của người trở về, ta cũng tiễn hần lên đường luôn. Mặc cho Tứ Đại Danh Bộ điều tra thế nào cũng cho rằng là lũ dâm tặc làm, có đoán ngàn lần vạn lần cũng không thể đoán được hung thủ lại là một đám nữ nhân chúng ta”.

Nói tới đây, Hề Thái Tang thấp giọng cười khùng khục, do quá đắc ý và hoan hỉ, nên khi thanh chủy thủ trong tay y kêu lạo xạo, y cũng không lấy làm chú ý.

“Kỳ thực những người cùng khổ đã cực kỳ căm ghét lối tiêu xài xa hoa, ăn chơi phung phí của lũ thế gia tử đệ các người...”. Hề Thái Tang nhấn giọng nói từng chữ một: “Thập Toàn Tài Nữ Vu Tổ Đông, ái thiếp Ân Lệ Tình của Phú Khả Dịch Quốc Tiền đại lão bản, nữ chương môn Yến Vân Kiếm Phái Vưu Cúc Kiếm, Thanh Mai Nữ Hiệp Đoàn Tú Thanh, Nữ Hào Hiệp Lãnh Mê Cúc, Thái Vân Tiên Tử Ngũ Thái Vân, ái nữ của Sầm ngự sử Sầm Yến Nhược, nữ thần bồ Tạ Hồng Điện, phu nhân của Hoài Bắc Đệ Nhất Anh Hùng Cổ Thu Noãn... tất cả đều chết như vậy cả”.

Mỗi lần Hề Thái Tang nói ra một cái tên, lồng ngực Giang Ái Thiên lại thất lại một lượt, đến cuối cùng thì Hề Thái Tang lừ mắt nhìn thẳng vào nàng: “Giờ thì đến lượt người rồi!”.

“Người đã kê cao gối đắc ý ngủ ngon lâu quá rồi, nay để ta cho người nếm thử mùi vị bị tiền dâm hậu sát thế nào”.

“Ta không muốn...”.

Giang Ái Thiên yếu ớt kêu gào: “Ta không muốn...”.

“Tiểu thư à...”. Hề Thái Tang di di thanh đao trên Giang Ái Thiên, làm máu dây ra khắp mặt: “Làm sao tới lượt người nói không chứ?”.

Lương Hồng Thạch, Cư Duyệt Huệ, Hưu Xuân Thủy đều bật cười khanh khách, thanh âm đó lọt vào tai Giang Ái Thiên liền biến thành tiếng gào rú gọi hồn của lũ ngư đầu má diện dưới âm tào địa phủ.

“Nơi này... giao cho ta đi”.

Hề Thái Tang cười dâm dăng: “Trong phòng còn có hai con dê non, phiền các người vậy!” Thanh âm của y lúc nam lúc nữ, lúc thư lúc hùng, nghe như tiếng đồ sắt cọ sát vào nhau vậy.

Lương Hồng Thạch cười cười: “Hai người bên trong, một kẻ thì thương tâm muốn chết, một kẻ thì yếu ớt gió thổi cũng ngã, làm sao chịu nổi tỷ chứ!”.

Hưu Xuân Thủy cũng bật cười: “Tóm lại là thu thập bọn chúng trước, rồi giết hết Giang gia, tài bảo thuộc về chúng ta rồi, sau này có thể hưởng tận vinh hoa phú quý cả đời rồi”.

Cư Duyệt Huệ nói: “Dù sao, mấy người chúng ta có thể làm nhân chứng cho nhau, làm thêm một hai vụ nữa rồi cao bay xa chạy, thì Tứ Đại Danh Bộ có tìm đến chết cũng không thấy”.

Ba người vừa cười vừa nói, vừa bước vào trong nội thất.

Trang viện Giang gia quá lớn, từ khuê phòng của Giang Ái Thiên đến ngoại thất cũng phải tốn một quãng đường, ba người vừa đi vừa lưu ý kim ngân tài bảo, vừa cười cười nói nói ồn ào.

Bạch Hoa Hoa đang ngủ say, đầu dựa lưng vào chiếc gối lớn.

Bạch Hân Như gục người xuống bàn, thần sắc bi thương.

Hưu Xuân Thủy bước tới khuyên giải: “Muội tử à, muội đừng có quá câu nệ như vậy, nam nhân chẳng ai là người tốt cả, thế gian này có con mèo nào mà không thích cá đâu chứ? Nếu muốn thì cứ vui vẻ mà đợi hân về, nhân lúc hân ngủ... một đao kết liễu hân cho rồi... còn nếu không thì cứ mắt nhắm mắt mở, coi như là hân không tồn tại trên đời, mặc hân làm gì thì làm, đến cuối cùng thì muội vẫn là lão bản nương cơ mà!”.

Đôi mày thanh tú của Bạch Hân Như khẽ nhướng lên, thần sắc trở như gỗ đá.

Lương Hồng Thạch vòng qua bên cạnh Bạch Hân Như: “Muội tử, hà tất phải khổ sở làm thương tổn mình như vậy?”.

Bạch Hân Như mặt trắng như đá, cúi đầu không nói gì.

Cư Duyệt Huệ bước lại sát giường: “Hoàng phu nhân?”.

Bạch Hoa Hoa đáp: “Vâng”.

Cư Duyệt Huệ cười cười hỏi: “Muội ngủ chưa?”.

Bạch Hoa Hoa lắc đầu: “Còn chưa ngủ?”.

Cư Duyệt Huệ lại mỉm cười: “Thật đáng tiếc”.

Bạch Hoa Hoa ngạc nhiên: “Tại sao?”.

Cư Duyệt Huệ thở dài: “Nếu muội ngủ thì tốt quá”.

Bạch Hoa Hoa liền hỏi: “Sao lại nói vậy?”.

Cư Duyệt Huệ lạnh lùng đáp: “Thân thể muội hư nhược như vậy, nếu như thần trí tỉnh táo, làm sao chịu đựng được chứ?”.

Vừa nói dứt lời, không đợi Bạch Hoa Hoa hỏi thêm, Bát Cực Kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ, cắt thẳng vào cổ họng nào.

2.

Bạch Hân Như thoát nghe sau lưng có tiếng động lạ, liền quay đầu lại nhìn, nhưng mấy huyệt đạo Phong Phủ, Đại Chùy, Linh Đài, Huyền Khu đã bị Hưu Xuân Thủy phong bế, đang định bật kiếm thì hai huyệt Thận Nho, Hội Tụng đã bị Lương Hồng Thạch điểm vào, toàn thân tê cứng, không thể động đậy.

Trong số những nữ tử ở đây, võ công của Bạch Hân Như là cao nhất, nhưng lúc này nàng đang nản lòng thất vọng, hơn nữa lại hoàn toàn không phòng bị, nên mới bị Lương Hồng Thạch, Hưu Xuân Thủy thừa cơ chế ngự.

Bạch Hân Như kinh ngạc thốt lên: “Các người làm gì vậy...?”.

Lương Hồng Thạch cười cười: “Cũng không làm gì cả, chỉ là thêm một vụ đâm sát nữa mà thôi”.

Bạch Hân Như sợ hãi nói: “Ngươi...”.

Hưu Xuân Thủy cười nhạt tiếp lời: “Còn có ta, Ngao phu nhân và Hề đại tỷ nữa”.

Bạch Hoa Hoa run giọng nói: “Các người chính là hung đồ gây ra chín vụ án kia...?”.

Cư Duyệt Huệ vùng kiếm lên, hung hăng nói: “Cái gì mà hung đồ?... các ngươi xuất thân tốt, vừa ra đời đã có đủ ăn đủ mặc, lại có cả thanh danh, còn chúng ta thì quanh năm đói kém, làm nhiều chuyện hơn các ngươi, nhưng danh đầu lại nhỏ hơn các ngươi. À, mà ngươi nói chín vụ đại án... bên ngoài là vụ thứ mười rồi”.

Hưu Xuân Thủy chỉ tay vào Bạch Hoa Hoa, cười hì hì: “Người là vụ thứ mười một”.

Lương Hồng Thạch nhìn Bạch Hân Như: “Còn người là vụ thứ mười hai... chúng ta làm ba vụ cùng một lượt cho tiện”.

Bạch Hân Như biết mạng mình đã hết, mà nàng cũng chỉ cầu được giải thoát, bèn thở dài nói: “Các người giết ta đi”.

“Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy chứ?”.

Lương Hồng Thạch cười quái dị: “Hề đại tỷ là âm dương nhân, các người muốn chết, cũng phải chết trong tay nam nhân, như vậy Tứ Đại Danh Bộ mới không nghi ngờ bọn ta chứ!

Chợt nghe một giọng nói cất lên sau lưng: “Đáng tiếc Tứ Đại Danh Bộ sớm đã nghi ngờ các người rồi”.

Lương Hồng Thạch cảm thấy tóc gáy dựng ngược, vội quay vụt người lại, nhật nguyệt câu vung lên, trong sát na đó, y thị chỉ kịp nhìn thấy Cư Duyệt Huệ gục xuống giường, máu chảy xuống ướt đầm cả chăn chiếu.

Trong khoảnh khắc mà Lương Hồng Thạch quay đầu lại đó, một miếng phi hoàng thạch đã cắt đứt mũi thị, khảm sâu vào mặt.

Trước mắt y thị thoáng hiện lên một đạo huyết quang, đến nỗi tưởng rằng Bạch Hoa Hoa đang từ từ cởi bỏ sa che mặt trước mắt đang mặc y phục màu đỏ, đỏ như máu.

Bạch Hoa Hoa đương nhiên là mặc bạch y.

Bạch y như tuyết.

Khi tấm sa che mặt được gỡ ra, sắc mặt vẫn trắng nhợt nhạt, nhưng hai hàng lông mày đen rì như kiếm, mắt sáng như sao, rõ ràng là một nam tử đang nâng sát khí của mình lên mức cao nhất.

Bạch Hân Như nhận ra người này.

Xuýt chút nữa thì nàng buột miệng kêu lên.

Nam tử này, tuổi tác không quá hai mươi, lúc chàng nằm trên giường đã giết chết Cư Duyệt Huệ đang dùng kiếm trở vào cổ họng mình, sau đó vô thanh vô tức lướt ra phía sau lưng Lương Hồng Thạch, hạ sát thị trước khi thị kịp xuất thủ, đáng vẻ vẫn yếu nhược như cũ, mỗi lần lướt đi như vậy không phải dùng chân mà là dùng tay ấn mạnh xuống đất để tiến tới.

Hưu Xuân Thủy đứng lặng người vì quá đổi kinh ngạc.

Thị lập tức nảy sinh ý định khống chế Bạch Hân Như để bảo mệnh.

Nhưng ánh mắt sắc bén của nam tử kia dường như đã nhìn thấu ý đồ của thị, chỉ nghe chàng lạnh lùng nói: “Tốt nhất người không nên động đây”.

Hưu Xuân Thủy cảm thấy một cảm giác băng lạnh truyền đi khắp người.

Nam tử kia nói từng chữ một: “Người mà động đây, thì sẽ giống như bọn họ, giống như bọn họ”.

“Hoàn toàn giống như bọn họ”.

Cư Duyệt Huệ, Lương Hồng Thạch vừa rồi còn nói cười huênh hoang, giờ đều đã biến thành người chết.

Thì ra bông hoa trắng trên mái tóc Bạch Hoa Hoa, đã “gài” lên cổ họng Cư Duyệt Huệ, máu nhuộm đỏ cả cánh hoa, máu chảy ướt đầm cả giường, khiến cho những phần chưa bị máu nhuộm càng thêm trắng hơn.

-oOo-

13. Tảo Hứng Nhân

Người... người là ai? Hưu Xuân Thủy rên rỉ.

Đáp án của nam tử khiến cho thị cảm thấy giống như bị người khác đẩy vào trong một hố băng vậy: “Thịnh Nhai Dư”.

Hưu Xuân Thủy há hốc miệng, hồi lâu sau mới khó khăn thốt lên hai chữ: “Vô... Tình!”.

Đại sư huynh trong Tứ Đại Danh Bộ, niên kỷ trẻ nhất, từ nhỏ toàn gia đã bị cừu nhân sát hại, hai chân cũng bị phế, thân thọ nội thương cực nặng, về sau được Gia Cát tiên sinh cứu chữa, dựa vào trí thông minh trác tuyệt và nghị lực hơn người, đã luyện thành một thân khinh công và ám khí mà người trong giang hồ nghe danh đều phải khiếp sợ, chỉ trong mấy năm đã phá vô số vụ đại án mà những người còn đủ cả tứ chi không thể nào phá nổi, trở thành thủ lĩnh của Tứ Đại Danh Bộ, vì tra án vô tư lãnh diện, xuất thủ cũng lạt thủ vô tình, thế nên người trong võ lâm liền gọi chàng là Vô Tình. Kỳ thực Vô Tình chính là người đa tình nhất trong Tứ Đại Danh Bộ. Tên thật của chàng là Thịnh Nhai Dư, là độc tử của đại tướng Thịnh Đình Điền, hai chữ Nhai Dư là sau này Gia Cát tiên sinh vì cảm khái trước cảnh bất hạnh của chàng mà ban cho.

Thịnh Nhai Dư chính là Vô Tình.

Vô Tình nhìn thẳng vào Hưu Xuân Thủy, hai đạo mục quang sắc lạnh như muốn soi thấu cả nội tâm của thị: “Loại người giống như ngươi, ta không cần phải bắt sống về quy án làm gì, thông thường thì đều lập tức xử quyết tại chỗ, vì vậy tốt nhất là ngươi đừng để ta có lý do làm vậy”.

Hưu Xuân Thủy hít sâu một hơi, ánh mắt chuyển dần xuống hạ bàn của Vô Tình, thở ra nhẹ nhẹ hỏi: “Chân của người...”.

“Là chân gỗ, vì vậy đứng không được vững”. Vô Tình đáp.

“Nếu là chân giả...”. Tròng mắt Hưu Xuân Thủy chuyển động, giống như ánh mắt của con độc xà ẩn nấp sâu trong động đá: “Vậy ngươi không thể di động đúng không?”.

“Nếu ngươi không ngại thì cứ thử xem”.

Vô Tình khẽ hất tay, chỉ thấy hai ánh kim quang lóe lên, một mũi tên vàng đã ghim chặt đóa hoa đính trên tóc Hưu Xuân Thủy lên bức tự họa trên tường. Kim tiễn xuyên qua cánh hoa, phần đuôi vẫn còn khê rung rung.

Về sợ sệt hiện rõ trên gương mặt Hưu Xuân Thủy, chỉ nghe Vô Tình cất giọng nhạt nhẽo nói: “Ta không cần phải đuổi ngươi”. Chàng chỉ nói tới đây coi như đã hết câu, những lời còn lại, chỉ cần liếc nhìn bông hoa ghim chặt trên tường là đã hơn dùng miệng nói một trăm lần rồi.

Thân hình Hưu Xuân Thủy còn run rẩy hơn cả mũi tên cắm trên tường, hai chân thị mềm nhũn ra: “Ta... ta không chạy...”.

Lời còn chưa dứt, thị đã rít lên một tiếng như cú kêu, mười ngón tay cùng lúc chộp vào cổ họng Bạch Hân Như.

Thị không phải muốn giết chết Bạch Hân Như, mà chỉ muốn bắt Bạch Hân Như để uy hiếp Vô Tình thả thị đi, bằng không, cho dù Vô Tình không xuất thủ hạ sát, mà bắt thị đến nha môn thì cũng chỉ có một con đường chết mà thôi.

Thị đã không còn sự lựa chọn nào khác, trừ phi có thể dùng Bạch Hân Như làm lá chắn, may ra còn có một chút sinh cơ.

Nhưng đúng lúc thị bỏ tới, thì chợt thấy bóng trắng thấp thoáng, Vô Tình đã biến mất rồi.

Vô Tình ở đâu?

Hưu Xuân Thủy xuất thủ vốn là để uy hiếp Vô Tình, hơn nữa thị từ nãy vẫn luôn đề phòng chàng... nhưng đúng lúc thị toàn lực xuất thủ, thì Vô Tình lại bỏ mặc thị, bất ngờ bỏ đi!

Thị còn chưa kịp phản ứng gì, thì đã nghe một tiếng “đinh”, một tiếng “soạt” vang lên. Một thanh trường kiếm đã xuyên qua bụng thị, đầu mũi kiếm lòi ra sau lưng.

Bạch Hân Như không rút kiếm ra, mà lướt người về phía sau, gương mặt lộ vẻ chán ghét, kinh tởm. “Đinh!”.

Đúng lúc Bạch Hân Như lướt ra phía sau, thì một mũi tên vàng nhỏ cũng rơi xuống từ vạt áo của nàng.

Hưu Xuân Thủy há hốc miệng, cuối cùng thì thị cũng hiểu ra.

Vừa rồi Truy Mệnh phóng ra hai mũi tiểu kim tiễn, một mũi bắn bay đóa hoa trên mái tóc thị, một mũi khác thì giải huyết đạo cho Bạch Hân Như, sau đó thì chàng liền bỏ đi luôn.

Bởi vì Vô Tình biết rõ võ công của Bạch Hân Như cao hơn Hưu Xuân Thủy, cũng tính sẵn Hưu Xuân Thủy sẽ lấy Bạch Hân Như ra làm con tin, hơn nữa lúc hành động sẽ chỉ đề phòng mình mà không phòng bị Bạch Hân Như.

Vì vậy chàng căn bản không cần lưu lại.

Có người đang đợi chàng giải cứu.

Lúc Hưu Xuân Thủy hiểu được điểm này, thị há miệng ra định kêu lên, nhưng cả nửa câu cũng không thốt ra được thành lời, đầu gối khuỵu xuống, cổ cũng ngoẹo sang một bên.

Nhìn như vậy, phảng phất như Hưu Xuân Thủy đang quỳ xuống với Bạch Hân Như, song nàng biết rõ, Hưu Xuân Thủy chẳng hề có chút hối hận nào cả, thậm chí có lẽ trước lúc thị chết, vẫn còn đang oán hận tạo hóa trêu ngươi, ông trời bất công, để thị sinh ra trong nhà nghèo khó, khiến cho thị có tiền mà không có phúc hưởng dụng, khiến thị thất bại trong lúc thành công tưởng chừng đã nắm chắc trong tay... có điều bất luận là Hưu Xuân Thủy có nghĩ gì, máu của thị đã từ từ chảy xuống, từng giọt một...

2.

Hề Thái Tang mặc kệ Giang Ái Thiên la hét cầu cứu, dùng hai tay bạnh chân nàng ra. Tiếng kêu rên rỉ của một tiểu thư quyền quý, ngược lại khiến cho thú tính trong người y bốc lên hừng hực, đối với một kẻ bán âm bán dương như y, thì tiếng máu chảy, tiếng xương gãy răng rắc của người bị giết và tiếng rên rỉ run sợ của những nữ tử xinh đẹp đều có thể khiến y (y thị?) cảm nhận được khoái cảm tột đỉnh nhất.

Một kẻ xuất thân bần cùng, cũng có thể hưởng thụ tấm thân của một nữ tử xinh đẹp xuất thân hào môn phú quý.

Đúng lúc y hưng phấn nhất, thì chợt cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc khắp sống lưng, sau đó thì nhanh chóng lan đi khắp cơ thể, khiến cho cơ thịt trên người y như đông kết lại thành băng.

Hề Thái Tang không quay ngoắt người lại, nhưng y từ từ quay đầu, y không lập tức bật người đứng lên, bởi vì y sợ trong lúc y tung người lên đó, y sẽ bị đối phương ghim trở lại mặt đất.

Y quay đầu lại liền nhìn thấy một người ở cách đó chừng hơn trượng.

Bạch y như tuyết, hai đạo mục quang sáng rực như hai ngôi sao dưới hàng lông mày kiếm đen rì, khóe miệng treo một nụ cười lạnh giá.

Hề Thái Tang cảm thấy ánh mắt của đối phương lạnh lùng như băng nơi địa cực, cách hơn trượng mà y vẫn thấy lạnh toát cả người.

“Không ngờ Bạch Hoa Hoa lại là Vô Tình”.

Hề Thái Tang thốt.

“Bạch Hoa Hoa là Bạch Hoa Hoa, Vô Tình là Vô Tình”. Vô Tình lên tiếng đáp: “Có điều, chín vụ đại án đã xảy ra mà vẫn chưa tìm được nguyên hung, mà dựa vào thân phận địa vị thì Bạch Hoa Hoa là sự lựa chọn tốt nhất. Thế nên ta đã nhờ Hoàng bảo chủ hợp tác, hóa trang thành Bạch Hoa Hoa, sau đó để Truy Mệnh tam sư đệ làm bình phong, dụ các người hạ thủ”.

“Được, vậy ngươi bắt ta về nhà phủ đi”.

Hề Thái Tang đứng dậy, thở dài nói.

“Không!”.

Vô Tình chậm rãi lắc đầu: “Đưa về nha phủ, có lẽ ngươi sẽ có đồng đảng đến cứu, hoặc giả có thể dùng tiền tài mua chuộc tham quan ô lại... nói tóm lại là vẫn còn đường sống”.

“Vậy thì ngươi muốn gì?” Hề Thái Tang cười lạnh lùng: “Đừng quên rằng ngươi là một bộ đầu, ngươi không thể lạm dụng tư hình, không thể xử quyết phạm nhân, nhất định phải y pháp hành sự”.

“Phải, ta là bộ đầu, nhất định phải y pháp hành sự. Có điều, ngươi lại là ngoại lệ, bởi vì ngươi thực sự không thể xem là một con người nữa rồi”.

“Ngươi là một con thú cuồng điên, có người nào lại bắt dã thú ngồi tù hay không?”

Đối với dã thú, chỉ có giết mà thôi, một khắc cũng không thể lưu lại. Ta đã làm mất hứng của ngươi, nhưng giết ngươi lại là để trợ hứng cho ta”. Vô Tình điềm đạm nói.

Hề Thái Tang đột nhiên đưa tay bóp chặt cổ họng Giang Ái Thiên, nhấc nàng lên chắn trước mặt, ánh mắt hung hãn đến độ cả dã thú cũng không bằng.

“Ngươi dám động thủ, ta sẽ giết ả trước”.

Vô tình lắc đầu, thần sắc có bảy phần lãnh mạc, hai phần châm biếm và một phần bi thương.

Chàng lắc đầu hết sức chậm rãi, Hề Thái Tang thì không ngừng đảo mắt tìm đường trốn chạy.

“Vô dụng thôi!” Vô Tình nói.

Sau đó thì chàng xuất thủ.

3.

Phía trước Hề Thái Tang còn có Giang Ái Thiên, đây là tấm thuẫn sống của y, vừa có thể uy hiếp được Vô Tình, lại vừa có thể chống đỡ được ám khí.

Vô Tình khẽ cất tay, một đạo lam quang lóe lên.

Hề Thái Tang không thấy ám khí đâu, thì đã thấy sau lưng nhói lên. Y hét lên một tiếng đau đớn, đưa tay sờ thử, thì thấy sau lưng đã găm chặt bảy tám quả thiết tặc lè.

Đúng lúc y vòng tay ra phía sau để sờ thử đó, cánh tay ấy đã bị bảy tám mũi cương tiêu cắm ngập vào tới tận xương.

Hề Thái Tang quên cả đau đớn, y chỉ há miệng lên kêu lớn, không phải là kêu đau, mà là xin tha mạng. “Vù!”.

Một mũi phi tiêu bay ra từ tay Vô Tình, xuyên qua cổ họng Hề Thái Tang rồi cắm phập vào tường, mũi cương tiêu được đúc từ thép tinh đó, ngập sâu vào trong tường, chỉ còn lại tua đỏ bên ngoài bay phất phơ, trông giống như một đóa hoa máu vậy.

Lúc Hề Thái Tang ngã xuống, người đã giống như một con nhím đang xù lông ra.

Một con nhím, khắp người “mọc đầy” ám khí.

Vô Tình nhìn thi thể nằm dưới đất của y, thấy nét mặt tịch mịch nhiều hơn là đau đớn, một mối nhiều hơn là bi thương.

4.

Truy Mệnh và Vô Tình gặp lại nhau dưới một gốc cây rải đầy hoa vàng, ánh mặt trời rực rỡ, mỗi khi gió thổi là hoa lại bay đi khắp bốn phương tám hướng.

Truy Mệnh thở dài một tiếng: “Xem ra sự khác biệt giữa dân và quan, giữa giàu và nghèo quả thật quá lớn, người nghèo càng lúc càng nghèo, kẻ giàu lại càng giàu thêm, cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ sẽ xảy ra những chuyện khác nữa”.

Vô Tình trầm ngâm một lúc rồi đưa tay kẹp một đóa hoa nhỏ, cẩn thận quan sát từng cánh hoa mềm mại: “Kỳ thực, cứ theo đuổi giàu sang phú quý làm gì, chi bằng theo đuổi sự khoái lạc trong tâm hồn...”.

Chàng khẽ thổi nhẹ cho đóa hoa trong tay bay đi rồi nói: “Đệ nhìn kìa, nó không mong được diễm lệ như mẫu đơn, cũng không mong được đỏ thắm như mai khô, thứ nó theo đuổi là được gió thổi đi nơi xa...”.

“Trải qua chuyện này, Ân Thừa Phong đã thu liễm lại nhiều rồi, chỉ toàn tâm toàn ý lo chuyện của Thanh Thiên Trại...”. Truy Mệnh nhìn theo đóa hoa vàng nhỏ, thở phào một tiếng: “Long Phóng Tiêu lão anh hùng ở Phong Vân Tiêu Cục đã sai người tới hộ tống Bạch Hân Như về rồi... ông ta là một nghĩa phụ tốt”.

“Cả chuyện này, chỉ có một người được hạnh phúc”.

“Ai?”.

“Giang Ái Thiên”.

Vô Tình khẽ cười: “Nàng ta đã ngộ ra tất cả, cũng đại phát thiện tâm, đem ngân lượng của Giang gia phân phát cho những người nghèo khổ”.

“Ồ...”.

Truy Mệnh cũng mỉm cười, nụ cười của chàng có đôi chút lo âu của những người hành tẩu trong giang hồ.

“Như vậy cũng tốt... Lam Nguyên Sơn thì đã xuất gia rồi”.

Hai người trầm mặc hồi lâu, có mấy bông hoa vàng bay tới dính trên y phục của họ, số khác thì lại nhẹ nhàng bay đi theo gió.

Vô Tình chợt như sực nhớ ra điều gì đó, quay sang hỏi Truy Mệnh: “Lam trấn chủ xuất gia ở miếu tự nào?”.

“Kim Ân Tự ở Thiểm Tây...”.

“Không hay rồi”.

Vô Tình chợt thốt lên.

“Kim Ân Tự chính là nơi xảy ra vụ kỳ án sơn tăng giết sạch toàn thôn mà chúng ta vừa tiếp nhận, vì vội vàng tới điều tra vụ án này, nên huyết án ở Kim Ân Tự ta vẫn chưa điều tra được gì”.

“Xem ra thì Lam Nguyên Sơn có muốn làm hòa thượng cũng khó rồi”. Truy Mệnh lẩm bẩm nói: “Chỉ là tại sao y lại tìm một tòa hung miếu ở nơi xa xôi như vậy làm nơi thí phát quy y chứ?”.

“Ta cũng không biết”.

Ánh mắt Vô Tình nhìn theo một đóa hoa nhỏ bay qua vùng đất bằng phẳng trước mắt, chậm rãi nói: “Ta chỉ biết, đã đến lúc chúng ta phải đi rồi. Giống như những bông hoa vàng nhỏ kia vậy, có gió thổi thì sẽ bay đi”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-dai-danh-bo-dam-dinh-hoi>